

Fájdalmak útja

**Jézus Krisztus
és az
Öt követők szenvedése**

ISBN 978-963-89947-0-7

Kiadja: Diriczi Tibor

Nagyér, Damjanich u. 49

berea14@freemail.hu

ÚT A DICSŐSÉGBE

MIÉRT LÉTEZIK FÁJDALOM?

„MÉRT IS AD ISTEN A NYOMORULTNAK VILÁGOSSÁGOT, ÉS ÉLETET A KESEREDETT SZIVŰEKNEK?... MERT A MITŐL REMEGVE REMEGTEM, AZ JÖVE REÁM, ÉS A MITŐL RETTEGTEM, AZ ESÉK RAJTAM.”

A szenvedés és fájdalom minden embernek része. Nincs olyan ember, legyen az a legbűnösebb vagy legigazabb, a legszegényebb vagy leggazdagabb, aki nem tapasztalta volna meg.

A legtöbb „miért” a szenvedéssel kapcsolatosan hangzik el. Ha valaki méltán, azaz cselekedeteinek következtében szenved, akkor könnyebben megértjük. Ő okozta magának. De ha valaki ártatlanul szenved, különösen egy kis gyermek, akkor az emberben ismét és ismét felmerül a kérdés: Miért kell ennek így lennie? Hol van Isten?

Sok könyv foglalkozik ezzel a kérdéssel, de kielégítő, minden apró kérdésre választ egyik se tud adni.

Az egyik legfigyelemreméltóbb történet Jób esete, akiről a Biblia úgy szól, mint olyan igaz emberről, akihez hasonló nem volt, és mégis ő lett a szenvedés egyik jelképe; mind testi, mind lelki szenvedések legnagyobb mélységeit meg kellett járnia. De teljes választ mégse kapunk annak okáról. Annyit tudunk, hogy Isten bebizonyítja, hogy nem csak a bűnéért szenvedhet az ember, hanem az igaz is ugyanúgy szenvedhet, mint a bűnös. De hogy miért, arról itt sokat nem tudunk meg.

Jób szenvedésében a Sátán bizonyosságot vehetett arról, hogy akik Istenben hisznek, azokat a szenvedés se szakítja el Ötöle, még akkor se, ha nem értik annak okát.

Tudjuk, hogy minden rossznak forrása a gonosz lélek, a Sátán, és a szenvedés szoros összefüggésben van az ő munkájával. Jób esetében is nyilvánvalóvá válik, hogy ő akarta és végül is okozta Jóbnak minden szenvedését; de azt is látjuk, hogy maga Isten engedte meg azt. Az ember szenvedését Isten szabályozza, vet annak határt vagy szünteti meg.

A bűnös ember szenvedése a bűnnek következménye, melyben a bűnösnek fel kell ismernie, hogy bűnös, és a szenvedésen keresztül bűnének súlyát. Az ember életében a szenvedés, mint vízvázasztó működik; vannak, akik még gonoszabbá válnak a szenvedésben, míg mások megtérésre jutnak általa. Ez a fordulat mindenkinél a saját szabad akaratán múlik.

Ha a Sátánon múlna minden, akkor ezen a földön már létrejönne a pokol. De az ő hatalma korlátozva van. Miért van viszont mégis egy bizonyos hatalma, egy bizonyos élettere neki is annak minden következményével?

Semmiképpen nem akarunk olyan választ adni, amiről nem szól semmit az Ige. Óvakodunk mindenféle filozófiai megközelítéstől is. Amit ebben a könyvben teszünk, az nem más, mint Jézus Krisztus szenvedését, az Ő fájdmának útját szemléljük, abban a reményben, hogy ha ez se ad ugyan teljesen választ minden kérdésünkre a szenvedések és fájdmak útján, mégis segít abból valamit megérteni. Azt legalábbis, hogy mi a hívő ember szenvedése, mi a kereszt és mi annak célja.

Minél inkább átadjuk magunkat Isten vezetésének, annál többet fogunk megérteni a keresztből, melyről azt írja Pál apostol: „Mert a keresztéről való beszéd bolondság ugyan azoknak, a kik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.” (1 Korinthus 1:18) Így annál többet fogunk megismerni annak áldásából is, és boldogan énekeljük:

*Néked ajánlom magamat, Atyám, elégedetten;
Meggzünteted fájdmamat, üdvömré lesz küzdésem.
Majd Mennybe érve egykoron megértem ott földi sorsom;
Meghatva mondom néked: Üdvös volt vezetésed!*

AZ EGYETLEN ÚT

„MONDA NÉKI JÉZUS: ÉN VAGYOK AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET; SENKI SEM MEHET AZ ATYÁHOZ, HANEMHA ÉN ÁLTALAM.”

Nagyon sok keresztény irodalom foglalkozik Jézusnak ezzel a kijelentésével. Vannak könyvek, melyek oldalakon fejtegetik, hogy semmilyen vallás, semmiféle jó cselekedet, semmilyen emberi rendelés vagy szokás, se a jó erkölcs nem viheti az embert az üdvösségre, hanem csak a Jézus Krisztusba vetett hit. Ez így is van.

De a legtöbb ilyen jellegű írás vagy prédikáció hallgat arról, hogy mit jelent ez egy ember életében, aki útjának Jézus Krisztust választotta. Végig olvasva vagy hallgatva azt a benyomást keltik, hogy az üdvösség csupán Jézus Krisztusnak a szívben való elfogadását jelenti, és nem szól egy valóságos útról, hanem egy pillanatnyi állapotról. De Jézus Krisztus sokkal többről szól, amikor arról beszél, hogy Ő az egyetlen út az Atyához, és Őrajta kívül senki nem mehet Őhöz. Ő nem csak arról szól, hogy hidd el Őt Isten Fiának lenni, és üdvözülsz, hanem arról is, hogy Ő egy olyan út, amelyen nekünk járnunk kell. Nem pillanatnyi állapot, hanem út. Az útnak van kezdete, és van vége, a kettő között pedig egy hosszabb-rövidebb szakasz.

Nagyon sok prédikáció szépen beszél a Krisztusba vetett hitről, mely az üdvösség alapfeltétele, de módszeresen hallgat arról, hogy Jézus azt is mondta: „Aki énutánam akar jönni, az tagadja meg önmagát, vegye fel az ő keresztjét, és úgy kövessen engem.”

Ez az út Jézus Krisztus. Őráról szól az egész teremtett világ. Minden, ami nemes, ami szép, ami jó, csak szenvedés, halál és kereszt által születik meg. Az egész teremtett világ, mely mind Őreá nézve teremtett, az elmúlás általi megújulásról szól. Ez a tény vetül bele Jézus Krisztus küldetésébe, Aki azért jött el, hogy a világot megváltsa. Ahhoz, hogy a romlott, elveszett bűnös ember visszakerüljön a neki szánt

dicsőségbe, át kell mennie a megsemmisülésen: meg kell halnia a réginek ahhoz, hogy új születhessen. Ez Jézus Krisztus példáján ismerhető meg, amikor végigment a fájdalmak útján. Ennek nagyon mély üzenete van mindenki számára, aki Őt valóban követni akarja.

Krisztus, amikor felvette az emberi testet, tudta jól, hogy mit vállal. A test meghal a bűnért, hogy az élet lehessen része a léleknek. Az, amin Ő keresztülment a fájdalmak útján, része minden Őt követő keresztyénnek. Azért mondta: „Az én poharamat megisszátok ugyan, és a keresztséggel, a mellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek.” Mindazon, amin Ő átment a testben, nekünk is keresztül kell mennünk lélekben.

Ha valaki nem érti meg, mi a kereszt és mi a hívő ember szenvedése, az azért van, mert nem adta át magát teljesen az Úrnak, nem tette le a saját akaratát az Úr elé, és szeretné ugyan elnyerni az ígéretet, de nem gyűlölte mag a saját életét. Megpróbál itt a földön is sikeres lenni, kényelmesen be rendezkedni, abban a reményben, hogy az örök életet is elnyeri.

De Jézus Krisztus határozottan helyreigazít ezen a területen. Lehetetlen dolog Isten országába jutni, ha valaki nem születik újonnan. Könnyebb az égnek és a földnek elmúlni, mint Isten szavából csak egyetlen pontnak is hiába esnie. Lehetetlen dolog, hogy legyen más út, mint csak az újjászületés által. Újjászületés pedig nem lehetséges, amíg a régi él. Lehetetlen dolog, hogy egy új élet jöjjön létre, amíg a régi meg nem hal. Ez a halál pedig a fájdalmak útján valósulhat meg.

Évszázadokon át sok tévtanítás hangzott el a világon. A Sátán mindent megtesz azért, hogy az egyetlen élő utat, Jézus Krisztust meghamisítsa és egy vallásos formává vagy egy megosztott szívű keresztyénséggé formálja át. Ott, ahol Jézust hirdetik, de nem beszélnek a keresztről és a szenvedésről, egy könnyebb utat hirdetnek, ott nem az igazi Krisztust prédikálják. Ott, ahol csak arról szól az Evangélium,

hogy fogadd be Jézust a szívedbe, de nem szól egy teljes önmegtagadásról, ott nem a valódi Krisztust hirdetik.

Ez a könyv arról szól, hogy milyen úton ment végig Krisztus, és mit jelent az Őt követők számára ez az út. Mert valakinek követése azt jelenti, hogy azon az úton megy, amin ő maga is ment. Mit jelent felvenni a keresztet és követni Őt hátul?

Jézus Krisztus személye és élete titok; de ez a titok mindenki számára megnyilatkozik, aki őt őszintén akarja követni. Az Ő megértéséhez nem kell semmilyen előtanulmány, semmilyen teológiai végzettség. Az Ő megismeréséhez és követéséhez egyetlen feltétel van: őszinte szív, mely akarja Őt követni, és mindent vállal, ami ezzel a követéssel együtt jár.

SZENVEDÉSEN ÁT A DICSŐSÉGBE

„AVAGY NEM EZEKET KELLETT-É SZENVEDNI A KRISZTUSNAK, ÉS ÚGY MENNI BE AZ Ő DICSŐSÉGÉBE?

HA PEDIG GYERMEKEK, ÖRÖKÖSÖK IS; ÖRÖKÖSEI ISTENNEK, ÖRÖKÖSTÁRSAI PEDIG KRISZTUSNAK; HA UGYAN VELE EGYÜTT SZENVEDÜNK, HOGY VELE EGYÜTT IS DICSÓÜLJÜNK MEG.”

Jézus Krisztus és az őt követőinek útja összpontosítva magába foglalja azt a valóságot, hogy dicsőségbe csak szenvedés által lehet eljutni. Ez volt Jézus Krisztus útja, ez minden Őt követő keresztyénnek is az útja.

Az ember az ő eredeti teremtésében uralkodásra lett megalkotva. „És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.” (1 Mózes 1:28) Ezt megerősíti a Zsidókhöz írt levél is: „Micsoda az ember, hogy megemlékezel ő róla, avagy az

embernek fia, hogy gondod van reá? Kisebbé titted őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt és úrrá titted kezeid munkáin, Mindent lábai alá vetettél”. (Zsidók 2:6-8). Csakhogy az engedetlenség által az ember elveszítette ezt az uralmat, és a bűnnek nyomorult rabszolgája lett (János 8: 34). Ebből a rabszolgaságból kellett megszabadítani őt; ezért jött el Jézus Krisztus: „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” (János 8:36)

Ahhoz, hogy Jézus Krisztus a bűnben elbukott embert megszabadítsa és visszaállítsa eredeti helyére, az édeni állapotba, ahol Istennel kapcsolatban állt és boldog volt, neki is ugyanezt a bűn miatt megromlott testet kellett felöltenie. Így azonosult a bukott ember sorsával.

Ő is, mint az ember, egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, és a halált el kellett szenvednie azért, hogy visszanyerje azt a dicsőséget, melyben előtte része volt az Atyánál (Zsid. 2: 9). Közvetlenül halála előtt az Ő főpapi imájában így kérte az Atyát: "És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, a mellyel bírtam te nálad a világ létele előtt." (János 17:5) Korábban szólt arról, hogy miben áll, illetve milyen út vezet ehhez a megdicsőüléshez, amikor így mondja: "Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia. Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egy-maga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem." (János 12:23-24) Tehát, amikor a megdicsőülésről szólt, akkor a szenvedésről beszélt, mely a dicsőségnek kapuja.

A dicsőség a tökéletességet jelenti. Ahhoz, hogy Jézus a tökéletességre jusson el, át kellett mennie a szenvedéseken (Zsid 2: 10; 5: 8-9). Ezekben a szenvedésekben tanulta meg az engedelmisséget, és így lett tökéletessé. Az engedelmisség a saját akarátának az Isten akarata alá helyezése.

Mindazoknak, akik Krisztust követik, ugyanez az útjuk: a szenvedéseken át megtanulni az engedelmisséget és így jutni a tökéletességre.

Ez nem üres teológia; ezt mindenki megtapasztalja, aki teljes szívből követni akarja az Urat. A szenvedésekben megtörik az ember akarata és engedelmes lesz az isteni vezetésnek. Ez további szenvedéseken viszi át, mely megtisztítja őt, hogy tökéletes lehessen.

Ez egy életen át tartó folyamat. Pál apostol így fogalmaz: „Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálához; Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, a miért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.” (Filippi 3:10-12)

Ez a folyamat életünk azon szakaszában dől el, amikor mi is keresztülmegyünk a Gecsemáné oly nagy kísértéssel és tusakodással járó szakaszán, és átadjuk magunkat a szenvedésnek, mely az engedelmességet és a tökéletességet munkálja bennünk is.

Krisztusról így szól az Ige: „Ki az ő testének napjaiban könnyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhulatus közben járult ahhoz, a ki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért, Ámbár Fiú, megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmességet; És tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, a kik neki engedelmeskednek” (Zsidók 5:7-9).

Igen, akik számára örök üdvösség szerzője lett, azoknak ugyanúgy át kell menni a szenvedésen, hogy Neki engedelmeskedni tudjanak.

Amikor Jézus feltámadt a halálból, a tanítványok még mindig nem értették, hogy miért kellett Neki szenvednie és meghalnia. Azért szólt így Jézus hozzájuk: „Avagy nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe?” (Lukács 24:26)

Ha mi feltámadtunk Krisztussal, akkor örököstársai is vagyunk, ahogy az apostol írja: „Ha pedig gyermekek, örökösök is, örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak;

ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt dicsőüljünk is meg.”

KRISZTUS FÖLDRE JÖTTE ELŐTT

AZ ÚT KEZDETE

„AKKOR MONDÁM: ÍMÉ ITT VAGYOK, (A KÖNYV FEJEZETÉBEN ÍRVA VAGYON RÓLAM), HOGY CSELEKEDJEM ÓH ISTEN A TE AKARATODAT.”

Krisztus útja a Mennyben kezdődött el. Mikor látta az elveszett emberiséget, önként ajánlkozott arra, hogy eljön és megváltja az embert.

A megváltás kiváltást jelent. Mivel a bűn zsoldja a halál, át kellett vállalnia ezt a halált a bűnös ember helyett. Mivel a bűn következménye az Istentől való elszakadás, a kárhozat, át kellett vállalnia ezt is az ember helyett.

Jézus Krisztus a Mennyben az Atyával boldogságban élt. Ő nem tudta, mi a nyomorúság, mi a szenvedés, mert ezek a bűnnek következményei. Mikor megtörtént a mennyei lázadás, az Istentől való elfordulás, akkor a lázadók levettettek onnan.

Krisztus földre jöttével olyat vállalt, amit nem ismert, hiszen soha nem élt addig ebben az emberi testben. Nem érezte a fájdalmat addig, amíg fel nem öltötte az emberi testet. Amit Ő látott, az az emberek nyomorúsága a bűnben, és az annak következményeként való szenvedésük.

Ez gyenge példával olyan, mint hogy mi soha nem voltunk fogolytáborban, soha nem éreztük át saját magunkon azokat a borzalmakat, amiken átmennek a foglyok, mégis van elképzelésünk azokról a szenvedésekről; és vállalkozunk arra, hogy önként megyünk közéjük.

Ezért jelentkezett, hogy: „Imhol vagyok Atyám, hogy cselekedjem a Te akaratodat.” Ő tudta, hogy mi az Atya akarat, hiszen amikor a Földön volt, azt mondta: „Az pedig az Atyának akarat, a ki elküldött engem, hogy a mit nékem

adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon. **(János 6:39-40)**

Aki Jézust követi, az ugyanúgy odaáll elé, mondván: Imhol vagyok, hogy cselekedjem a Te akarodat. Az tudja, hogy az Ő akarata az, hogy senki el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Jézus így imádkozott a főpapi imájában: „Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.” Mi ez a küldetés? Így szól Krisztus: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az Evangéliumot minden teremtésnek.” Igen, azt az evangéliumot, mely Jézus Krisztusról szól.

De hogyan hirdethet valaki olyat, akit nem ismer? Ezért először végig kell járni Vele az Ő útját, hogy megismerjük Őt. Azt írja Pál apostol: „Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlónak lévén az Ő halálához”. Igen, ezt az utat kell végig járni vele, hogy megismerhessük Őt, hogy hirdethessük az Ő halálát és feltámadását, hogy hirdethessük Őt, mint a világ Megváltóját, a bűnösök egyetlen lehetőségét a bűnből való szabadulásra.

Ezt nem missziós iskolában vagy teológián lehet megtanulni. A tanítvány felveszi a keresztyét, és követi mesterét. Ez az út kezdete számunkra is, hogy felvesszük a keresztyénket, mint ahogy Jézus is felvette azt.

„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, A ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő. Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén; És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfának haláláig.” **(Filippi 2:5-8)**

Ez Jézus Krisztus ismerete. Önmagát megtagadni, megüresíteni és úgy követni Őt.

Jézus Krisztus eljövételének van egy mindenki számára érthető, nagyon szép hasonlata, melyet a házassággal példáz, amikor azt mondja: „Elhagyja ember atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez.”

Amikor Krisztus elhagyta az Atyát és a Mennyet, a magasságos Jeruzsálemet (mely mindnyájunknak anyja), akkor jövételének célja az volt, hogy eljegyezze magának azt a gyülekezetet, melyet saját vérével váltott meg. Ez az élő gyülekezet az Ő menyasszonya, melyről Pál apostol, mint egy titokról szólt: Krisztus és a gyülekezet.

KRISZTUSRÓL AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

Melkisédek

„MELKISÉDEK PEDIG SÁLEM KIRÁLYA, KENYERET ÉS BORT HOZA; Ő PEDIG A MAGASSÁGOS ISTENNEK PAPJA VALA. ÉS MEGÁLDÁ OT (ÁBRAHÁMOT) ÉS MONDA: ÁLDOTT LEGYEN ÁBRÁM, A MAGASSÁGOS ISTENTŐL, A MENNY ÉS FÖLD TEREMTŐJÉTŐL. ÁLDOTT AZ ISTEN, AKI KEZEDBE ADTA ELLENSÉGEIDET. ÉS TIZEDET ADA NÉKI MINDENBŐL. „

A bibliai történetírás egyetlenegyszer említi Melkisédeket az Ószövetségben, mintegy titokzatos királyt. Sálem király volt, mely Sálem valószínűleg a későbbi Jeruzsálem; és egyben pap is, mégpedig nem pogány isteneknek papja, hanem az élő Istennek, Aki a mennyet és földet teremtette.

Ő, akiről azt írja az ige, hogy: „Apa nélkül, anya nélkül, nemzetség nélkül való; sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, de hasonlónak téttetvén az Isten Fiához, pap marad örökké.”

Melkisédek a Messiás előképe, Aki király és pap. Király, aki uralkodik az Ő országában miután győzelmet nyer ellenségein; és pap, Aki közbenjáró Isten és ember közt. Az Ő ki-

rálysága és papsága örökkévaló és nem földi, hanem mennyei.

Az, hogy Sálem királya, jelenti, hogy Békesség királya. Őbenne lett mindenkinek békessége az Atyával, aki uralkodik a megújult Jeruzsálemben, mely a békességnek városa, Istennek örök városa.

Amikor Melkisédek elébe jött Ábrahámnak, kenyeret és bort hozott. Az Istennek Fia, amikor megáldozta magát, mint örökkévaló pap, kenyeret és bort hozott az Ő áldozatának emlékére, mely az Ő megtöretett testét és kiontott vérének jelképezi.

A zsidókhöz írt levél kifejti részletesen, hogy Jézus Krisztus papsága nem Lévitől, azaz a papi nemzettől való származás szerint van, hanem egy sokkal nagyobb paptól, Melkisédek rendje szerint. Melkisédek nagyobb volt Lévinél, mert ő Ábrahámtól tizedet vett, így Lévitől is, aki akkor még az ő testében volt. Pedig Lévi utódai, a papok tizedet vettek testvéreiktől.

A léviták papsága nem volt örökkévaló, mert halandó emberek voltak, és áldozatuk nem vitt a tökéletességre. Az ő tisztük ideiglenes és csak az eljövendő örökkévaló papságnak előképe volt, mely Jézus Krisztus örökkévaló papságára utalt, Aki saját vérével áldozva örök váltságot szerzett.

Amikor az örökkévaló főpap, Krisztus meghozta az áldozatot, eltöröltetett a papság, mivel szükségtelenné válik az előkép, amikor megjelenik a valóság. Ezért semmiféle emberi közbenjárásra nincs szükség ahhoz, hogy valaki Istenhez járuljon, sőt, ha valaki önmagát közvetítőként adja ki Isten és ember közt, az vétkezik Krisztus papsága ellen. Így írja az Ige: „Ennekokáért Ő mindenképpen idvezítheti is azokat, akik Őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezték érettök” (Zsid. 7: 25). Itt pedig nem emberi közbenjáróról beszél, hanem az örökkévaló Főpapról, ki Melkisédek rendje szerint lett egyedüli közbenjáró Isten és ember közt.

Izsák

„HIT ÁLTAL ÁLDOZTA MEG ÁBRAHÁM IZSÁKOT, PRÓBÁRA TÉTETVÉN, ÉS AZ EGYSZÜLÖTTET VITTE ÁLDOZATUL, Ő, KI AZ ÍGÉRETEKET NYERTE, ”

Izsák az ígéret gyermeke. Ábrahámnak nem volt gyermeke, mert felesége meddő volt, de Isten ígéretet tett neki, hogy fia fog születni. Amikor már emberileg lehetetlen volt, mert mind ő, mind Sára megidősödtek, akkor teljesedett be az ígéret. Ábrahám hitt Istennek, Aki előtt nem volt lehetetlen, és akkor is hitt, amikor emberileg már lehetetlen volt. Hitének jutalma az volt, hogy elnyerte az ígéretet.

Ábrahám minden hívőnek atyja, akik hit által nyerik el az ígéretet. Mindazoknak, akik hisznek egy megígért Fiúban, akit Isten elküldött az időknek teljességében bűnért való áldozatul. Akik nem emberi teljesítményük, hanem hit alapján nyerik el az üdvösséget; mint ahogy Ábrahám is, aki emberileg képtelen volt gyermeket nemzeni, ezért csak hit által nyerhette el az ígért fiút.

Amikor Izsák nagyobb fiú lett, Isten ismét megpróbálta Ábrahám hitét, amikor szólította, hogy vigye fel egy hegyre, amelyet mutat neki, és ott áldozza fel a fiát. Ábrahám engedelmes volt, mert hitte, hogy Isten ígérete minden körülmények közt beteljesedik. Ha Ő megígérte, hogy Izsák által lesz nagy néppé, akkor az még úgy is meglesz, ha feláldozza őt.

De Isten nem akarta ezt, mert Izsákban szintén csak egy előkép volt, mint az ígért fiúban. Ez a történet közel kétezer évvel előre mutatott, amikor ugyanazon a helyen Isten a maga Fiát áldozta fel, az ígéret gyermekét.

Izsák feláldozása nem lett volna elégséges a bűnökért, ezért ott megállította Ábrahámot, hogy ne vigye végbe az áldozatot. De amikor Krisztus, az Istennek Fia ugyanazon a helyen megáldoztatott, Isten nem lépett közbe: végbe kellett mennie az áldozatnak, hogy eltörölje a világ bűnét. Annyira szerette a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy minden, aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mózes

„MÓZES IS HÚ VOLT UGYAN AZ Ő EGÉSZ HÁZÁBAN, MINT SZOLGA, A HIRDETENDŐKNEK BIZONYSÁGÁRA, KRISZTUS ELLENBEN MINT FIÚ A MAGA HÁZA FELETT, A KINEK HÁZA MI VAGYUNK, HA A BIZODALMAT ÉS A REMÉNYSÉGNEK DICSEKEDÉSÉT MIND VÉGIG ERŐSEN MEGTARTJUK.”

Mózes Istentől elrendelt férfi volt, akinek az volt a feladata, hogy Izráel népét kivezesse a szolgaság házából.

Izráel népének, mint választott népnek egész történetében az elhívott, megváltott emberiség példázata. Amint Mózes megbízatása az volt, hogy kivigye népét a szolgaság házából, úgy az szintén Krisztusra utalt, Aki megszabadította választott népét a Sátán fogságából.

Mózes közbenjáró volt a nép és Isten között, hasonlóképpen Jézus Krisztus is közbenjáró az Ő népe és az Atya közt. De Mózes csak a törvény idejében volt közbenjáró, és csak Krisztusnak előképe, mint ahogy a régi szövetséges nép is csak példája az új szövetséges népnek.

Krisztus ott volt már az első választott nép közt is, az előképek mögött Ő valójában megjelent, ahogy az Ige mondja: „És mindnyájan Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben; És mindnyájan egy lelki eledelt ettek; És mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, a mely követi vala őket, e kőszikla pedig Krisztus volt.”

(1 Korinthus 10:2-4)

Amikor Mózes megütötte a kősziklát, és abból víz jött ki, akkor az Jézus Krisztusra utalt, mint kősziklára, Akiből az életnek vize származik.

Az áldozatok

„MINTHOGY A TÖRVÉNYBEN A JÖVENDŐ JÓKNAK ÁRNYÉKA, NEM MAGA A DOLGOK KÉPE VAN MEG, ENNÉLFOGVA AZOKKAL AZ ÁLDOZATOKKAL, A MELYEKET ESZTENDŐNKÉNT SZÜNETLENÜL VISZNEK, SOHASEM KÉPES TÖKÉLETESSÉGRE JUTTATNI AZ ODAJÁRULÓKAT;”

Izráel népének elrendelte Isten, hogy ha vétkezik, áldozatot hozzon bűnéért. Hiszen az örökérvényű törvény azt mondja ki, hogy aki vétkezik, annak meg kell halnia. Vagy pedig valakinek őhelyette. A bűn mindenesetre halált kíván. Ezért kellett áldozatot vinni a bűnért.

Vajon egy bárány halála valóban elég volt arra, hogy az elkövetett bűnt eltörölje? Elégséges volt arra, hogy a vétkező helyett meghaljon, aki pedig vétke miatt megérdemelte a halált, az szabadon mehessen?

Semmiképpen nem. Ezek az áldozatok mind Jézus Krisztusra mutattak. Egyedül az Isten Bárányának tökéletes áldozata elégséges arra, hogy eltörölje a világ bűnét. Az, ami az ószövetséges áldozatokban történt, nem egyéb, mint ennek az áldozatnak előképe. Amikor a bűnért való áldozatot odavitték a paphoz, rátette kezét a fejére, és úgy ölte meg; ezzel jelképezve bűnének ráhelyezését.

Ugyanígy lett az emberiség bűne ráhelyezve Krisztusra, amikor mint áldozati Bárány meghalt a világ bűnéért.

A próféták

„A MELY IDVESSÉG FELŐL TUDAKOZÓDTAK ÉS NYOMOZÓDTAK A PRÓFÉTÁK, A KIK AZ IRÁNTATOK VALÓ KEGYELEM FELŐL JÖVENDŐLTEK: NYOMOZÓDVÁN, HOGY MELY VAGY MILYEN IDŐRE JELENTÉ AZT KI A KRISZTUSNAK Ő BENNÖK LEVŐ LELKE, A KI ELEVE BIZONYÁGOT TETT A KRISZTUS SZENVEDÉSEIRŐL ÉS AZ AZOK UTÁN VALÓ DICCSÓSÉGRŐL.”

A próféták Isten küldöttei voltak, akik olyan dolgokat jövendöltek meg, melyeket maguk se értettek. Tudták ugyan, hogy egy szabadítóról szóltak, aki majd eljön, hogy az emberiséget megváltsa; de hogy miképpen fog ez végbemenni, azt nem ismerték. Amiről szóltak, azt maguk is szerették volna látni; de ők nem láthatták. Így szólt Jézus a tanítványoknak: „Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, a miket ti láttok, és nem látták; és hallani, a miket ti hallotok, és nem hallották.” (Máté 13:17)

Az evangélisták, akik Jézus életét és szenvedéseit feljegyezték, sokszor utalnak arra, hogy úgy lett, ahogy a próféták megjövendölték. Hiszen ők olyan jeleket közöltek előre, melyek alapján fel kellett volna ismerni Jézusban a Messiást. Több száz prófécia utalt rá; és mégis, amikor megjelent, olyan kevesen ismerték fel Őt, mint Istennek küldöttét.

Maguk a tanítványok is értetlenül álltak az Ő halálához, ezért kellett Jézusnak mondania feltámadása után: „Óh balgatók és rest szívűek mindazoknak elhívésére, a miket a próféták szóltak!” (Lukács 24:25)

Később, mikor mint apostolok, beteljesedve Szent Lélekkel szóltak a népnek, szintén a prófétákra hivatkoztak: „De a próféták is mindnyájan Sámueltól és a következőktől fogva, a kik csak szóltak, e napokról jövendöltek. (ApCsel 3:24) Erről a próféták mind bizonyosságot tesznek, hogy bűneinek bocsánatját veszi az ő neve által mindenki, a ki hiszen ő benne.” (ApCsel 10:43)

A próféták, majd maga Jézus Krisztus és az Ő apostolai jövendöltek az utolsó időkről, melyek szemünk előtt teljesednek be; úgy most is nagyon kevesen vannak, akik ezeket a jeleket észreveszik, és felismerik benne Jézus Krisztus megjelenésének közelségét; immár nem azért, hogy szenvedni jöjjön el, hanem a szenvedés által szerzett dicsőségben, hogy elvigye azokat, akik vele együtt szenvedtek, hogy vele együtt dicsőüljenek is meg.

ÚT A SZENVEDÉS FELÉ

MÓZES ÉS ILLÉS

„ÉS LŐN E BESZÉDEK UTÁN MINTEGY NYOLCADNAPPAL, HOGY MAGA MELLÉ VEVÉ PÉTERT, JÁNOST ÉS JAKABOT, ÉS FELMÉNE A HEGYRE IMÁDKOZNI. ÉS IMÁDKOZÁSA KÖZBEN AZ Ő ORCÁJÁNAK ÁBRÁZATA ELVÁLTOZÉK, ÉS AZ Ő RUHÁJA FEHÉR ÉS FÉNYLŐ LŐN. ÉS ÍMÉ KÉT FÉRFIÚ BESZÉL VALA Ő VELE, KIK VALÁNAK MÓZES ÉS ILLÉS; KIK DICSÓSÉGBEN MEGJELENVÉN, BESZÉLIK VALA AZ Ő HALÁLÁT, MELYET JERUZSÁLEMBEN FOG MEGTELJESÍTENI.

Mikor Jézus Krisztus felvette az emberi testet, azzal egyidejűleg lerakta az istenségnek tulajdonságait is. Jóllehet nagy isteni ajándékokkal rendelkezett a Földön a betegek gyógyításában, vagy éppen a természet felett is, de még nem volt teljes hatalma, mint akkor, amikor megdicsőült feltámadása után. Azt nem tudhatjuk, hogy miután ajánlkozott az Atyánál a megváltás munkájára, és megszületett emberi testben, amint nevededett, mennyire volt tudatában elhívásának és élete céljának, vagy mennyit kellett neki ebből földi élete alatt megtudnia.

Arról sokszor bizonyosságot tett, hogy miért küldte Őt az Atya. Isteni mivoltának tudatában elfogadta az emberek imádatát és megbocsátott olyan bűnöket is, amelyeket az emberek Isten ellen követtek el. Mégis, úgy tűnik, hogy földi életének szakaszában nem volt előtte minden részletében nyilvánvaló az, hogy mi vár rá Jeruzsálemben. A megdicsőülés hegyén Mózes és Illés megjelentek, hogy elmondják Jézusnak az Ő halálát, melyet Jeruzsálemben fog megteljesíteni (**Lukács 9: 31**). Ezelőtt röviddel már maga is jövendölt haláláról a tanítványainak. Hogy mit beszélt el Neki ott a két szent ember, arról részletesen nem írnak az evangéliumok.

De hogy tudatában volt annak, ami rá következik, arról Ő maga tett sokszor bizonyosságot.

A próféták évszázadokkal korábban megjövendölték az Ő szenvedését és halálát, melyek az idő teljességében megdöbrentő pontossággal be is következtek. Valószínű, hogy a tanítványok is, akik hithű zsidók voltak, hallhatták ezeket a próféciákat, melyek Jézusnak a maga haláláról való kijelentésével egybeestek, még se voltak képesek megérteni és fel fogni. Amikor pedig beteljesedtek, akkor egyenesen meg is botránkoztak.

Régen Izraelnek a próféták által szólott Isten, többek között a Messiás szenvedéseire vonatkozóan is. Amikor beteljesedtek a próféciák, akkor az emberek nagy része mégse ismerte fel. Most pedig az Ő Fia által szól nekünk (**Zsid. 1: 1**), hasonlóan előre megjövendölve több helyen is a szenvedéseket, melyek az Őt követő hívókra várnak. Mindezen előre való megjövendölés ellenére sok bibliaolvasó keresztyén nem érti meg, hogy szenvedni kell Krisztus követőinek, még kevésbé nem érti, hogy miért kell szenvedni.

Nekünk az Úr nyilvánvalóan, minden rejtett példázat nélkül megmondta, hogy ha Őt követjük, akkor nekünk is fel kell vennünk a keresztyén és szenvedések közt kell követnünk Őt. Ha ki akarjuk hagyni életünkben ezt a tényt, akkor teljességgel érthetetlen lesz számunkra az egész keresztyéni élet, és egészen biztosan célt tévesztettek leszünk.

JERUZSÁLEM FELÉ

„ÉS MIKOR FELMEGY VALA JÉZUS JERUZSÁLEMBE, ÚTKÖZBEN CSUPÁN A TIZENKÉT TANÍTVÁNYT VÉVÉN MAGÁHOZ, MONDA NÉKIK: ÍMÉ, FELMEGYÜNK JERUZSÁLEMBE, ÉS AZ EMBERNEK FIA ÁTADATIK A FŐPAPOKNAK ÉS ÍRÁSTUDÓKNAK; ÉS HALÁLRA KÁRHOZTATJÁK ŐT, ÉS A POGÁNYOK KEZÉBE ADJÁK ŐT, HOGY MEGCSÚFOLJÁK ÉS MEGOSTOROZZÁK ÉS KERESZTRE FESZÍTSEK; DE HARMADNAP FELTÁMAD.”

Amikor Jézus Krisztus kijelentette tanítványainak, hogy neki fel kell mennie Jeruzsálembe, ott megfogatni és szenvedni a vallási vezetőkötől, akkor a tanítványok nem értették, miről szólt. Péter így fordult Jézushoz: „Kedvezz Uram magadnak, ne legyen ez néked.” Az Úr azonnal felismerte Péter megnyilvánulásában a Sátán közeledését, azért szólt neki olyan keményen: „Távozz tőlem Sátán, mert nem vagy bölcs az isteni dolgokban, hanem az emberekében.” Hiszen az ember nem értheti meg az isteni dolgokat, nem képes felfogni, hogy miért csak ez az egyetlen lehetőség van, hogy szenvedni, megvettetni és meghalni; és csak úgy menni be a dicsőségbe. A Sátán most is pontosan ezt próbálja elhitetni az Ő követőivel: Kedvezz magadnak, nem kell azt olyan szorosan venni. Ne menj végig a szenvedéseken, hiszen a hívó ember élete csupa napsugár. Tele van örömmel, ne is foglalkozz a negatív dolgokkal, ha hiszel, akkor az életed csak boldogság lesz.

De Jézus Krisztus tudta, hogy ez nem így van. Minden őszinte keresztyén tudja, hogy ez nem így van az Ő követői életében sem, hiszen ők pontosan értik, mert megtapasztalják, hogy mit jelent az, amit Jézus Krisztus mond: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül: ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságtok öröme fordul. Az asszony mikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája: de mikor megszüli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra.” (János 16:20-21)

Amikor az ember dönt Jézus Krisztus mellett, akkor hamar ki is rajzolódik szeme előtt az Ő követésének ára. A döntés ekkor válik nagyon komollyá.

Az Úr sokféle példázatban mondta el tanítványainak azt, hogy élet csak a halálon keresztül jöhet létre. Amikor a görögök Őt akarták látni, akkor így mutatkozott be: „Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.” (János 12:24). És nyilvánvalóvá tette mindenki

számára, aki Őt akarja követni: „Aki szereti a maga életét, elveszti azt; és a ki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt.” (János 12:25) Aki pedig neki akar szolgálni, annak Őt kell követnie, és ott kell lennie, ahol Ő van – mondja a következő versben.

Csak úgy lehetséges, hogy az élet tovább áradjon és újabb életet hozzon, hogy először átmenjen a halálon és a megsemmisülésen. Így volt ez Jézus Krisztusnál, így van ez azoknál is, akik Őt követik. Pál apostol úgy fejezi ki ezt levelében: „Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben. Mert mi, a kik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek.” (2 Korinthus 4:10-12)

Igen, bennünk a halálnak kell munkálkodnia azért, hogy másokban az élet munkálkodhasson. E nélkül egyetlen szép, módszeresen felépített prédikáció se érheti el a hatását.

Azt mondta Jézus: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és a kik hallják, élnek. (János 5:25) Csak akkor tud szólni az Isten Fia az övéin keresztül, csak akkor fogják meghallani a halottak az Ő szavát, ha Ő megszületik bennük, ha Ő él bennük. Ehhez pedig nekik is át kell menni a halálon.

Azokban az időkben, amikor a keresztyéneket mindenféle módszerrel üldözték, sokkal inkább kézzelfogható volt mindenki számára, hogy mit jelent ez, hogy mi ez az ár, amit az Ő követéséért fizetni kell. A hitvallásért pénzbírság, vagyonaik elkobzása, börtön, kínzás vagy éppen mártírhalál is várt a keresztyénekre. Ezt kellett mérlegre tenniük.

A vallásszabadság idején ez elhomályosodik, mint ha érvényét veszítette volna az Úr jövendölése. Pedig az Ő követőinek a keresztet minden időben fel kell vennie, csakhogy a félrevezetés sokkal kifinomultabb egy ilyen szabadságban. A jólét és a vallásszabadság a test szabadságát is magával

hozza, mely teljességgel lehetetlenné teszi a keresztt vállalását. Míg egy kemény keresztyénüldözéssel időszakban a Sátán megpróbálta a híveket eltéríteni azon szándékuktól, hogy Krisztusért minden szenvedést vállaljanak be; addig a jelenvaló szabadságban a test jólétének és kényelmének, az evilági élvezeteknek elfogadását kínálja fel, mely kimondatlanul is a keresztt megtagadását jelenti.

Ezt a kérdést nagyon komolyan kell vennünk, mert ha valaki nem tagadja meg önmagát, nem utasítja el a világ kínálatát egy anyagi jólét, a szórakozás és a test élvezete iránt, az nem veszi fel Jézus Krisztus kereszttjét és nem követi Őt. Ezzel nem is jut oda, ahova Ő jutott, hiszen nem ugyanazon az úton jár. Ez a kérdés fokozottan időszerű most, amikor a szórakozásnak, a testi kényelemnek, az anyagi javaknak soha nem látott kínálata kísérti és ejti rabul a keresztyéneket. Ennek a célt tévesztett, az anyagi világ által rabul ejtett életnek semmi köze nincs a krisztusi úthoz. Ez nem más, mint a keresztt teljes elkerülése, amikor a Sátán azt mondja: Kedvezz magadnak! Él jól, élvezd az életet. És ha megteszed, akkor már nem is kell arról beszélnie, hogy kerüld el vagy utasítsd vissza a kereszttet, hiszen ezzel már meg is tetted. Szépen eljárhatsz a gyülekezetbe, éneklésekre, jó társaságod lehet, de a kereszthez semmi közöd.

Kérdezd meg magadat: szenvedsz Krisztusért vagy élsz a világ kínálatával? Mi tölti ki idődet, napjaidat és gondolataidat? Mennyi időt áldozol munkádra, a szórakozásra, kirándulásokra, és mennyi időt töltesz a Golgotán?

Ezért nem beszél sokat a mai keresztyénség a keresztről és a szenvedésekről. Azért, mert a keresztt teljesen összeegyeztethetetlen ezzel a kényelmet és a testi élvezeteket hajtó étellel. Vagy az egyik, vagy a másik. Ha pedig az egyik jellemző a hívőkre, akkor miért beszélnének a másokról.

Kedvezz magadnak – erről szólnak a reklámok, ezt sulykolja belénk az egész világ. Tedd kényelmesebbé az életedet, vedd meg magadnak azt, amit kívánsz. Kedvezz magadnak – ezt mondja nekünk is a Sátán. Mert jól tudta, hogy ha Jézusnál ezzel a kísértéssel célt ér, akkor az egész megváltás

művét romba döntheti. Jól tudja azt is, hogy ha velünk ezzel a kísértéssel célt ér, akkor a mi megváltásunkat is romba döntheti.

BEVONULÁS JERUZSÁLEMBE

MÁSNAP A NAGY SOKASÁG, A MELY AZ ÜNNEPRE JÖTT VALA, HALLVÁN, HOGY JÉZUS JERUZSÁLEMBE JŐ, PÁLMAÁGAKAT VŐN, ÉS KIMÉNE ELÉBE, ÉS KIÁLT VALA: HOZSÁNNA: ÁLDOTT, A KI JŐ AZ ÚRNAK NEVÉBEN, AZ IZRÁELNEK AMA KIRÁLYA! TALÁLVÁN PEDIG JÉZUS EGY SZAMARAT, FELÜLE ARRA, A MINT MEG VAN ÍRVA: NE FÉLJ SIONNAK LEÁNYA: ÍMÉ A TE KIRÁLYOD JŐ, SZAMÁRNAK VEMHÉN ÜLVE. EZEKET PEDIG NEM ÉRTETTÉK ELEINTE AZ Ő TANÍTVÁNYAI: HANEM MIKOR MEGDICSŐÍTETTÉK JÉZUS, AKKOR EMLÉKEZÉNEK VISSZA, HOGY EZEK Ő FELŐLE VANNAK MEGÍRVA, ÉS HOGY EZEKET MÍVELTÉK Ő VELE.

Ha a tanítványok emlékeztek, hogy Jézus arról beszélt, hogy neki fel kell mennie Jeruzsálembe és sokat szenvednie, sőt meghalnia, akkor valószínűleg értetlenül nézhették Jézus bevonulását a városba.

Az is lehet, hogy úgy gondolkozhattak, hogy mégis megmenekült a szenvedésektől. Ami a bevonuláskor történt, sokkal jobban beleillett abba a képbe, amit ők mesterükről elképzelték.

Még mindig úgy gondolkoztak, hogy Jézus helyreállítja az ország dicsőségét, ő fog uralkodni, mint király, és lerázza a rómaiak elnyomását.

A szabadságot szerető nép nem akart szolgai állapotban maradni. Úgy tűnik, nem értették, amikor Jézus azt mondta: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, a ki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek. A szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott mindörökké. Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.”

(János 8:34-36)

A tanítványok még mindig emberileg gondolkoztak, enél fogva úgy gondolhatták, hogy ha Jézus most bevonul Jeruzsálembe, akkor királyként elfoglalja trónját, ők pedig mint közvetlen közelében levők majd számukra kedvező posztot kaphatnak az uralkodásban.

Mi, akik az evangéliumokból tudjuk, hogy mi következett Rá mégis Jeruzsálemben, nem értjük meg a tanítványokat, akik csak eddig a jelenségig láttak. Ha Jézus tudatában volt annak, hogy mi vár rá, akkor miért vonult be dicsőségesen Jeruzsálembe? Miért kellett ez az óriási ellentmondás, hogy először mint király, dicsőségben vonuljon be, azután pedig egy megvetett, mindenkitől elhagyott gonosztevőnek tekintsék az emberek?

A tanítványok, akik három éven keresztül vártak erre az alkalomra, most milyen lelkesedéssel kísérhették Őt! Ha ez a dicsőséges bevonulás nem történik meg, akkor is nagy csalódásban lett volna részük, amikor Jézust megfogták és keresztre ítélték. De így még nagyobb volt a kiábrándulásuk, a csalódásuk. Miért volt erre szükség? Miért fogadta el Jézus a nép éljenzését és lelkesedését?

Jézus valóban király volt, és a népnek meg kellett ismernie, hogy ő az. A néhány nappal később történt meggyalázása kiábrándította a népet abból az elképzeléséből, hogy Ő a szabadító, az Izráel megmentője. Hiszen olyan nagy volt az ellentét e néhány nap közt, hogy ez még nagyobb csalódást okozott az emberekben. Teljesen más lett a vége, mint amire számítottak.

Ez így volt jó: akik Jézusban csupán egy hatalmas királyt, egy külső értelemben vett szabadítót reméltek, azoknak el kellett vesztetniük ezt az elképzelésüket. Azok számára, akik nem a bűnük terhe alól akartak megszabadulni, hanem más érdekek kötötték őket Jézushoz, nem jelentett Ő többé semmit.

Így van most is: ha valaki nem ismeri fel a Krisztusért való szenvedés áldását, hanem Krisztust úgy képzei el, mint aki mellett az élet csupa vígasság még a testi vonatkozásban is, az szintén csalódnai fog. De aki elfogadja, hogy az ő köve-

tése össze van kötve a kereszttviseléssel, a szenvedéssel és a halállal, az meg fogja ismerni és érteni Krisztus valódi királyságát.

Amikor valaki befogadja Krisztust szívébe, túláradó öröm tölti el. Ez így van rendjén. De csak akkor lesz ez az öröm maradandó, ha mélyen gyökeret tud engedni a szívben Isten országa. Ellenkező esetben, ha eljönnek a szenvedések és háborúságok Krisztus követéséért, megbotránkozik. Erről szól a köves helyre esett mag példázata.

Ahhoz, hogy ez ne következzen be, fel kell számolnunk teljesen régi életünket, bűcsút kell venni mindenünktől. Ez az egyetlen lehetőség, hogy befogadjuk a jó magot, hogy Krisztusban való örömünk ne csak a szép, áldásos napokban maradjon meg, hanem a háborúságban is. Hogy az Úr Jézus ne csak akkor legyen számunkra király, mikor dicsőségben vonul be, hanem akkor is, amikor a kereszten függ meggyalázva és összetörve. Ez az egyetlen lehetőség, hogy megérthessük az Ő királyságának valódi lényegét.

Ha az Ő követői vagyunk, minket is érhet hasonló jelenség. Amíg békesség van körülöttünk, amíg a velünk való kapcsolat a külső értelemben is csak áldást és örömet jelent másoknak, addig szívesen vannak velünk az emberek, barátainknak tartanak minket. De ha eljön a megvetés Krisztus nevéért, kiábrándulnak belőlünk barátaink.

Ha Krisztussal végigjárjuk a fájdalmak útját, csak akkor tudjuk felismerni az Ővéiben is Őt magát, amikor hitükért megvetettek, kitzasztottak lesznek. Akkor mi nem abban véljük felismerni az Ő követőjét, hogy népszerű; hanem abban, hogy Krisztus nevéért megvetett és sok háborúságot visel.

JÚDÁS

ELKÖZELGETT PEDIG A KOVÁSZTALAN KENYEREK ÜNNEPE, MELY HÚSVÉTNAK MONDATIK. ÉS A FŐPAPOK ÉS AZ ÍRÁSTUDÓK KERESNEK VALA MÓDOT, HOGYAN ÖLJÉK MEG ŐT; MERT FÉLTEK A NÉPTŐL. BEMÉNE PEDIG A SÁTÁN JÚDÁSBA, KI ISKÁRIÓTESNEK NEVEZTETIK, ÉS A TIZENKETTŐNEK SZÁMÁBÓL VALA; ÉS ELMENVÉN, MEGBESZÉLÉ A FŐPAPOKKAL ÉS A VEZÉREKKEL, MIMÓDON ADJA ŐT NÉKIK KEZÖKBE. ÉS AZOK ÖRÜLÉNEK, ÉS MEGSZERZŐDÉNEK, HOGY PÉNZT ADNAK NÉKI; Ő PEDIG MEGIGÉRÉ, ÉS KERES VALA JÓ ALKALMAT, HOGY ŐT NÉKIK KEZÖKBE ADJA ZENEBOVA NÉLKÜL.

Egy volt a tizenkettő közül, akik a Megváltóhoz mindig közel voltak, akik vele jártak és három éven keresztül hallgatták Őt, amint tanította az Isten országára vonatkozó dolgokat. Ott volt, amikor látta azokat a csodákat, amelyek egyértelműen bizonyították, hogy Ő több mint egy ácsmester fia, több mint egy vándorprédikátor. Hallhatta, amint Péter bizonyosságot tett róla, hogy Ő a Krisztus, az élő Istennek Fia; és Jézus is megerősítette ezt.

És mégis, Júdás más volt, mint a többi. Róla így szólt az Úr: a veszedelemnek fia. Csodálkozunk, hogy miképpen juthat el egy ember ilyen gonoszságra, hogy elárulja Őt, Aki olyan sok jót mutatott nekik. Akiről tudhatta, hogy az Istennek Fia.

A többi tanítvány is sok olyat tett, amiért az Úr megdorgálta őket; volt bennük félelem, szerették az elsőbbséget, felárgolt bennük a bosszúvágy, kételkedtek, és sok megnyilvánulásuk arra utalt, hogy ugyanolyan emberek voltak, mint mi.

De Júdás más volt. Őbenne nem hibák voltak, hanem az ő szíve romlott volt. Sötétségben járt, amikor tolvaj módjára élt köztük, és meglopta az erszény tartalmát. Szerette a pénzt.

Nyilván megtérhetett volna ebből, hiszen ő is hallgatta, és ha akarta volna, megérthette volna, hogy Isten országa

mennyivel értékesebb, mint bármi földi vagyon; de ő nem akart megtérni. Ő szabad akarata szerint választotta inkább a pénzt, és ezért jutott el arra a hihetetlen gonoszságra, hogy elárulja a szeretett Mestert.

A bér, a pénz csalárdságának jelképe lett Bálám próféta, amikor szíve hajlott a pénzre, de közben félt nyíltan Isten akarata ellen tenni. Azon az úton, melyen elindult, már nem állhatott meg. Ha végül is meg nem átkozhatta Izraelt, a bérért való gonosz tanácsával bűnbe sodorta, és így elszakította Istentől. Aki játszik a bűnnel, a pénz kísértésével, nagyon könnyen juthat végzetes sorsra, ahol elveszíti józan ítélő képességét. Hasonló ehhez az is, amikor valakit a hatalomvágy, az ital vagy a nő hajt. Ha nem fordul vissza ott, ahol még józanul felmérheti cselekedeteinek súlyát, később sokkal nehezebb a lejtőn megállni.

Ez nagyon komoly figyelmeztetés számunkra, hogy ha az Úr rávilágít egy kialakulóban levő függőségünkre, ne halogassuk a megtérést, és ne játsszunk tovább a bűnnel!

Vajon Júdás nem kerülhette volna el a sorsát? Hiszen az Ige róla jövendölt, amikor azt mondja: „Aki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel ellenem.” Az Úr tudta jól előre, hogy mit tervez Júdás, jól tudta azt, hogy ő fogja elárulni, és mégse távolította el útjából. Ő azokat az embereket, akik szabad akarata szerint nem térnek meg minden intés, az Evangélium hallása ellenére se, szintén használja a saját tervében, csak hogy őket úgy, mint a hamisságnak edényeit. „Ha pedig az Isten az ő haragját megmutatni és hatalmát megismertetni kívánván, nagy békességes türéssel elszenvedte a harag edényeit, melyek veszedelemre készítették” (Róma 9:22)

Fáraót hozza példának az Ige: „Mert azt mondja az írás a Fáraónak, hogy: Azért támasztottalak téged, hogy megmutassam benned az én hatalmamot, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön.” (Róma 9:17)

Júdás szabad akarata szerint maradt a bűnben, az Úrnak pedig nincs befolyása az ember szabad akaratára. Mivel tudta, hogy ki Júdás, és tudta, hogy nem akar majd meg-

térni, azért választotta ki őt is, hogy benne beteljesedjen az írás. Azért volt ő is végig a tizenkettő között, hogy példa legyen a keresztyénség elkövetkező évszázadaiban is, hogy az áruló, a pénzsóvár és hatalomvágyó Júdás a gyülekezetben fog élni, aki elrejtí magát addig, míg véghez nem viszi gonosz tettét, hogy elárulja testvéreit.

Jézus előre megmondta nekünk: „Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is.” Milyen sokszor teljesedett be ez az elmúlt századokban, hogy saját gyülekezetének egyik tagja árulta el a hívőt valami érdekből: pénzért, pozícióért.

Ma is így van ez: aki ilyen szolgálatot teljesít az egyházi vezetők felé, lehet, hogy anyagi előnyökhöz jut vele, de az is lehet, hogy csak elismerésre van szüksége. És ezért nem drága neki a testvére élete se. Nem számít, ha tönkreteszi életét, családjának életét, csak gyűjti ellene a vádakát és továbbbítja azok felé, akik majd elvégzik a munkát. És teszi mind ezt az éjszaka leple alatt, mint Júdás.

Amikor a vacsora alatt Jézus mondta a tanítványoknak, hogy egyikőjük elárulja majd őt, a többiekkel együtt Júdás is feltette a kérdést: Én vagyok-é az, Mester? Tudta azt Júdás nagyon jól, hogy ő az, hiszen addigra már meg is egyezett a papokkal. Akik most elárulják testvérüket, azok is jól tudják, mit tesznek. De ártatlanul emelik fel kezüket: én volnék az? Dehogy is...! A besúgó, az áruló sötétségben végzi munkáját. Hiába hivatkozik arra, hogy az Úr ügyéért végez buzgó munkát, hogy a gyülekezet tiszta legyen a másként gondolkodóktól, gonosz munkásságának bizonyítéka a sötétségben járás. Nem szemtől szembe, nem egyenesen, hanem hátulról közelít. Szája csókol, mint Júdás szája, de szíve telve van kapzsisággal, és nem sajnálja elárulni azt, aki pedig soha nem ártott neki.

Jézus azt mondta: „Az embernek Fia jöllehet elmegyen, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az embernek Fiát elárulja; jobb volna annak az embernek, ha nem született volna.”

Jézus követőinek is át kell menni üldözésen és az ebből adódó minden szenvedésen, mint ahogy meg van írva felő-

lük. De jaj annak az embernek, aki őket kiszolgáltatja üldözőinek.

Júdás, amikor látta, hogy Jézust megfogják és ránehezedett bűnének súlya, hogy ő volt az, aki kézbe adta őt, végzett magával; nem volt képes elviselni. Megdöbbentő az, hogy jöllehet Júdás megbánta a mit tett, hiszen ő maga ment vissza a papokhoz, ezt mondva: Vétkeztem, hogy árultam az ártatlan vért; mégse találhatott többé békességet és bocsánatot bűnére.

Úgy tűnik, hogy Júdás számára túl késő volt a bánat. Nem volt többé visszaút. Az Úr ezt jól látta előre, amikor Ő maga küldte: amit cselekedni akarsz, menjél, és hamar cselekedd. Hasonlóan, mint a pénz csalárdságával megfogott Bálámot küldte az Isten: ha azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged, menj el velük.

Júdásnál is kicsinyben kezdődhetett és végzetessé vált. A mi életünkben is válhat végzetessé, még ha kicsinyben kezdődik is, amikor bizonyos érdekekből vétünk testvérünk ellen. Nem egyik napról a másikra lesz valaki áruló, de ha elindul a kísértés útján, végül nem állhat meg.

AZ UTOLSÓ VACSORA

A HÚSVÉTI BÁRÁNY

ÉS MIKOR ELJÖTT AZ IDŐ, ASZTALHOZ ÜLE, ÉS A TIZENKÉT APOSTOL Ó VELE EGYETEMBE. ÉS MONDA NÉKIK: KÍVÁNVA KÍVÁN-TAM A HUSVÉTI BÁRÁNYT MEGENNI VELETEK, MELŐTT ÉN SZENVED-NÉK: MERT MONDOM NÉKTEK, HOGY TÖBBÉ NEM ESZEM ABBÓL, MÍGLEN BETELJESEDIK AZ ISTEN ORSZÁGÁBAN. ÉS A POHÁRT VÉ-VÉN, MINEKUTÁNA HÁLÁKAT ADOTT, MONDA: VEGYÉTEK EZT, ÉS OSSZÁTOK EL MAGATOK KÖZÖTT: MERT MONDOM NÉKTEK, HOGY NEM ISZOM A SZŐLŐTÖKÉNEK GYÜMÖLCSÉBŐL, MÍGLEN ELJŐ AZ IS-TEN ORSZÁGA. ÉS MINEKUTÁNA A KENYERET VETTE, HÁLÁKAT AD-VÁN MEGSZEGÉ, ÉS ADÁ NÉKIK, MONDVÁN: EZ AZ ÉN TESTEM, MELY TI ÉRETTETEK ADATIK: EZT CSELEKEDJÉTEK AZ ÉN EMLÉKEZETEM-RE. HASONLÓKÉPEN A POHÁRT IS, MINEKUTÁNA VACSORÁLT, EZT MONDVÁN: E POHÁR AMAZ ÚJ SZÖVETSÉG AZ ÉN VÉREMBEN, MELY TI ÉRETTETEK KIONTATIK.

Izrael népe Egyiptomból való kivonulását egy olyan ese-mény előzte meg, mely elkülönítette, megjelölte az izráelitákat az Egyiptombeliektől. Ez volt a páska ünnepe, a húsvéti bárány ünnepe, melyet attól kezdve az Izrael min-den esztendőben újból és újból megünnepelet. Ez volt a zsi-dók legnagyobb, legszentebb ünnepe. Ebben az ünneplés-ben emlékeztek meg arról, hogy Isten hatalmas kézzel ki-hozta őket Egyiptom földéről.

De ennél még sokkal többről szólt a húsvéti bárány ál-dozatának emlékünnepe. Előre mutatott valami csodálatos dologra, egy jövőbeli eseményre, melynek minden részletére utalt ez a nagy ünnep, annak lefolyása.

Az első, amit tenniük kellett, az volt, hogy házanként venniük kellett egy egészséges, hím bárányt a hónap tizedik napján. Ezt őrizet alatt kellett tartaniuk a hónap tizenne-

gyedik napjáig, azaz négy napon keresztül. Ekkor meg kellett ölniük a bárányt, vérével meg kellett kenniük a házuk ajtajának félfáit. Mert azon az éjszakán egy öldöklő angyal bejárta Egyiptom földjét, és minden elsőszülöttet megölt; abba a házba, melynek ajtófélfái meg voltak jelölve a vérrel, nem ment be az angyal, nem ölt meg senkit.

A báránynak húsát mindenestől meg kellett sütni, és azon éjszaka meg kellett enniük. Semmi maradékot nem volt szabad meghagyni; ha mégis maradt volna, akkor azt meg kellett égetniük. A bárányt kovásztalan kenyérral kellett megenniük, sőt minden kovászt ki kellett takarítaniuk a házból. Attól a naptól kezdve hét napig nem volt szabad kovászos kenyeret enniük.

A bárány elfogyasztása különös módon volt elrendelve: útra készen, derekaik felövedezve, lábukon saruval és pálcával a kezükben kellett sietséggel elfogyasztani a húsvéti bárányt.

Minden évben ugyanabban az időben emlékeztek Izrael fiai a nagy szabadulásra a húsvéti bárány feláldozásában.

AZ ÚRNAK VACSORÁJA

A KOVÁSZTALAN KENYEREK ELSŐ NAPJÁN PEDIG JÉZUSHOZ MENÉNEK A TANÍTVÁNYOK, MONDVÁN: HOL AKAROD, HOGY MEGKÉSZÍTSÜK NÉKED ÉTELEDRE A HÚSVÉTI BÁRÁNYT? Ő PEDIG MONDA: MENJETEK EL A VÁROSBA AMA BIZONYOS EMBERHEZ, ÉS EZT MONDJÁTOK NÉKI: A MESTER ÜZENI: AZ ÉN IDŐM KÖZEL VAN; NÁLAD TARTOM MEG A HÚSVÉTOT TANÍTVÁNYAIMMAL. ÉS ÚGY CSELEKEDÉNEK A TANÍTVÁNYOK, A MINT JÉZUS PARANCSOLTA VALA NÉKIK; ÉS ELKÉSZÍTÉK A HÚSVÉTI BÁRÁNYT. MIKOR PEDIG BEESTVELEDÉK, LETELEPSZIK VALA A TIZENKETTŐVEL (MÁTÉ 26:17-20).

A tanítványok nem foghatták fel mi történik akkor este. Az, amiről a zsidók immár közel két évezrede emlékeznek a páska ünnepén, mely előre mutatott arra az időre, amikor az elbukott emberiséget a Bárány, a tiszta és tökéletes az Ő feláldozásával megszabadítja, íme a nagy események előestjén voltak, amikor az idő elérkezett; és ők semmit nem fogtak föl belőle.

Az, akiről a húsvéti bárány ünneplése valójában szólt, ott volt köztük, és azt mondta: „Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek, minekelőtte szenvedek.” Őrá szólt a húsvéti bárány. A hosszú évszázadokon át minden évben megölt sok-sok ezer húsvéti bárány mind órá mutatótt, hogy az időnek teljességében az Isten Báránya, akiről Keresztelő János tett bizonyosságot, hogy elveszi a világ bűnét, Ő lesz a valódi húsvéti Bárány.

Ez a vacsora a húsvét ünnepének előestjén történt, Jézus Krisztus áldozata előtti napon. Négy nappal korábban vonult be dicsőségesen Jeruzsálembe, mintegy felkészülve a rá következő szenvedésekre. Ez pontosan megegyezik azzal, hogy a zsidóknak négy nappal a páskabárány megölése előtt kellett megszereznie a bárányt.

A MEGTÖRT KENYÉR

MIUTÁN MEGETTÉK A HÚSVÉTI BÁRÁNYT, JÉZUS VETTE A KENYERET, MEGTÖRTE ÉS A TANÍTVÁNYOKNAK ADTA EZT MONDVA: VEGYÉTEK, EGYÉTEK, EZ AZ ÉN TESTEM, MELY TI ÉRETTETEK ADATIK; EZT CSELEKEDJÉTEK AZ ÉN EMLÉKEZETEMRE.

Krisztus azon a vacsorán valami csodálatos dologra mutatott, melyet akkor még a tanítványok nem érthettek. Az a kenyértörés jelképezte az ő küszöbönálló halálát, melyet a következő napon nagy kínszenvedéssel kellett kiállnia.

De az a megtört kenyér még többet jelképezett. Abban benne volt szenvedéseinek célja, amiért vállalta a kínhalált: az Ő testét jelképezte, mely a gyülekezet, akiért jött, akiért

szenvedett, akit olyan nagy áron váltott meg magának. Senki nem fizet ki egy nagy árat, ami nem értékes számára, és a kifizetett összeg mindig utal az értékére. Jézus nagyon nagy árat fizetett a gyülekezetéért, mert nagyon drága volt neki. Ott abban a tizenkét tanítványban látta az ő gyülekezetét, azért mondta nekik: nagy kívánsággal kívántam elfogyasztani veletek, mielőtt szenvednék.

A vacsora alatt azt mondta a tanítványoknak: „Új parancsot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (János 13:34-35) Ez a gyülekezet alapja. Miért mondta, hogy új parancsot ad nekik, hiszen már a tíz parancsban is benne van, hogy szeresd felebarátodat, mint magadat.

Azért új parancsot, mert itt nem felebaráti szeretetről szólt. Itt egy sokkal mélyebb, egy sokkal bensőségesebb szeretetről szólt, amikor egy új szövetséget köt velük, és azt mondja, hogy úgy szeressétek egymást, mint én szerettelek titeket.

A felebaráti szeretet nem több mint úgy szeretni a másikat, mint önmagát. Amit akar, hogy cselekedjen vele a másik ember, azt cselekedje ő is vele. De az új parancsot sokkal több ennél. Úgy szeressétek egymást, mint én szerettelek titeket.

Azt mondja Jézus Krisztus ugyanezen az estén: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki az ő életét adja az ő barátaiért.” Ez Jézus Krisztus szeretete, és ennek emlékezetéről szól az úrvacsora. Ez a szeretet képes továbbáradni az övéi szívébe, hogy ők is úgy szeressék egymást, mint ahogy Ő szerette őket. János apostol azt mondja: „Aról ismertük meg a szeretetet, hogy ő az ő életét adta értünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni a mi életünket a mi atyánkfiaiért” (1. János 3: 16).

Ott, ahol ez a szeretet van, ott van Krisztus teste, a gyülekezet. Krisztus teste szétválaszthatatlan ő magától, mint ahogy a fő is szétválaszthatatlan a testtől. Az úrvacsora kö-

zösségvállalás; „A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-é? Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan, mindnyájan az egy kenyérből részesedünk.” (1. Kor. 10: 16-17).

Azért aki méltatlanul eszik a kenyérből, vétkezik az Úrnak teste ellen, a gyülekezet ellen (1. Kor. 11: 29). Jézus Krisztus nem vállalhat közösséget a bűnnel, ezért tisztítja meg gyülekezetét, hogy abban ne legyen semmi tisztátalan. Ha valaki ennek ellenére bűnnel megterhelve eszik abból a kenyérből, így vállal részt Jézus Krisztus drága vérében megváltott gyülekezetében, az vétkezik Ő ellene, mert kovász a gyülekezetben. A kovásznélküli kenyér az Ő kovásznélküli testét, a gyülekezetet jelképezi.

Az izraelitáknak ki kellett minden kovászt tisztítaniuk a házból, semmi nem maradhatott benne. Pál apostol azért írja, hogy semmiképpen nem tűrheti meg a gyülekezet a bűnöst maga közt, mert az, mint kovász, megposhasztja az egész tésztát. Olvassuk végig figyelmesen, mit ír erről a Korintusi levél 5. részében: „Nem jó a ti dicsekedésetek. Avagy nem tudjátok-é, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja. Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, a minthogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk. Azért ne régi kovással ünnepeljünk, sem rosszaságnak és gonoszságnak kovászával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságában. Azt írtam néktek ama levelemben, hogy paráznákkal ne társalkodjatok. De nem általában e világ paráznáival, vagy csalóival, vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival; mert hiszen így ki kellene e világból mennetek. Most azért azt írom néktek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi létére parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó, vagy részeges, vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek. Mert mi közöm ahhoz, hogy a kívülvalókról is ítéletet tegyek? Avagy ti nem a belüllévők fölött tesztek-é ítéletet? A kívülvalókat pedig majd az Isten ítéli meg. Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül. (1 Korinthus 5:6-13)

Ott, ahol nyilvánvaló bűnben levőkkel veszik az úrvacsorát, azaz vállalnak lelki közösséget, ott nem becsülik meg az Úrnak testét. Ezért mennek tönkre az egyházak. Nem csupán azért, mert a bűnössel eszik az úrvacsorát, hanem azért, mert megtűrik a bűnöst a közösségben.

A páska ünnepe az elkülönülésről szólt Izrael népénél. Az Úr szétválasztotta a kiválasztott népet a pogány néptől. Így volt ez az első keresztyéni gyülekezetekben is. A világ fiái, a bűnös emberek nem mertek közéjük elegyedni (Ap. Csel. 5: 13), viszont a megtérőkből naponként szaporította az Úr a gyülekezetet.

A kenyér megtöretése Krisztus testének megtöretésére utal; így egyidejűleg szól a gyülekezet megtöretéséről is. A szenvedésben részt vállal a gyülekezet, mely Krisztus szenvedéseinek maradékát betölti (Kol. 1: 24). Krisztus most is szenved az Ő gyülekezetének szenvedése folytán, mert ami történik az Ővével, az Ővele is történik. Az üldözött, sok nyomorúságon átmenő gyülekezet az Ő teste, mely szenvedéseiben neki is, mint Főnek része van.

A kenyér, melyet Jézus megtört az utolsó vacsorán, az Ő teste, mely megtöretett a következő napon; a gyülekezet, mely szenvedésekben követi Jézust, szintén megtöretik. Ennek a gyülekezetnek egységét az egy kenyérből való részese-dés által jelképezi a kenyér megtörése és elfogyasztása. Ez a kenyér a Krisztus testével való közösség jelképe, ha pedig bűnösökkel együtt részesedünk benne, akkor a bűnnel is közösséget vállalunk.

A SZÖVETSÉG VÉRE

„HASONLÓKÉPEN A POHÁRT IS, MINEKUTÁNA VACSORÁLT, EZT MONDVÁN: E POHÁR AMAZ ÚJ SZÖVETSÉG AZ ÉN VÉREMBEN, MELY TI ÉRETTETEK KIONTATIK.”

Amint a kenyér, úgy a vér is az élet feltételének jelképe. Azzal, hogy Jézus vérét áldozta, életét áldozta az övéiért. A szőlőnek gyümölcse a pohárban az Ő vérenek jelképe, melyet bűnbocsánati áldozatként ontott ki az oltáron.

Vérontás nélkül nincs bűnök bocsánata (Zsid. 9: 22.) Amikor a zsidók vétkeztek, áldozati állatot kellett hozniuk, és ennek vérét kiontani a bűnbocsánatért. De azt mondja az Ige: „Mert lehetetlen, hogy a bikáknak és a bakoknak vére eltörölje a bűnöket” (Zsid 10: 4). Ezekben az áldozatokban tehát nem a bűnök bocsánata volt, hanem ezek mind Krisztus véráldozata-tára mutattak, mely által mindenkinek bűne megbocsáttatik, aki hisz Őbenne.

Ezeket az áldozatokat a főpapok vitték az oltárra, de Jézus, mint örökkévaló Főpap, a saját vérét vitte áldozatul az oltárra. Míg a papok által áldozott vér csak jelképes volt és Krisztus áldozatára mutatott, és nem volt képes a lelkiismeretet megtisztítani, addig Krisztus vére valóságos engesztelő áldozat, mely megtisztítja a lelkiismeretet a bűnöktől (Zsid. 9: 14). Amíg az esztendőnként hozott áldozatok nem voltak képesek tökéletessé tenni az odajárulókat (Zsid. 10: 1-4), addig Ő egyetlen áldozatával örökre tökéletessé tette a megszentelteket (Zsid. 10: 14).

Nagyon nagy dolog ez, mert ez a mi üdvösségünknek biztosítója. Ha hiszünk az Ő helyettünk egyszer elvégzett áldozatában, akkor üdvözülünk. Ez nem üres szájvallomás, hanem hit által való élet. Aki Jézus drága vérén lett megváltva, annak közössége is van Jézus Krisztussal és közössége van azokkal is, akik szintén e vér által lettek megváltva az örök halálból. Erről szól a pohár az úrvacsorában. Ez a

közösség egymással és az Úrral való sorsközösség. Azért mondta Jézus Krisztus: „Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd” (János 15: 20). „Az én poharamat megisszátok ugyan, és a keresztséggel, mellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek” (Máté 20: 23). Ha ez sorsközösség vállalása Jézussal, akkor sorsközösség vállalása mindazokkal is, akiknek Ővele van közössége. Erről szól a közös pohárból elfogyasztott ital: „Ha pedig a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (1. János 1: 7).

Ez a páska ünnepe, amikor a Bárány vére ott van minden szíven, mint jelképe annak, hogy az öldöklő angyalnak nincs hatalma tovább rajta; hasonlóan, mint a zsidóknál azon az éjszakán. Az a vér különböztette meg őket az egyiptomiaktól, minket is Krisztus vére különböztet meg azoktól, akik nincsenek megváltva.

Mózes, amikor elmondta a tíz parancsolatot, az áldozati állatok vérével meghintette a népet. „Ti pedig járultatok... az újszövetség közbenjárójához, és a meghintésnek véréhez, mely drágább dolgokat szól, mint az Ábel vére” (Zsid. 12: 24).

Míg Ábel vére bosszúért kiáltott (1. Mózes 4: 10), addig Jézus vére irgalomért kiált: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek. „Jézusom vére így kiált: a bűnös irgalmat talál.”

Amikor az úrvacsorában részesedünk, akkor erről a vérről emlékezünk, mely olyan drága nekünk. Ez a vér elégséges arra, hogy minden bűnünket eltörölje. Ez az újszövetség vére, mely szövetség Istennel az Ő Fia véráldozatán keresztül jöhetett létre. Ez olyan szövetség, melyben Jézus Krisztus a legtöbbet ajánlott fel, amit tehetett, azaz vérével pecsételte meg ezt a frigyet. Felénk is ugyanez az elvárás a szövetségkötéshez, hogy tudniillik mi is a mi életünket áldozzuk fel Neki, az Ő megváltottain keresztül is (1. János 3: 16).

Ha valaki megtartja a maga életét, elképzeléseit, saját akaratát, a test kívánságait, akkor az nem él a szövetség lehetőségével. Nagyon sok keresztyén irodalom a szövetségkötésnek csak az Úr részét hangsúlyozza, az ember részéről hallgat. Mintha az embernek valóban nem volna tennivalója azon kívül, hogy elhiszi Jézus Krisztus áldozatát.

Ha valaki megismerte az igazságot, és attól hátraállt és szándékosan vétkezik, szabad elhatározása szerint visszasüllyed a bűnös életbe, az megveti és megtapodja Jézus Krisztus vérének; számára nem érvényes többé ez az áldozat, hanem Istennek minden ellenségét megemésztő tűzének, az Ő igazságos ítéletének várása. (Zsid 6: 4,6; Zsid 10: 26-31; 2. Péter 2: 20-21)

EGY TESTBŐL ÉS EGY VÉRBŐL VALÓK

MERT EGY A KENYÉR, EGY TEST VAGYUNK SOKAN; MERT MINDNYÁJAN AZ EGY KENYÉRBŐL RÉSZESÉDÜNK.

A magyar nyelvben a testvér szó valóban a test és vér szavak összetételéből van. Akik részesei Krisztus testének, melynek jelképe a kenyér, és vérének, melynek jelképe a pohár, azok lesznek Őbenne testvérek. Ők alkotják az Ő láthatatlan testét, a gyülekezetet. Ebben van az úrvacsora áldása, mely mindig szorosabb kötélekkel fűzi őket össze Jézus Krisztusban. Az Őbenne való összetartozás tudata, az egy testbe tartozás ténye egy olyan egységet képez, amit a világ és a névleges keresztyénség nem ismer. Ahogy egy test tagjai szétválaszthatatlanok anélkül, hogy az élet megmaradjon bennük külön-külön, ugyanúgy Krisztus testének tagjai szétválaszthatatlanok egymástól és a Főtől, anélkül, hogy az élet megmaradjon bennük.

*Mind, akik hisztek Megváltónkban,
forrón szeretlek titeket;*

*Testvérim vagytok a Krisztusban,
velem lesz örök éltetek;
Egy a poharunk s kenyerünk,
és egytől nyerjük az üdvünk*

AMA NAGY VACSORA

MONDOM PEDIG NÉKTEK, HOGY: MOSTANTÓL FOGVA NEM ISZOM A SZŐLŐTŐKÉNEK EBBŐL A TERMÉSÉBŐL MIND AMA NAPIG, A MIKOR ÚJAN ISZOM AZT VELETEK AZ ÉN ÁTYÁMNAK ORSZÁGÁBAN.

Az úrvacsora előre mutat arra, hogy Jézus ismét vissza fog jönni a gyülekezetéért. Azért mondja Pál apostol: „Valahányszor eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön” (1. Kor. 11: 26). Amikor a gyülekezet együtt veszi az Úrvacsorát, hit által ott van közöttük ugyanúgy Jézus, mint amikor testben is közöttük volt. De valóságos vágy van bennük Őt szemtől-szembe meglátni, ezért minden úrvacsorában megemlékeznek az Ő visszajövetelére is. Így ez az emlékezés készenlétben tartja őket, hogy minden nap várják vissza Urukát.

Erre utalt az, hogy a húsvéti bárányt a zsidóknak saruval a lábukon és derekaikat felövezve kellett elfogyasztani, azaz útrakész állapotban. Jézus azt mondja nekünk: „Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyújtva; ti meg hasonlók az olyan emberekhez, akik az ő urukat várják, mikor jő meg a menyegzőről, hogy mihelyt megjő és zörget, azonnal megnyissák néki. (Lukács 12: 35).

A Krisztus szenvedéseiben való részesedés az Ő várását fokozza. A börtönök mélyén, a kínzókamrákban, az állandó zaklatás, családjuktól való elszakítás alatt a keresztyének mindig várták vissza Urukát. Ez számukra egyértelműen szenvedéseik végét jelentette. Amikor titokban gyűltek ösz-

sze, és minden zajban ellenségeik közeledését vélték, akkor úrvacsorájukban még inkább megemlékeztek Jézus visszajöveteléről.

Krisztus igazi követői ma is szenvednek; vagy háborgatják őket hitükért, vagy a gonoszság láttán gyötrődik lelkük, mint Lótnak Sodomában vagy Pálnak Athénban.

Csak az tartozik Jézus gyülekezetéhez, csak azok vehetik együtt az újszövetség emlékezésének vacsoráját, akik készen vannak az Úr Jézus várására. Akiket nem kötöz már e világ, akik minden nap az ég felé tekintenek, szívükben az énekkel:

*Ó jöjj le Messiásunk, szívünk térted esdekel,
Te vagy kit egyre várunk: jövel, jövel, jövel!*

A LÁBMOSÁS

FELKELE A VACSORÁTÓL, LEVETÉ A FELSŐ RUHÁJÁT; ÉS EGY KENDŐT VÉVÉN, KÖRÜLKÖTÉ MAGÁT. AZUTÁN VIZET TÖLTE A MEDENCZÉBE, ÉS KEZDÉ MOSNI A TANÍTVÁNYOK LÁBAIT, ÉS MEGTÖRLENI A KENDŐVEL, A MELLYEL KÖRÜL VAN KÖTVE. MÉNE AZÉRT SIMON PÉTERHEZ; ÉS AZ MONDA NÉKI: URAM, TE MOSOD-MEG AZ ÉN LÁBAIMAT? FELELE JÉZUS ÉS MONDA NÉKI: A MIT ÉN CSELEKSZEM, TE AZT MOST NEM ÉRTED, DE EZUTÁN MAJD MEGÉRTED. MONDA NÉKI PÉTER: AZ ÉN LÁBAIMAT NEM MOSOD MEG SOHA! FELELE NÉKI JÉZUS: HA MEG NEM MOSLAK TÉGED, SEMMI KÖZÖD SINCS ÉN HOZZÁM. MONDA NÉKI SIMON PÉTER: URAM, NE CSAK LÁBAIMAT, HANEM KEZEIMET ÉS FEJEMET IS! MONDÁ NÉKI JÉZUS: A KI MEGFÜRÖDÖTT, NINCS MÁSRÁ SZÜKSÉGE, MINT A LÁBAIT MEGMOSNI, KÜLÖNBEN EGÉSZEN TISZTA; TI IS TISZTÁK VAGYTOK, DE NEM MINDNYÁJAN. TUDTA UGYANIS, HOGY KI ÁRULJA EL ŐT; AZÉRT MONDÁ: NEM VAGYTOK MINDNYÁJAN TISZTÁK! MIKOR AZÉRT MEGMOSTA AZOKNAK LÁBAIT, ÉS A FELSŐ RUHÁJÁT FELVETTE, ÚJRA LEÜLVÉN, MONDA NÉKIK: ÉRTITEK-É, HOGY MIT CSELEKEDTEM VELETEK? TI ENGEM ÍGY HÍVTOK: MESTER, ÉS URAM. ÉS JÓL MONDJÁ-

TOK, MERT AZ VAGYOK. AZÉRT, HA ÉN AZ ÚR ÉS A MESTER MEGMOSTAM A TI LÁBAITOKAT, NÉKTEK IS MEG KELL MOSNOTOK EGYMÁS LÁBAIT. MERT PÉLDÁT ADTAM NÉKTEK, HOGY A MIKÉPEN ÉN CSELEKEDTEM VELETEK, TI IS AKKÉPEN CSELEKEDJETEK.

Jézus korábban szólt arról, hogy: „Az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az Ő életét váltságul sokakért.”

Az, amit Jézus az utolsó vacsora alkalmával tett, hogy megmosta az övéinek lábait, a szolgálak dolga volt. Ez volt a legalacsonyabb szolgálata.

Egy szolgát a helyzete kényszeríti oda, hogy ezt megtegye. Sok olyan munka van, amit a társadalom úgynevezett alsóbb rétege végez, és mi azt mondjuk rá, hogy ezt is meg kell tennie valakinek, és nem is nézzük le őket érte. De hogy mi is megtegyük...

Az, amit az Úr tett, nem kényszer, hanem a szívből való alázat jele. Senki nem képes ezt megtenni úgy, mint Ő, aki először nem tanulta meg Tőle azt, ahogy mondta is: „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.” (Máté 11:29)

Azt mondta az Úr: „Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy a miképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek.”

Jézus nem csak elvben mosta meg az Ő tanítványai lábát. Ő valóban, a gyakorlatban is megtette azt. Ha pedig azt mondja, hogy amit én cselekedtem, azt cselekedjétek ti is, akkor Ő ezt komolyan így is érti.

Amikor elrendelte az úrvacsorát, akkor ezt mondta: ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Ugyanazzal a szóval, amit a lábmosáskor mondott: ezt cselekedjétek!

Annak, aki az Úrban van, segít büszke énjének megtörésén a lábmosás. Az is, ha ő mossa meg a másik lábát, de az is, ha az ő lábát mossák meg.

Ez azonban nem csupán egy szertartás, hanem az egész élet kísérője. Aki megtanulta a Mestertől, hogy mit jelent alázatosnak lenni, csak az tudja szolgálni az övéit. Ezt megtanulni mindnyájunknak fontos, de egy egyházi vezetőnek, egy pásztornak e nélkül lehetetlen feladatát az Úr akarata szerint végeznie. Csak akkor tudja ezt tenni, ha részese Krisztus alázatának; akkor nem főnök lesz, hanem alázatosan meg tud hajolni testvérei előtt, akiknek lábait belepte az út pora, és meg tudja mosni azokat.

Ha nincs benne Krisztus alázata, akkor nem szolga lesz, hanem főnök. Akkor nem ő közelít alázatosan testvéreihez, hanem azt várja, hogy azok közeledjenek alázatosan hozzá.

Ezt csak az tudja megtenni, aki végigment Krisztussal a fájdalmak útján, akiben a kereszten megtörik gőgös, büszke énje, melyet külső alázatoskodással igyekszik eltakarni, mely akadály a annak, hogy lehajolva megmossa testvérei lábát.

Ha így készít elő az Úr valakit, azaz hagyja magát előkészíteni a szenvedések által, annál kevésbé áll fenn annak veszélye, hogy felemelkedik; ellenkező esetben biztos lehet benne, hogy ez történik

JÉZUSBAN MEGBOTRÁNKOZTAK

AKKOR MONDA NÉKIK JÉZUS: MINDNYÁJAN EZEN AZ ÉJSZAKÁN MEGBOTRÁNKOZTOK ÉN BENNEM. MERT MEG VAN ÍRVA: MEGVE-REM A PÁSZTORT, ÉS ELSZÉLEDNEK A NYÁJNAK JUHAI.

Milyen végtelenül szomorú kijelentés ez a szeretett Mester ajkáról, akit elismertek Isten Fiának lenni, Akit annyira szerettek, hogy életüket osztották meg vele! De hogyan is történhetett ez meg, éppen a tanítványokkal?

Az Igében több helyen is olvashatunk az Úr Jézusban való megbotránkozásról. Mikor János követeknek felsorolta azokat a jeleket, amelyekről megismerheti majd, hogy Ő az

ígért Messiás, akkor a végén azt is mondta: És boldog, aki énbennem meg nem botránkozik (Máté 11: 6).

Az előző versben Urunk olyan jeleket sorolt fel, amelyek által fel kellett volna minden, a próféciákat kutató embernek ismernie, hogy Jézus a Messiás. A betegek meggyógyítása, az Evangélium hirdetése; ezekről már korábban szóltak a próféciák.

Amíg Jézus jót tett az emberekkel, addig nagy volt a népszerűsége, addig sokan szerették és követték őt. Amíg sok ezer embernek enni adott, addig szívesen követte őt a sokaság. Amikor viszont a lelki dolgokról, az Isten országának titkairól szólt az embereknek, akkor sokan megbotránkoztak (János 6: 60-63). Nem érthették, miről szólt nekik Jézus. Mikor Péter felismerte, hogy ezek a beszédek örök életnek beszédei, akkor kitartott mellette, mert nem csak elhitte, hanem ezek által fel is ismerte, hogy Ő a Krisztus, az élő Istennek Fia (68-69. vers). Amikor később megkérdezte őket az Úr, hogy kinek mondják Őt az emberek, illetve kinek mondják őt a tanítványok, szintén Péter felelt ugyanazokkal a szavakkal: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia!” (Máté 16: 15-26). Péter felismerte Jézusban a Messiást az Ő cselekedetein keresztül, az Ő Igéjén keresztül. Ez volt az első lépés számára Jézus felé.

De hátra volt még valami, amiről Péter nem tudott. Jézus ismerete még mást is tartogatott számára, amit nem volt még képes ő se összeegyeztetni addigi megtapasztalásával. Ez hamar ki is derült, amikor Jézus elkövetkezendő szenvedéseiről beszélt. Ezt már nem tudta Péter hova tenni, nem tudta beilleszteni a Mesteréről addig alkotott képbe. Hogy Jézusnak sokat kell szenvednie, sőt megöletnie, ez már nem fért össze róla alkotott ismeretével. Ezért mondta Neki: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te veled!” Hogy is történhetne, mikor ő maga feltámasztotta a halottakat, olyan erővel és hatalommal bírt, hogy a természeti erők is engedtek neki! És őt majd az emberek megölik? Nem, ezt Péter teljességgel elképzelhetetlennek tartotta.

Akkor Jézus elkezdett nekik szólni azokról a mélységes dolgokról, amit úgy tűnik, még akkor nem érthettek meg: „Ha valaki jöni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem. Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.” (Mát 16:24)

Nem értették még a tanítványok, hogy amikor az életről szól, akkor miért van az összekötve a kereszttel, a szenvedéssel és a halállal. Nem botránkoztak meg még akkor Jézusban, de nem jutott el tudatukig, amit mondott. Majd amikor közeledett annak beteljesedése, akkor azt mondta nekik: „Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem; mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok.”

Ismét Péter sietett a felelettel: „Ha mindnyájan megbotránkoznak is, de én nem!

És bekövetkezett az, amit az Úr előre megmondott. Azok, akik mindig körülötte voltak, akik felismerték benne a Messiást az Ő beszédéről, az Ő cselekedeteiről, most elveszítették ezt a képet. Mesterük, akit oly hatalmasnak ismertek, most ott áll tehetetlenül. Amit felismertek cselekedeteiben, azt nem ismerték fel szenvedéseiben. Megbotránkoztak benne.

Amíg felettünk is süt a nap, amíg minden olyan békeséges körülöttünk, amíg a gyülekezetben olyan szépen mennek a dolgok, olyan könnyen felismerjük mögötte az Urat. Addig olyan egyértelmű számunkra, hogy Az, akit szolgálunk, az Jézus Krisztus, az élő Istennek Fia. Hiszen annyi áldást kapunk, annyi szeretetet és törődést a testvérek részéről, halljuk az élő Igét a gyülekezetben.

Jézus Krisztus a magvető példájában így szól: „Amely pedig a köves helyre esett, ez az, a ki hallja az igét, és mindjárt örömmel fogadja; De nincs gyökere benne, hanem csak ideig való; mihelyt pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal megbotránkozik” (Mát 13:20).

Ha eljönnek a megvetések, a meg nem értések életünkben az Úr miatt, ha elkezdődik az üldözés és megvetés Jézus követése miatt, különösen ott, ahol nem számítottunk rá, akkor mutatkozik meg, hogy hova esett a mag. Hogyan érthetnénk meg mi is Jézust, Aki mellett eddig csak olyan sok szép és jó dolgot tapasztalhattunk, most pedig minden oldalról a megvetés és a szenvedés a részünk. És mindemellett nem érezzük a megoldást, a szabadulást. Az Úr hallgat, amikor a szabadulásért kiáltunk, és nem szabadít meg minket ellenségeink kezéből, hanem úgy tűnik, hogy mi maradunk a vesztesek, ellenségeinknek pedig továbbra is jól megy dolga. Minekünk, akik meggyőződünk az Úr közellétéről, az igazság jelenlétéről, vesztesként kell megélnünk az eseményeket, nekünk kell a rövidebbet húzni?

Milyen sokszor meginog a hitünk! Mennyire hasonlóak vagyunk a tanítványokhoz, akik még nem érthették meg, hogy az élet csak a halálon, a szenvedésen keresztül valósulhat meg. Péter fogadkozott, hogy inkább meghal vele együtt, de akkor se botránkozik meg. De amikor látta Jézust minden bántalmat némán elszenvedni, akkor már nem ismerte fel benne ugyanazt a Mestert, aki korábban olyan sok jót tett, és olyan nagy hatalommal bírt.

Keresztelő Jánosnak, aki a börtönben szenvedett, azt üzenté Jézus: „Boldog, aki énbennem meg nem botránkozik.” Most nekünk is szól: Boldogok vagytok, ha akkor se fordítotok nekem hátat, ha eljönnek az üldözések és háborúságok, ha akkor is felismeritek bennem az Isten Fiát, amikor ezekben az időkben csak a megaláztatás ér titeket és a nálatok levő, megtapasztalt igazságokat a sárba tiporják, és én csak hallgatók.

Milyen jó felismerni azt, hogy ez az egyedüli út az igazság győzelméhez. Krisztus is csak ezeken a szenvedéseken keresztül jutott el a dicsőségre, de csak azoknak jelentette meg magát feltámadása után, akik hittek Őbenne. Akik bár ha nem értették meg őt, de szerették, azok ismerhették meg a megdicsőült Krisztust. De később megértették, és az oly hirtelenkedő és mélyen megszágyenült Péter azt írja levelé-

ben: „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, a mely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; Sőt, a mennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vígadozva örvendezhessete. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, a mit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsóítete azt.” (1. Péter 4:12)

Igen, Péter akkorra már tudta, hogy kicsoda Krisztus. Akkor már képes volt korábbi ígérété betölteni, amikor azt mondta: Uram, te veled kész vagyok mind tömlöcre, mind halálra menni!

Boldogok vagyunk, ha nem botránkozunk meg Jézusban. Akkor nekünk is részünk lesz abban, ami őt érte: elhagynak az emberek és megbotránkoznak bennünk. Addig szeretni fognak minket, amíg jót teszünk velük, de ha életünkkel és szavainkkal bizonytságot teszünk az ő hamisságaikról, akkor nem leszünk kívánatosak nekik. De még barátaink se fognak megérteni, ha eljön részünkre is a szenvedés és megvetés Krisztus nevéért, ha felismerték ugyan bennünk korábban Krisztust a mi beszédeinken keresztül, de később már nem ismerik fel a bennünk lakozó új teremtménynek, Krisztusnak szenvedését és látszólagos veszteségét.

Boldogok lehetünk, ha mi nem botránkozunk meg Krisztusban, amikor Ő megjelenik az Ő megvetett és el nem ismert szenteiben és nem fordítunk háttat az ilyeneknek. Ha nem csak akkor ismerjük fel benne a jó testvért, Jézusnak igaz tanítványát, ha hasznunkra van a vele való kapcsolat, ha testi-lelki hasznunk van belőle. De ha eljön testvérünk számára az üldözés, a megvetés, ha kizárják a gyülekezetből az Úr nevéért, és akkor már nem keressük a vele való közösséget, inkább biztonságos helyre menekülünk; akkor mi is megbotránkoztunk benne, megbotránkoztunk Krisztusban. Mert ha egyet megvetnek és üldöznek az övéi közül, akkor Őt magát üldözik és vetik meg (Lukács 10: 16). „Bi-

zony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámiai közül, én velem cselekedtétek meg." (Máté 25:40)

Boldogok lehetünk akkor is, ha Krisztus szenvedésében és halálában így részünk lehet, mert ekkor fogjuk felismerni életünkben az élő és megdicsőült Krisztust. Akkor fogjuk felismerni, hogy a dicsőséghez egyetlen út vezet: a szenvedés, és akkor nem fogunk megbotránkozni Krisztusban, amikor az Ő nevéért nekünk is ebben lesz részünk. Lehet, hogy az emberek így bennünk is megbotránkoznak, a legközelebb állók minket is elhagynak; és életünk egyik legszomorúbb része ez lesz, de ha így történt a Megváltóval, akkor velünk is hasonlóan fog történni. Ez sokkal jobban fáj, mint az ellenséges sereg megvetése, mint az ellenünk felhozott hamis vádak. Ez is egy része a fájdalmak útjának, melyet Jézus vérnyomai jeleznek.

JÉZUS UTOLSÓ BESZÉDEI

MONDA NÉKI JÚDÁS (NEM AZ ISKÁRIÓTES): URAM, MI DOLOG, HOGY NÉKÜNK JELENTED KI MAGADAT, ÉS NEM A VILÁGNAK? FELELE JÉZUS ÉS MONDA NÉKI: HA VALAKI SZERET ENGEM, MEGTARTJA AZ ÉN BESZÉDEMET: ÉS AZ ÉN ÁTYÁM SZERETI AZT, ÉS AHOZ MEGYÜNK, ÉS ANNÁL LAKOZUNK.

Miután Júdás elvette a falatot és elment, hogy véghezvigye tervét, Jézus maga maradt hű tanítványaival az asztal körül. Ekkor történt az a meghitt és tartalmas beszélgetés, melyet János lejegyzett Evangéliumában a 13-17. részekben.

Ezen a beszélgetésen figyelemreméltó, hogy Jézus már nem a világról és nem a világnak szól, hanem az övéinek. Még az egyik tanítvány kérdezte is tőle: „Uram, mi dolog, hogy nekünk jelented ki magadat, és nem a világnak?”

Tudta jól, hogy sok kétség fog támadni a szívükben a jövőt és az örökkévalóságot illetően, ezért mondta nekik, hogy

ne háborodjanak meg és ne nyugtalankodjon a szívük, mert Ő azért megy el, hogy helyet készítson nekik. Ez egy ígéret egy olyan valakitől, akiben mindig bízhatunk. Azért ne legyen kétségünk üdvösségünk felől, mert ha mi is részesei vagyunk Krisztus szenvedéseinek, azaz halálában részesek lettünk, akkor nem kell félnünk, hogy ama napon minket itt fog hagyni. Ezt így fejezi ki Pál apostol: „Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk.” (Róma 6:5)

Ha bensőséges kapcsolatunk van Krisztussal, akkor bizodalunk lehet Őhöz. Lehet, hogy mi is csak olyan gyarlók vagyunk, mint a tanítványok, lehet, hogy mi is sok mindent nem értünk meg az Ő útjából, de ha szeretjük Őt, akkor nekünk is szól: „Nem hagylak titeket árvakul, eljövök hozzátok.”

Az, hogy szeretjük Őt, abban látszik meg, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait. Krisztus szeretetének bizonyosága életünkben az, hogy nem szeretjük a világot, ezért megmarad bennünk az Atyának szeretete (János 2: 15).

Jézus ezen az estén búcsúbeszédet mondott az Övéinek. Tudta, hogy néhány óra választja el őt a haláltól, amikor itt kell hagynia tanítványait, azért vigasztalta őket, hogy nem maradnak majd egyedül, hanem elküldi nekik a Szent Lelket, Aki Őt fogja helyettesíteni. Ahogy az Ő személyes jelenlétével biztonságot érezhettek, ugyanúgy fognak a Szent Lélek jelenlétével is biztonságot érezni. Ő lesz majd megtartásuk záloga, Aki megtanítja Őket mindenre és majd eszükbe juttatja mindazt, amit Ő beszélt nekik.

Erre nagyon nagy szükségük lesz, mert jóllehet még nem értették mind azt, ami közvetlenül Jézus előtt állt, de miután majd beteljesednek az ígéret Lelkével, nekik is hasonló úton kell majd menniük, mint Mesterüknek.

Ott az asztal körül az Úr Jézus nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy azok, akik Őt követik, üldözést és háborúságot szenvednek. „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem elébb gyűlölt ti nálatoknál. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé; de mivelhogy nem vagytok e

világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, a melyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.” (János 15:18-20)

Itt az Úr a világ gyűlöletéről szól. Ezt könnyebb is megérteni, hiszen a világ nem ismeri Őt, így nem ismerheti az Övéit sem; ezért gyűlöli és üldözi őket.

De sokkal nehezebb megérteni azt, amikor a saját népe, a saját keresztyén gyülekezete üldözi az Úr követőit. Hiszen ők is Krisztus nevében szólnak. Jézus tudta, hogy ez nagyon nehéz lesz az Övéinek; nem csak az üldözés, hanem sokkal inkább annak megértése, hogy ez miként lehetséges. Ha előre nem mondta volna meg, valószínű, hogy megbotránkosnának hívei, nem volnának képesek megérteni, hanem úgy vélnék, hogy Krisztus testében keletkezik egy meghasonlás, és ők minden igyekezetük és az Úr iránti szeretetük ellenére szembekerültek Jézus Krisztussal. Azért mondja: „Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy amikor eljő az az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek.”

„Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkoszatok. A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki megöl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni cselekedetet cselekszik.”

Itt egyértelmű, hogy nem a világ üldözéséről beszél, hanem az álkeresztyénekéről. Olyan emberekéről, akik külső látszatra, beszédükről ítélve Krisztus igazi követői, de mint ahogy mondja: „Ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, se engem.”

Olyan emberek teszik ezt, mint amilyenek voltak a farizeusok az Ő idejében. Álszentek, akik a nép előtt valóban szenteknek tűnnek; de az Övéi felismerik bennük a hamisat, a félrevezetőt. Miért?

Azért, mert ők ismerik a jó pásztort, és így ezen embereknek gyümölcseit összehasonlítják az Övével. Csak az is-

meri fel az idegen pásztort, aki ismeri a jó Pásztort, aki nap mint nap hallja az Ő hangját, aki csak Őt követi.

Jézust se a pogányok adták halálra, hanem a választott nép vezetői. Ugyanígy volt ez sokszor a keresztyénség elmúlt évszázadaiban is, amikor saját egyháza üldözte Krisztus híveit. Csak azért, mert nem vallották azt, ami az egyház hitvallása volt, függetlenül attól, hogy az az Igén alapult-e vagy csupán hagyományon. Üldözték őket, mert igaz cselekedeteikkel rávilágítottak hamisságukra.

Jézus ezeket közvetlenül szenvedése előtt mondta el a tanítványoknak, hogy így megérthessék majd mindazt, ami Őrá következik, és mindazt, ami órájuk is fog következni. Így képesek az Őt követők megérteni, hogy miért és miképpen kell nekik is végigjárniuk a fájdalom útját.

A GECSEMÁNÉ KERTBEN

A TE AKARATOD LEGYEN MEG

ÉS MENÉNEK AMA HELYRE, A MELYNEK GECSEMÁNÉ A NEVE; ÉS MONDA AZ Ő TANÍTVÁNYAINAK: ÜLJETEK LE ITT, A MÍG IMÁDKOZOM. ÉS MAGA MELLÉ VEVÉ PÉTERT ÉS JAKABOT ÉS JÁNOST, ÉS KEZDE RETTEGNI ÉS GYÖTRÖDNI; ÉS MONDA NÉKIK: SZOMORÚ AZ ÉN LELKEM MIND HALÁLIG; MARADJATOK ITT, ÉS VIGYÁZZATOK. ÉS EGY KEVÉSSÉ ELŐRE MENVÉN, A FÖLDRE ESÉK, ÉS IMÁDKOZÉK, HOGY, HA LEHETSÉGES, MÚLJÉK EL TŐLE EZ AZ ÓRA; ÉS MONDA: ABBA, ATYÁM! MINDEN LEHETSÉGES NÉKED. VIDD EL TŐLEM EZT A POHARAT; MINDAZÁLTAL NE AZ ÉN AKARATOM LEGYEN MEG, HANEM A TIED.

Közvetlenül szenvedései előtti órákban Jézus kiment tanítványaival a Gecsemáné kertbe. Ezen a helyen gyakran gyűlt össze korábban is velük. Ez a kert Jeruzsálemen kívül volt, a Kedron patakon túl, egy félreeső helyen. Ez szokása volt Jézusnak (Lukács 22: 39). Egész életét az emberek szolgálatába állította, de mindig az Atya akaratától tette függővé munkásságát. Ehhez pedig elengedhetetlen volt a vele való kapcsolata. Félrevonulva az akkori társadalmi élet zajától, gyakran töltött egyedül időt csak az Atyával. Tudta, hogy lelki ereje csak ebből az imakapcsolatból eredhet.

Mivel az Atyához vezető út Jézus Krisztus, ezért csak úgy lehetséges általa a győzelem, ha a hívő ember Őbenne marad. Erről szól a szőlőtő és a szőlővessző példázata. Aki a világot szereti és evilági tervei vannak, ebben a világban szeretne sikereket, jólétet vagy karriert elérni, annak ez a világ elszívja azt az életnedvet, mely Jézus Krisztusból származik. Így nem teremhet gyümölcsöt. Ha pedig nem terem gyümölcsöt, akkor kivágattatik és a tűzre vettetik.

Amelyik szőlővessző szüntelen kapcsolatban marad a tőkével, azt az Atya megtisztítja. Lemetszi róla az összes oldalhajtást, amely elszívja az életnedvet a tőkéből, hogy az életerő a gyümölcstermésre munkáljon. Ez a lemetszés szenvedéssel jár. Erről szól a fájdalmak útja a hívó ember életében.

Jézus Krisztus a Gecsemánéban emberi értelemmel fel nem fogható küzdelembe jutott. Előtte volt, amit Ő vállalt, hogy kiürítse a keserű poharat, mely a legkeményebb testi és lelki szenvedést jelképezte. Ő most már egészen pontosan tudta, mi következik rá.

Ott a vérizzadással járó gyötrelemben a Sátán kísértését kellett legyőznie. Jézusnak szabad akarata volt, mint bármelyikünknek, és ebből a szabad akaratból kifolyólag jelentkezett, hogy magára vállalja a bukott emberiség megérdemelt osztályrészét, a kárhozatot. Ő jól tudta, mit jelent ez a halál, melyben Istentől elszakad, ezért rettegett, félt (**Márk 14: 33**). Félt, mert ugyanilyen testben volt mint mi, ugyanilyen érzések uralták őt is. Ez a haláltól, a szenvedésektől való félelem okozta neki azt a kísértést, hogy kerülje el a keresztet. Valószínű, Ő is úgy lehetett, mint ahogy mi vagyunk sokszor, hogy amikor még messze volt az az óra, melyért jött, még a félelem nem fogta el Őt annyira. De ahogy egészen közel érezte magához azt, valósággal rettegett.

Te hogy készülnél rá, ha tudnád, hogy egy ilyen mérhetetlenül nagy szenvedés előtt állsz? Ha tudnád azt, hogy arra a testre, melyet kényeztettél, a bőrt felszaggató korbácsolás, a legkínosabb szenvedéssel együtt járó kereszthalál vár?

Jézus Krisztus jól tudta mi következik rá. Azt is jól tudta, hogy van szabad akarata megmenekülni ezektől a szenvedésektől. Ő maga mondta: „Avagy azt gondolod-e, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg angyalnál? De mi módon teljesednének be az írások, hogy így kell lenni? (**Máté 26:53-54**). Ő szabad akarattal rendelkezett egészen a Gecsemáné kertjében való küzdelemig.

Ez a mérhetetlen gyötrődés és küzdelem abban állt, hogy saját akaratát, mint emberi akaratot helyezze alá az Atya akaratának. Kereste, hogy ha lehetséges volna, múltjon el tőle ez a pohár, ha lehetséges volna, valami más formában történjen meg a megváltás műve. Tudta jól, hogy Ő maga engedelmes akar lenni az Atyának emberi testben is, mégpedig akár a kereszthalálig is (Fil. 2: 8). De a test gyengeségéből adódó félelem miatt tusakodott, hogy nem volna-e lehetséges kikerülni a szenvedést és úgy elvégezni a megváltás művét.

Jézus Krisztus ártatlan bárány volt, Akiben bűn nem találtatott. Ezért neki nem kellett volna szenvednie, szabad akarata szerint bármelyik pillanatban kikerülhette volna a szenvedést. De a szeretet győzött benne. Az a felfoghatatlan szeretet, melyben a legkisebb emberi érdek se volt, az mondta ki Őbenne a végső szót: legyen meg a Te akaratod. Ugyanis az Atyának akarata az, hogy senki el ne vesszen, aki hisz az Úr Jézusban, hanem örök élete legyen. Ez pedig csak áldozat árán volt lehetséges. Csak szenvedés és kereszthalál által. A szeretet győzött benne, amikor látott téged és látott engem, és tudta, hogy ha nem megy helyettünk a keresztre és nem issza ki utolsó cseppig a szenvedés keserű poharát, akkor te és én örökre elveszünk.

Jézus gyötrelme az Olajfák hegyén az Ő saját, emberi testből való akaratának megtörése volt. Az Atya és az emberek iránti szeretet győzött benne, az győzte le akaratát. Ezzel a döntésével megnyitotta az utat sok-sok ezer hívó keresztyén számára, amikor első lett a sok szenvedő testvérek közt, amint elengedte a saját akaratát. Ezen az úton sokan követték őt az elmúlt évezredekben, amikor a testből adódó félelmet, akaratot az Atya akarata alá helyezték, és inkább készek voltak bármilyen szenvedést és halált bevállalni, mintsem hogy megtagadják Urukát és saját akaratuk szerint menjenek. Milyen sokan élték már át az ehhez hasonló gyötrelmeket, amint tudatában voltak annak, hogy szabad akaratuk szerint megtagadhatták volna hitüket, hogy elkerüljék a szenvedést. Elkerüljék azt, hogy hosszú évekig sze-

retteiktől elszakítva sínylődjének a börtönökben, elkerüljék a kínzókamrát, ahol a legkegyetlenebb módon megkínozták őket. Hányan imádkozhattak úgy az elmúlt évszázadok üldözéseiben, hogy ha lehetséges volna... De nem volt lehetséges, mert maga Jézus mondta: a pohárt ugyan ti is megiszátok!

Az embernek egyetlen dolog felett van életében teljes hatalma: a saját akarata felett. Ez a szabad akarat a titka annak, hogy ki választja az Urat a szenvedésekkel együtt, és ki választja inkább a világot, a könnyelmű életet. Ez az akarat teljesen az ember keze közt van. Saját maga dönt felőle, hogy elengedi, veszni hagyja, vagy a szerint folytatja életét. De ettől a döntésétől függ egész jövője, örök sorsa.

Az elmúlt századok mérhetetlen szenvedéseiből győztesen kikerült mártírok emléke egyre inkább elhalványul a mai szellemi sötétségben, mely nem csak a világra, hanem a keresztyénségre is jellemző. Ma, amit felvilágosodott kornak nevezünk, sokkal távolabb áll a keresztyénektől az Isten akaratának megértése, mint az elmúlt időkben. A világ olyan mértékben kínálja magát, és ezzel együtt tartja fogva a keresztyéneket, hogy értelmüket teljesen megkötözi. A mai világ éppen az önmegtagadás ellentétéről, az önmegvalósításról szól, melynek központjában az ember és az emberi akarat áll, és ez erősen rányomja bélyegét a keresztyénekre.

Arról, hogy az embernek meg kell tagadnia magát, azaz a saját akaratát, már alig lehet hallani. Pedig a saját akaratunk megtagadása nélkül lehetetlen Krisztust követni, Aki éppen ezt tette a Gecsemánében.

A saját akarat megtagadása az isteni akarat tökéletességének elismerését jelenti. Ez az ember alázata a mindenható Isten előtt. Csak akkor jöhet létre, ha az ember hiszi azt, hogy Isten útjai messze sokkal jobbak a saját útjainál, és az Ő tervei sokkal felülmúlják az embernek saját életéről alkotott elgondolását. De ez a hit nem holt hit, hanem élő, azaz valóban és szívből ki tudja mondani, hogy legyen meg az Isten akarata, és ne a sajátja.

Így írja az apostol: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.” Ez a tudat segít megérteni, hogy ha nem éppen a saját elképzelésünk, a mi akaratunk szerint mennek a dolgok, akkor is javunkra vannak és fogadjuk el. Igen, ezt a tudatunkban el tudjuk fogadni, mint Istennek akaratát. De hogy azon meg is nyugodjunk, az nem az értelem, hanem a szív kérdése. A szív csak akkor tud megnyugodni Isten akaratán, ha az ember saját akarata megtörik. Ehhez az Úr segítségünkre van, amikor úgy rendezi életünket, hogy elképzeléseinket sokszor keresztbe töri.

Abban az időben, amikor Krisztus követése általános üldözéssel járt együtt, ennek a saját akaratnak megtagadása nagy súllyal bírt, és nem csupán egy üres, megfontolatlan szóbeszéd volt. Most is, ha az ember megérti a kereszt jelentőségét és kikerülhetetlenségét, ez a kijelentés nagy súllyal bír. Azzal, hogy a hívő ember vállalja azt, hogy ne a saját akarata legyen meg, hanem az Atyáé, vállalja a szenvedést is. Hiszen az embernek az önmagától való megszabadulás, az énjének halála csak a keresztben, a szenvedések közt valósulhat meg.

Nagyon sok ember azért nem tud tovább lépni, mert nem meri kimondani, sőt kérni, hogy legyen meg az Isten akarata. Mert tudja, hogy ez szenvedéssel fog járni, és ettől fél az ember. Ez kishitűség, mely nem számol azzal, hogy az Atya nagyon jól ismeri az ő gyermekeinek teherbíró képességét, és soha senkit nem fog megterhelni elviselhetetlen szenvedésekkel. Nagyon sok példa áll előttünk az elmúlt századok bizonyoságaiból, amikor az Úrért szenvedő hívek nem csak hogy kibírták a szenvedéseket, melyektől ők is korábban féltek, hanem minél többet szenvedtek, annál inkább kiábrázolódott bennük a Krisztus, annál teljesebb és tökéletesebb volt az örömük. Ez kell, hogy bátorságot adjon nekünk is, hogy az Úr soha nem enged ránk több szenvedést, mint amit elviselhetnénk, sőt minden elkövetkező szenvedésünkkel egyre többet láthatunk meg saját életünkben abból a dicsőségből, melyet Ő készít számunkra.

Sok hívő ember azért nem jut el a Gecsemánéba, mert számára sokkal fontosabb a földi élet kínálata, lehetősége. Ezek az emberek megelégszenek azzal, hogy eljárnak a gyülekezetbe, részt vesznek az énekléseken, betartják a gyülekezet hagyományait és szokásait tiszteletben tartják. Nekik még tudatukig se jut el az, hogy egyáltalán meg kellene tagadni akaratukat, saját elképzeléseiket, hiszen a keresztiségben újjászületett hívőknek vélik magukat. Az a tény, hogy közben tele vannak a jövőről alkotott elképzeléseikkel és különböző tervekkel, a legkevésbé se zavarja őket, hiszen számukra természetes az, hogy terveznek, álmokat szőnek az életről. Hogy ez éppen keresztezi-e Istennek akaratát az életükre vonatkozólag, az fel se merül bennük. Az, hogy számtalan mindennapos tevékenységeik vagy programjaik mennyire keresztülhúzzák az Úrnak az ő életükre vonatkozó akaratát, nem is kérdés számukra.

Az isteni vezetés teljességgel elképzelhetetlen anélkül, hogy valaki megtagadja akaratát, megtagadja saját magát. Ez egy olyan dolog, mint ha valaki megkér egy ismerőst, hogy vigye el autóval egy számára ismeretlen helyre, de ő közben folyamatosan belenyúl a vezetésbe, átveszi az autó kormányzását a saját elképzelése szerint.

Isten nem tudja átvenni – és nem is akarja – életünk irányítását, ha közben még saját akaratunk van, és mi akarjuk kedvünk szerint alakítani az éltünket. Ha mi akarunk magunknak munkahelyet választani a számunkra legszimpatikusabb feltételek szerint, ha mi akarjuk eldönteni, hol éljünk, ha a számunkra legmegfelelőbbnek tűnő elfoglaltságokkal töltjük napjainkat, szórakozunk és élvezzük az életet. És mindemellett teljesen elfelejtjük megkérdezni Őt, hogy mi az Ő akarata.

A Gecsemánéhoz sok kudarccal teljes út vezet el a keresztyén embert. Saját akarata szerint járva egyre több kudarc éri, és a világi élet után való rohanás nem elégíti ki a szív boldogság utáni vágyát. Ekkor az ember egyre inkább belefárad abba, hogy kudarc kudarcot ér életében. Emellett egyre inkább felismeri azt, hogy eddig a saját útján járva

megpróbált mindent megtenni egy erkölcsösebb élet eléréseért, igyekezett a törvény megtartására, a közösség elvárásainak megfelelni. De egyre inkább szembetalálkozik egy tényvel, mégpedig azzal, hogy nagyon sok konfliktusa van önmagában, ebből eredően másokkal is, melyek a még mindig eleven énjéből adódnak. A hiúságot, a féltékenységet, a nagyravágyást és az elismerés utáni vágyat nem tudja csak úgy egyszerűen letenni, mint egy nem kívánatos ruhát. Előbb ér el káros és haszontalan szenvedélyektől való megszabadulást, bizonyos beidegződésektől való leszokást, mint hogy csak egy lépéssel is közelebb kerülne az énjétől való megszabadulásától. Természetesen minden elképzelhető megtesz ezért, de az eredmény nulla.

Ez a felismerés térdre kényszeríti az embert, és egyre inkább beismeri, hogy az ettől való szabadulás nem áll módjában. Amíg az ember saját maga képes elérni valamit, általában nem kér segítséget. A vallásos, erkölcsös élethez sok erőlködéssel, önfegyelemmel is eljuthat. De az énjétől való szabaduláshoz soha. Ekkor törik össze az ember, és alázza meg magát tehetetlenségében Isten előtt. Ekkor ismeri fel, hogy csak saját akaratának megtagadása által, az isteni vezetés elfogadásával érheti el célját. Az énje pedig nem semmisülhet meg másképp, csak a keresztt és a szenvedés által.

Sajnos, nagyon sok hívő embert nem zavarja igazán, hogy él az énje, mert úgy gondolja, hogy hát ezek csak gyengeségek, és ezzel együtt kell leélni az életet. Nem a régi, bűnös ember életjelének véli azt, hogy aggódó típus, hogy hiú, hogy szereti az elismerést, hogy szereti a pénzt. Ez abból adódik, hogy a bűnöket bekegatorizálják, és vannak cégéres bűnök megnevezve, melyektől az embereknek óvakodniuk kell, ha üdvözülni szeretnének. Ez a tanítás semmit nem tud az újjászületésről, az új természetéről, ennél fogva a régi haláláról se. Ez a táptalaja annak a súlyos tévtanításnak, hogy az újjászületés megtörténik a keresztség vizében. Ez meglegéddel tölti el az embereket, mert úgy gondolják, hogy újjászülettek, és teljesen figyelmen kívül hagyják, hogy még ugyanúgy él a régi emberük, mint a keresztség előtt.

Ez folyamatos megnyugtató igényel a vallásos ember számára, akinek nincs meg a belső, a körülményektől függetlenül állandó békessége, hanem érzelmekre alapozza békességét. Aki viszont őszintén keres, mert állandóan szembe találkozik gyűlölt énjével, a régi természettel, az nem nyugszik meg egy ilyen tévtanításon, hanem keres és tuskodik és könyörög, és ebben az állapotban eljut élete Gecsemáné kertjébe, anélkül, hogy ezt magának így meg tudná fogalmazni.

Saját akaratumk megtörése a biztosítéka annak, hogy nem fogunk tévelyegni. Ha megtagadtuk így magunkat, akkor az Úr minket olyan úton vezet, amelyiken megtanuljuk az Ő akarátát, egyre inkább megismerjük Őt. Az örök élet pedig abban van, hogy egyedül Őt ismerjük igaz Istennek lenni (János 17: 3, 1. János 5: 20). Ha a saját magunk akarátának megtagadása nem volna biztosítéka az isteni vezetésnek, akkor bizonytalanra futhatnánk az örök életünket illetőleg. Ha viszont letettük akaratumkat Isten akarata előtt, akkor hitbizonyossággal futhatjuk életünket, és kétségünk nem lehet üdvösségünkben. Ha ez nem így lenne, akkor teljes hitünk hiábavalóság lenne, és a magunk választotta életúton juthatnánk el a Mennybe, ha sikerül; ha rosszul választottunk magunknak életutat, akkor nem sikerül.

Így hát aki biztosra akar futni, annak le kell tennie a saját akarátát, terveit és minden elképzelését.

Ha nem mondunk le saját akaratumkról, hanem úgy élünk és úgy cselekszünk, ahogy nekünk tetszik, akkor biztosak lehetünk benne már most, hogy tévelyegni fogunk. Sok teológus, aki a Bibliát kiválóan ismeri, és sok igazságot tud, mégse ismeri Istent, mert a saját akarátát nem helyezi az Ővé alá. Ugyanakkor sok képzetlen ember, sokan, akik még írni-olvasni se tudtak, ismerték az Istent és tudták az Ő akarátát, és cselekedték is azt, mivel osztatlan szívük volt, és szerették Őt. Azt mondja az Úr Jézus: „Ha valaki cselekedni akarja az ő akarátát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-é, vagy én magamtól szólok?” (János 7:17)

A világ és az Úr közt megosztott szív az oka a keresztyénség hanyatlásának. Ez pedig az erős emberi akaratból adódik. Ha valaki akarja az Urat teljes szívből követni, és kéri, hogy ne a saját maga, hanem az Ő akarata legyen meg, az megszabadul a világ szeretésétől, és nem fogja kedvelni mindazt, amit a világ nyújt. Az isteni vezetés átformálja szívét, ha akarja elfogadni a keresztet. Erről ír Pál apostol: „A kik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.” (Galata 5:24) Ott, ahol nincs meg a kívánság, nincs hatással se a világ.

Ha megszokjuk azt, hogy ez a normális keresztyéni élet, amit mi élünk, akkor nem is gondolkozunk el rajta, hogy miért olyan gyümölcstelen az életünk. A vallás azt tanítja, hogy legyél jó hívő, aki rendszeresen eljár a gyülekezetbe, aki adakozik, még beteget is látogat, betartja a gyülekezeti szabályokat és a szokások szerint él. Mindenben engedelmeskedik előljáróinak és soha nem kérdőjelezi meg, soha nem veti egybe a Bibliával azt, amit mondanak.

De ez még messze nem hit általi élet, hiszen egy ilyen fajta vallásos élethez nem kell kérdezősködni az Atya akaratára felől, és a néhány bevált gyakorlat kivételével egész nyugodtan élhet az ember a saját akaratára szerint. Berendezheti életét úgy, ahogy ő azt a legjobbnak találja.

Jézus Krisztus egész életét az Atya akaratára szerint élte. Azt mondta: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét. (János 5:30) Ezért került ösztetőzésbe a vallási vezetőkkel, mert nem az ő akaratukat cselekedte, hanem az Atyáét. Számára egyáltalán nem az volt fontos, hogy megfeleljen nekik, vagy hogy az emberek elismerjék Őt. Számára az Atya akaratának cselekedete élet kérdése volt, fontosabb, mint a testi eledel. „Ő pedig monda nekik: Van nékem eledelem, a mit egyem, a mit ti nem tudtok. Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-é néki valaki enni? Monda nekik Jézus: Az én eledelem az,

hogy annak akaratját cselekedjem, a ki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.” (János 4:32-34)

Csak akkor lesz élet bennünk is, ha mi is teljes szívből cselekedni akarjuk az Atyának akaratát. Ez nálunk is azt fogja eredményezni, hogy bizonyos emberekkel nézeteltérésbe keveredünk, akik azt akarják, hogy az ő elképzelésük szerint éljünk. Ilyenkor döntés elé kerülünk, hogy továbbra is az Atya akaratát cselekedjük, vagy az emberek akaratának meghajolunk. Vagy vállaljuk az Atya akaratának tevését és a vele járó háborúságot, vagy nyugalomra vágyunk, és inkább azt tesszük, amit bizonyos emberek várnak el tőlünk.

Ez azért lehet nagyon nehéz kérdés, mert ők is lehetnek vallásos emberek, ők is jót mondanak. Ha nem raktuk le mindenben a saját akaratunkat az Isten előtt, akkor nem is fogjuk felismerni mindenben az Ő akaratát, és az emberi akarat és az isteni akarat között hányattatunk, mint az őszi falevél a szélben. Csak akkor fogjuk tisztán látni, hogy mi az Atya akarata, ha a sajátunkét megtörtük. Ebben a helyzetben ez lesz fontos a számunkra, és nem az, hogy mit akarnak, mit várnak el tőlünk az emberek.

Jézus tudta azt, hogy ha az Atya akaratát fogja tovább is cselekedni, akkor üldözni fogják Őt a vallási vezetők, egészen addig, hogy a kereszthalálra adják. De számára az Atya akarata sokkal fontosabb volt, mint a saját testi biztonsága, és tudatában volt annak, hogy mit vállal.

Ha mi számunkra fontosabb az, hogy mi biztonságban érezzük magunkat az emberek keze alatt, mint hogy az Atya akaratát cselekedjük, akkor az annak a jele, hogy a saját akaratunkat nem törtük meg. Azért van olyan sok gyáva keresztyén, aki a vallási vezetőktől való félelme miatt inkább nem cselekszi az Atya akaratát. Ugyanez volt Jézus idejében is: „Mindazáltal a főemberek közül is sokan hívének ő benne: de a farizeusok miatt nem vallák be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből: Mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét”. (János 12:42-43) Ha valaki megtöri és halálba adja a saját akaratát, az

nem fogja függővé tenni életét emberek akaratától, és nem fog azért meghátrálni, mert az emberektől fenyegetve érzi magát. Aki az emberektől való félelem miatt feladja meggyőződését, annak nincs kapcsolata az Atyával, mert az Ige azt mondja: „Nem a félelemnek lelkét vettük, hanem a fiúságnak Lelkét.”

Akkor kerülünk nagy próbába akaratunk megtagadásában, ha egy hosszú utat már megtettünk saját gondolataink szerint, de azután felismerjük, hogy nem az Úr akarata szerint tettük azt. Lehet, hogy sok tanulás árán elvégeztünk egy iskolát, és találtunk is egy nagyon jó állást, de azt nem akarjuk otthagyni még akkor se, ha felismertük azt, hogy lelki kárunk származik belőle. Amikor a veszteségeket nézzük egy ilyenfajta visszafordulás esetén, akkor még nem az Úr akarata az első az életünkben. Ha az lesz az első és egyetlen feltétel, hogy mit akar Ő, akkor nem veszteséggént éljük meg azt, hogy feleslegesen tettünk meg egy hosszú utat. Sok példát lehetne még felhozni az életből. Hasonló lehet egy vállalkozás, melyet sok-sok munkával kiépítünk, és amikor észrevesszük, hogy mennyire leterhel miket, mennyire akadályozza annak, hogy teljes szívből az Urat szolgáljuk, akkor nem akarjuk, hogy eddigi munkánk „kádba vesszen”.

El kell jutnunk arra, hogy mi is mondhassuk az apostollal: „De a melyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: a kiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem,” **(Filippi 3:7-8)**

Ezek nagyon kemény hitharcok lehetnek életünkben, amikor arról van szó, hogy el kell engednünk azokat a támaszokat, amiket felépítettünk magunknak, amelyek biztonságérzetet nyújtanak számunkra. A mérleg nyelvének elmozdulását a hit erőssége vagy gyengesége határozza meg. A szerint döntünk, hogy továbbra is magunk akarunk gondoskodni életünkről, vagy átadjuk ezt teljesen Istennek.

Jézus Krisztus ugyanilyen, emberi akarattal bíró testben élt a földön, mint mi. Ez a test mindig a számára könnyebb utat választaná, mert akarata a kényelem, a jólét, a karrier, az elismerés. A Sátán jól tudta ezt, és ezért is kísértette meg Őt a pusztában a test természetes vágyával, az önbizalommal és a világgal. Ha nem lett volna ugyanebben a gyarló testben, és nem lett volna annak akarata, akkor a Sátán nem is kísértette volna meg. Ha nem ugyanilyen emberi akarattal teljes testben jött volna el, akkor az ember méltán mondhatná, hogy mimódon kövesse Őt, aki azért volt büntetlen, mert nem ilyen gyarló emberi testben volt jelen a világon. „Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akarata cselekedjem, hanem annak akarata, a ki elküldött engem”. (János 6:38) Ebből a kijelentéséből nyilvánvaló, hogy a saját akarattal rendelkező testben volt Ő is, mint mi.

Az Ő győzelmének titka éppen ebben volt. Egész életében ki tudta mondani és meg tudta élni, hogy legyen meg az Atya akarata. A mi kudarcunk, vereségünk titka pedig pont abban van, hogy a saját akarata keressük. Mi nem azért bukunk, mert gyarló testben vagyunk, hiszen Krisztus is ugyanilyen testben volt. A mi kudarcunk azért van, mert a saját akarata keressük, és azt tesszük, ami nekünk tetszik. Tele vagyunk tervekkel és elképzelésekkel életünkben, hogy tehetnénk kényelmesebbé életünket, hogy kedvezhetnénk jobban a saját testünknek, miképpen lehetnénk sikeresebbek ebben az életben. Ezért lehetetlen számunkra az Atya akarata megérteni, ezért vagyunk telve kudarcokkal.

Ha valóban azt szeretnénk tenni, amit az Atya akar, akkor teljesen átrendeződne életünkben az értékek. Akkor Őt engednénk, hogy alakítsa életünket, és ez első helyre tenné bennünk Isten országának keresését. Így a többi dolgok, a hétköznapi kérdések nem második helyre kerülnének életünkbe, hanem úgy oldódnának meg, hogy magunk is csodálkoznánk azon.

Az, hogy a mai keresztyénség miért nem tud hatásos evangélizációt tartani, nem azért van, mert az emberek nem fogékonyak a hitre, vagy mert a keresztyének nem rendel-

keznek elég teológiai ismerettel. A hiba sokkal inkább a keresztyének életében van, akik a saját akaratukat teszik. Mert ha a hívők akaratukat le tudnák tenni és az Atya akaratát érvényesülni hagyni, akkor olyan élet áradhatna ki belőlük, amely szintén életet eredményezne a halott szívekben.

Ha hagynánk az Atya akaratát beteljesedni életünkben, akkor rajtunk keresztül kiáradva beteljesedhetne más ember életében is. „Az pedig az Atyának akarata, a ki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámasszam az utolsó napon.” (János 6:39-40) Ha bennünk az emberek látnák Jézus Krisztust, az Isten Fiát, akkor örök életük lehetne. De ha mi a saját akaratunkat cselekedjük, akkor ezzel elvágjuk ezt a lehetőséget.

Bármilyen jól szervezett és hangzatos prédikációt tarthat is valaki, ha nem az Atya akarata szerint rendezi be az életét, a Fiú soha nem lesz látható benne, ezért nem támaszt életet.

A Gecsemáné gondolata egész életünkre rávetül. Minden nap a halálba kell adnunk magunkat, a mi akaratunkat, hogy az isteni akaratot cselekedhessük.

De sokszor felmerül az a kérdés, hogy honnan tudjuk meg, mi az Atya akarata a mi életünkben. A kérdést közelítjük meg onnan, hogy miért nem tudjuk, hogy egy-egy adott válaszút előtt mi az Úr akarata.

A legkézenfekvőbb ok az, hogy amiben jól tudjuk, hogy mi az Ő akarata, és mégse tesszük, miképpen tudhatnánk egyéni helyzetünkben hogy mi az Ő akarata. Ha szórakozol, ha földi céljaid után hajtasz, ha karriert építesz, akkor nem tudod, hogy az az Isten akarata, hogy tagadd meg magadat, tagadd meg a földi kívánságaidat? Számptalan példát sorolhatnánk az életből, de mindenki saját maga életét megvizsgálva választhat arra, hogy vajon cselekedzi-e az Isten akaratát abban, amit felismert.

Ahhoz, hogy az Atya akaratát a saját életünkre vonatkozóan megérthessük és felismerhessük, csendre van szükségünk. Ha az életünk tele van zajjal és rohanással és hiányzik belőle az Atyával csendben eltöltött idő, akkor soha nem fogjuk felismerni az Ő hangját. Akkor állandóan össze fogjuk keverni azt érzelmeinkkel, és előbb fogjuk valami romantikus, valami pozitív érzelemben felismerni vélni az Ő akaratát. Ha Jézusnak szüksége volt a csendre, az Atyával való bensőséges kapcsolatra, akkor nekünk is legalább annyira szükségünk van rá.

A vallásos élet csak arra jó, hogy megnyugtasson minket abban, hogy az Atya akaratát tesszük. Ha az imaéletünk a szokásos „Jöjj el, Jézus, légy vendégünk” begyakorolt imára korlátozódik, akkor nem kell csodálkoznunk azon, hogy nem ismerjük fel az Ő akaratát.

Sok embernek Istennel való kapcsolata a bajok idejére korlátozódik le, és nem azt keresi, hogy mi az Úr akarata az életében, hanem akkor keresi Őt, ha bajban van. Valaki találóan azt mondta, hogy az ilyen keresztyének Istenhez való viszonya hasonló az autóban levő pótkerékhez, melyet csak baj esetén veszünk elő, és sokszor akkor vesszük észre, hogy milyen lapos, hiszen egyáltalán nem használjuk.

Ha állandóan keressük az Atyával való kapcsolatunkat, akkor nem lesz kérdés számunkra, hogy egy útelágazódásnál merre kell mennünk. Annyira leegyszerűsödik életünk, hogy nem kell választanunk: maga az Atya vezet minket azon az úton, amelyiken járnunk kell. „Így szól az Úr, Megváltód, Izráelnek Szentje: Én vagyok az Úr, Istened, ki tanítlak hasznosra, és vezetlek oly úton, a melyen járnod kell.”
(Ézsaiás 48:17)

Ha valóban megtagadjuk akaratunkat, akkor nem fáj az, ha nem elképzeléseink szerint történnek a dolgok életünkben. Csak addig fáj nekünk az, hogy nem sikerül elérni elképzelésünket, amíg még él a mi akaratunk és érvényre akarjuk juttatni. Ez a titka annak, hogy sokan, akik Krisztusért szenvedtek, a börtönben, családjuktól elszakítva is boldogok maradtak.

Ha elérjük azt, hogy mindig az Atya akarata érvényesüljön, valóban olyanok leszünk, mint a kis gyermekek, akik teljesen aggodás nélkül élnek, mert az Ő vezetése és gondoskodása alatt élünk. Ez megtanítja velünk nem csak mondani, hanem meg is élni, hogy: elég minden napnak a maga gondja.

Számunkra Gecsemáné egy nagyon fontos életszakasz. Ott döntünk arról, hogy ne a mi akaratumk legyen meg, hanem az Atyáé, és ezzel együtt ott döntünk arról, hogy felvesszük minden napon a keresztünket. Ez a döntés befolyásolja egész további életünket.

*Mint kívánja akaratod, úgy vezess ez életben;
Hogyha sorsom igazgatod, dolgom mindig jól megyen;
Szent kegyedben bizton állva nincs oly veszély ami ártna;
Vezetésed követem: akaratod meglegyen!*

A TANÍTVÁNYOK ELALUDTAK

AZUTÁN VISSZATÉRE ÉS ALUVA TALÁLÁ ŐKET, ÉS MONDA PÉTERNEK: SIMON, ALSZOL? NEM BIRTÁL EGY ÓRÁIG VIGYÁZNI? VIGYÁZZATOK ÉS IMÁDKOZZATOK, HOGY KÍSÉRTETBE NE JUSSATOK; A LÉLEK UGYAN KÉSZ, DE A TEST ERŐTELEN. ÉS ISMÉT ELMENVÉN, IMÁDKOZÉK, UGYANAZON SZAVAKKAL SZÓLVÁN. A MIKOR PEDIG VISSZATÉRE, ISMÉT ALUVA TALÁLÁ ŐKET; MERT A SZEMEIK MEGNEHEZEDTEK VALA, ÉS NEM TUDTÁK MIT FELELJENEK NÉKI. HARMADSZOR IS JÖVE, ÉS MONDA NÉKIK: ALUDJATOK IMMÁR ÉS NYUGODJATOK. ELÉG; ELJÖTT AZ ÓRA; ÍMÉ AZ EMBERNEK FIA A BŰNÖSÖK KEZÉBE ADATIK. KÉLJETEK FÖL, MENJÜNK: ÍMÉ ELKÖZELGETT, A KI ENGEM ELÁRUL.

Jézusnak, emberi testben lévén, szüksége lett volna arra, hogy ebben a nehéz órában valaki mellette legyen. Tudta, hogy nem értik, ami vele történik, nem képesek annak súlyát felfogni, de pusztán az a tény, hogy ott vannak a kö-

zelében barátai, akik vele vigyáznak, sokat jelentett volna számára. Milyen szomorú lehetett, amikor alva találta őket.

Ha mi is nehézségbe, nagy küzdelembe jutunk, milyen jól esik szomorú lelkünknek, ha tudjuk, hogy van valaki mellettünk. Aki bár nem érti meg szenvedésünket, mert lehet, hogy soha nem ment azon keresztül, de ott van, tudjuk, hogy szeret minket, és ha magát a fájdalmunkat át nem is érzi, pusztá jelenlétével, odafigyelésével osztozik abban.

Ha valaki elalszik egy szenvedő mellett, az arra utal, hogy közömbös számára a másik ember szenvedése. Figyeljük meg saját életünkben, hogy milyen könnyen elmegyünk mi is szenvedő testvérünk mellett. Ha egy temetésre sok százan kivonulunk, utána pedig folytatjuk hétköznapijainkat teljesen elfelejtve az özvegyet, árvát, akire az utána való napokban és hetekben nehezedik rá a fájdalom igazán. Olyan rutinosan látogatunk beteget, magányost, és olyan keveset hordozzuk szívünkön a sorsukat.

Alig néhány órával azelőtt együtt fogyasztották el a tanítványok a Mesterrel az új szövetség vacsoráját, hallgatták azokat a lélekemelő szavakat, melyek egy közösségbe kovácsolták össze őket; és most elaludtak.

Azt mondja Mózes a 90. zsoltárban: „Mert ezer esztendő annyi előtted, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, és mint egy őrjárásnyi idő éjjel. Elragadod őket, olyanokká lesznek, mint az álom; mint a fű, amely reggel sarjad; reggel virágzik és sarjad, és estvére elhervad és megszárad. ... Ami esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb nyolcvan esztendő, és nagyobb részük nyomorúság és fáradság, amely gyorsan tovatűnik, mint ha repülnénk.”

Még ha ezer esztendő lenne az ember élete is, az tova száll, mint egy óra. Azt mondja az ének:

*Életünknek ideje elbágyasztó déli óra;
az éltünk egybevetve az örökléttel: egy óra!
S épp ez egy órától függ halálunk vagy életünk*

Nem vigyázhattok velem egy óráig? Ennyi az életetek, és utána az örökkévalóság. „A lélek kész, de a test erőtelen. Amit nektek mondok, mindeneknek mondom, vigyázzatok!” (Márk 13, 37) „Ti mindnyájan világosságnak fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok. Mert akik alusznak, éjjel alusznak; és akik részegesek, éjjel részegednek meg. Mi azonban, akik nappaliak vagyunk, legyünk éberek... (1. Tess. 5: 5-8) Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekedszük (1. János 1: 6)

Olyan egyértelműen fejezik ki ezek az Igék, hogy ha mi a világosságban járunk, akkor nem alszunk. De olyan időket élünk, amikor nagyon könnyű elaludni. Olyan sok altatója van a Sátánnak, olyan sok mindennel leterheli a szívet. Ezek miatt az Úrral és egymással való közösségünk is ellazul, és nem tudunk vigyázni és elalszunk. Ha nincs vele közösségünk, mert a világi szorgalom, a jólét és a test kényelme, annak élvezetei átveszik a helyét, akkor a hitünkért való háborúság is megszűnik.

Kínából, a földalatti gyülekezetekből járt egy hívó Európában. Amikor látta a gyülekezeteket, azt mondta: „ti alusztok. Minket Kínában állandóan üldöznek; aki pedig mindig futásban van, az nem tud elaludni.”

Mi csak akkor tudunk elaludni, ha a világ átveszi helyét a keresztnek életünkben. Ha Krisztus keresztjében részt vállalunk minden nap, akkor nem tudunk elaludni.

„Menjünk ki tehát Óhózzá a táboron kívül, az Ó gyalázatát hordozván. Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődöt keressük. (Zsid. 13)

Ha valóban így van, hogy a jövődöt keressük, akkor az meglátszik az életünkön. Akkor az befolyásolja a napi tevékenységünket. Jól vigyázzunk, mert ha a mi napjaink a földi dolgokkal való elfoglaltságokkal telnek el, és imaéletünk sablonossá válik, akkor alszunk. Akkor nem Krisztus keresztjét hordozzuk, hanem annak ellenségei leszünk.

„Mert sokan járnak másképpen, kik felől sokszor mondtam nektek, most pedig sírva is mondom, hogy a Krisztus keresztjének ellenségei, kiknek végök veszedelem, kiknek Istenek az ő hasok, és a kiknek dicsőségük az ő gyalázatukban van, kik mindig a földiekkel törődnek.”

ANGYAL JELENÉK MEG NÉKI

ÉS ANGYAL JELENÉK MEG NÉKI MENNYBŐL, ERŐSÍTVÉN ŐT.

Az angyalok szolgáló lények, akik üzeneteket visznek, és a szentekért küldetnek ki, hogy nekik szolgáljanak. Jézusnak ebben a nagyon nehéz órában szüksége volt erősítésre, amikor teljesen magára maradt. A tusakodás legnehezebb órájában, amikor végérvényesen döntenie kellett a kereszt felvételén és a keserű pohár elfogadásán, valószínűleg anyyira meggyengült, hogy az angyal erősítése nélkül nem tudta volna megtenni ezt.

De az Atya gondot viselt róla, hogy az emberi testből származó erőtlenséget kipótolja az Ő küldöttének erősítésével. Ez csak azért volt lehetséges, mert Ő mindig is az Atya akaratát akarta tenni, és csupán az emberi gyengeség volt az, amely ennek akadálya lehetett volna.

Ha mi is erőnk feletti küzdelembe jutunk, az Úr mindig gondot visel erősítésről. Sokszor úgy érezzük, hogy erőnk és lehetőségünk végéhez érünk, és a következő pillanatban feladjuk; de az Úr éppen akkor küld számunkra valakit, vagy egy Igét, vagy egy belső, nem tőlünk érkező gondolatot, melyet egy angyal közvetít nekünk, amikor már összerogynánk és feladnánk.

Aki mindig az Úr akaratát keresi, az soha nem juthat olyan helyzetbe, hogy erőtlensége miatt feladja a harcot. Ezt mindenki, aki Őbenne hisz, megtapasztalhatja.

E nélkül lehetetlen volna, hiszen a mi erőnk, a mi tartalékunk egy-egy ilyen óriási tusában elfogy, és végére érünk. Éppen ezért engedi meg az Úr, hogy sokszor úgy érezzük,

hogy hajszálnyi híja annak, hogy ne bírjuk tovább, hogy az Ő ereje legyen nyilvánvaló bennünk, gyenge emberekben.

JÉZUS ELFOGATÁSA

JÚDÁS AZÉRT MAGÁHOZ VEVÉN A KATONAI CSAPATOT, ÉS A PAPI FEJEDELMEKTŐL ÉS A FARIZEUSOKTÓL SZOLGÁKAT, ODA MÉNE FÁKLYÁKKAL, LÁMPÁSOKKAL ÉS FEGYVEREKKEK. JÉZUS AZÉRT TUDVÁN MINDAZT, A MI REÁ KÖVETKEZENDŐ VALA, ELŐRE MÉNE, ÉS MONDA AZOKNAK: KIT KERESTEK? FELELÉNEK NÉKI: A NÁZÁRETI JÉZUST. MONDA NÉKIK JÉZUS: ÉN VAGYOK. OTT ÁLLT PEDIG Ő VELŐK JÚDÁS IS, A KI ELÁRULTA ŐT. MIKOR AZÉRT AZT MONDÁ NÉKIK, HOGY: ÉN VAGYOK; HÁTRA VONULÁNAK ÉS FÖLDRE ESÉNEK. ISMÉT MEGKÉRDEZÉ AZÉRT ŐKET: KIT KERESTEK? ÉS AZOK MONDÁNAK: A NÁZÁRETI JÉZUST. FELELE JÉZUS: MONDTAM NÉKTEK, HOGY ÉN VAGYOK AZ. AZÉRT, HA ENGEM KERESTEK, EZEKET BOCSÁSSÁTOK EL;

A főpapok mindig féltek a néptől, azért nem merték Jézust nyilvános helyen elfogni. Naponta ott volt és tanított a templomban, soha nem bujkált előlük. De mivel ők sötét-ségben járó emberek voltak, igyekeztek tervüket a nyilvánosságtól lehető legtávolabb, a legnagyobb titokban véghezvinni.

Rendkívül gyáva emberek voltak. Mivel valahol belülről érezték azt az erőt, ami Jézusból áradt, nem mertek ellene menni kis létszámmal, hanem katonákat és a farizeusoktól szolgákat vittek magukkal, felfegyverezve mentek a megfogására.

Pedig erre semmi szükség nem lett volna. Jézus nem védekezett, nem használta isteni hatalmát ellenük. Ő maga állt elébük és kérdezte meg tőlük, hogy kit keresnek. Annyira megdöbbenette ez őket, hogy szó szerint hátraestek.

Milyen sokszor hasonlóan történt ez Krisztus hív tanúbizonyságaival is. Karhatalommal, katonákkal vadászták

őket és jelentek meg elfogásukra, sokszoros túlerővel. Úgy vonultak ki védtelen keresztyének ellen, mint ha háborúba mentek volna.

Hasonlóan történik ez akkor, amikor Krisztust üldözik az Övéiben is, amikor eltervezik, hogy kivetik őket és megszabadulnak tőlük, akik olyan sok fejfájást okoznak nekik azáltal, hogy életükkel, jelenlétükkel az emberi tiszteletre törekvő céljaiknak ártanak. Azokat, akiknek pusztán hit általi életük kárhozottatás számukra, akik életük világosságával rávilágítanak hamisságukra, belső romlottságukra.

Céljukat módszeres tervekkel érik el, melyeknek a hithez semmi köze nincs. Odafigyelnek arra, hogy a nyilvánosságtól a lehető legjobban elszigetelve vigyék véghez tervüket, a legvégsőkig sötétségben tartva valódi indítékaikat.

Amint a farizeusok, úgy ők is mindig odafigyelnek arra, hogy túlerőben legyenek. Lehetőleg minél többen vonulnak fel egy ilyen - általuk szentnek nevezett - munkára. Hasonlóan, mint ahogy Jézus ellen a Szanhedrin bírósága hetven emberrel hozott ítéletet.

De Jézus számára nem számított a túlerő. Ő tudta jól, hogy a győzelem feltétele nem a túlerő. Számára nem a veszteség volt a lényeg, melyet a túlerő fölényes győzelme jelentett. Ő tudta, hogy a győzelemnek útja a halálon keresztül visz. Ezért nem védekezett amikor elfogták, ezért nem védekezett a hamis bíróság előtt se.

Ha mi Krisztus követői vagyunk, akkor minket is elérnek a túlerőben levő emberek. Számunkra se lesz fontos, hogy hányan vannak a másik oldalon, a túlerő látszólagos győzelme se bír számunkra lényegi súllyal. Hiszen mi tudjuk, hogy ki áll a mi oldalunkon, és tudjuk, hogy az egész eljárás és látszólagos veszteség egy dicsőséges cél érdekében történik.

...ELHAGYÁK ŐT A TANÍTVÁNYOK

EKKOR ELHAGYÁK ŐT A TANÍTVÁNYOK MIND, ÉS ELFUTÁNAK.

Képzeljük el, milyen lehetett Jézusnak. Addig a legtöbb időt együtt töltötte velük, azt mondta nekik: nektek mondom, én barátimnak. Most pedig ott van, megkötözve, körülvéve fegyveres katonákkal... az Ő barátai pedig mind elfutnak. Cserbenhagyják Őt. Azok, akik hasonlóan Péterhez, mind fogadkoztak, hogy ha kell, készek vele együtt meghalni is.

Valószínű, hogy akkor nem is jutott eszükbe az, hogy mindössze néhány órával korábban tettek hűségnyilatkozatot Uruk mellett. Ösztönszerűen, minden megfontolás nélkül otthagyták Jézust.

Milyen sok barátunk van nekünk is, amikor jól megy dolgunk és van mit nyújtánunk számukra. Amikor jó társaságot, anyagi segítséget vagy lelki támaszt jelentünk számukra, akkor keresik a társaságunkat. Olyan jó nekünk így együtt lenni – mondta Péter a megdicsőülés hegyén. Akkor, amikor Jézus dicsőségét élvezhette, úgy gondolta ő is, hogy milyen jó lenne mindig így együtt lenni.

De ahogy eltűnt Péter tanítványtársaival együtt, úgy tűnik el sok barátunk, ha mi is bajba kerülünk. Ha minket is igazságtalanság ér, ha minket is elér az üldözés, akkor nem leszünk többé fontosak számukra. Ha veszélyes lesz mellettünk maradni, akkor mellőlünk is elfutnak azok, akikről korábban azt gondoltuk, hogy barátaink. Ezek a minket elhagyott barátok sokkal több fájdalmat okoznak nekünk, mint azok, akik üldöznek minket.

Ilyenkor is van viszont mellettünk egy igazi barát, aki soha nem hagy el minket. Így mondja az ének:

*Nincs Jézushoz hasonló jó barát!...
Ehagyta-é bármikor híveit? Soha se, soha se!
Küldött-e el szenvedőt egyszer is? Soha se, soha se!”*

Jézus ilyenkor is velünk van, hogy megtanulhassuk azt, hogy az egyetlen igazi barát, akire mindig számíthatunk, Jézus Krisztus. És megtanulhassuk tőle, hogy miképpen lehetünk mi is igazi barátok, akik nem hagyjuk magára a bajban azt, akiről úgy gondoltuk, hogy szeretjük.

Mi hányszor futottunk el azok mellől, akiket rossz hírbe keverték, akiket igazságtalanság ért? Akikkel korábban jó kapcsolatunk volt, de amikor bajba jutottak a féltékenység vagy az irigység miatt, akkor mi biztonságosabbnak láttuk, ha minél távolabb kerülünk tőlük?

Azt mondja a példabeszédek írója: „A legtöbb ember talál valakit, aki jó hozzá; de hű embert, azt ki találhat?”

JÉZUS ELÍTÉLÉSE

KAJAFÁS ELŐTT

ÉS AZOK A FÉRFIAK, A KIK FOGVA TARTÁK JÉZUST, CSÚFOLJÁK VALA, VERVÉN ŐT. ÉS SZEMEIT BETAKARVÁN, ARCZUL CSAPDOSÁK ŐT, ÉS KÉRDEZÉK ŐT, MONDVÁN: PRÓFÉTÁLD MEG KI AZ, A KI TÉGED VERE? ÉS SOK EGYÉB DOLGOT MONDÁNAK NÉKI, SZIDALMAZVÁN ŐT. ÉS A MINT NAPPAL LETT, EGYBEGYŰLE A NÉP VÉNEINEK TANÁCSA, FŐPAPOK ÉS ÍRÁSTUDÓK: ÉS VIVÉK ŐT AZ Ő GYŰLEKEZETÜNKBE, MONDVÁN: HA TE VAGY A KRISZTUS, MONDD MEG NÉKÜNK. MONDA PEDIG NÉKIK: HA MONDOM NÉKTEK, NEM HISZITEK: DE HA KÉRDEZLEK IS, NEM FELELTEK NÉKEM, SEM EL NEM BOCSÁTOTOK. MOSTANTÓL FOGVA ŰL AZ EMBERNEK FIA AZ ISTEN HATALMÁNAK JOBBJA FELŐL. MONDÁNAK PEDIG MINDNYÁJAN: TE VAGY TEHÁT AZ ISTEN FIA? Ő PEDIG MONDA NÉKIK: TI MONDJÁTOK, HOGY ÉN VAGYOK! AZOK PEDIG MONDÁNAK: MI SZÜKSÉGÜNK VAN MÉG BIZONYSÁGRA? HISZEN MI MAGUNK HALLOTTUK AZ Ő SZÁJÁBÓL.

Jézust az Olajfák hegyéről a főpaphoz vitték, azzal a céllal, hogy ott bűnösnek mondhassák ki és átadhassák a római helytartónak, hogy feszítse meg.

Amikor kezük közé került, az addig ellene irányuló gyűlölet a tetőfokára hágott, és amit régóta vágytak, azt most szabadon megtehették. Semmi és senki nem tartotta vissza őket attól, hogy megcsúfolják, ököllel verjék az arcát, leköpjék és minden gonoszságot megtegyenek vele, amit elképzeltek.

Miért gyűlöltek ezt az embert, aki soha nem ártott nekik? Miért haragudtak rá ennyire, mikor pedig Ő az emberek jötevője volt? Úgy bántak vele, mint ahogy még bűnözőkkel se bánnak. Az ember még állattal se bánik ilyen irgalmatlanul.

Jézus korábban megmondta, miért gyűlölik őt a zsidók: „Engem gyűlöl a világ, mert bizonyosságot teszek felőle, hogy az ő cselekedetei gonoszak...” „Aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot”. Igen, Jézus világossággal jött a világra, ahogy mondta magáról: „Én vagyok a világ világossága.” Az igék, az örök igazságok, melyeket Jézus szólt, bántották őket, mert hamisak voltak. A legnagyobb fájdalom az volt számukra, hogy Jézus felfedte valós énünket, melyet az emberek előtt takargattak, és lehúzta a képmutatás leplét róluk. Számukra az volt a legfontosabb, hogy az emberek előtt igaznak láttassanak, és hogy belől mi van a szívükben, nem érdekelte őket. Ezt fedte fel előttük többször az Úr, és ezt hozta világosságra a nép előtt is. Ezért gyűlölték őt. Ezért akarták megölni Őt, mint azt már korábban is mondta nekik: „Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, aki az igazságot beszéltem néktek.” Az emberek közt szólássá vált, hogy: fáj az igazság. Igen, nekik ez nagyon fáj, hiúságuknak óriási, elviselhetetlen ütést jelentett, hogy a nép megismerte igazi arcukat.

De miért mondta el a népnek Jézus, hogy mi van a farizeusok álszenteskedése mögött?

A farizeusok és az írástudók a nép szellemi vezetői voltak. A nép pedig olyan, aki könnyen követ olyan embert, ahol többlet ismeretet, nagyobb tudást tapasztal. Mivel a farizeusok képmutató emberek voltak, nagyon könnyen félrevezették az embereket. Azért mondta Jézus, hogy őrizkedjenek a farizeusok kovászatól, mely megfertőzi őket. Ha Jézus csak az Isten országáról való dolgokról szólt volna, akkor annak bizonyos jeleit felismerhették volna az emberek a farizeusokon, és beazonosították volna őket, mint követendő, jó vezetőket. A félrevezetés így a leghatásosabb. Ezért kellett Jézusnak felfedni a farizeusok hívséget mutató külső életük mögött rejlő hamisságot.

Sokan azt mondják, hogy beszéljünk a szép dolgokról, azokról, amelyek pozitívak, és ne beszéljünk a mai idők farizeusainak valódi lényéről. Amíg ezt tesszük, minket se fognak gyűlölni, hiszen nem ártunk semmit nekik, se az ő fél-

revezetésüknek. De Jézus nem ezt tette, se a próféták, akik szintén felfedték a gonoszságot. Ezért lettek a gyűlölet tárgyává, és lesznek ma is mindazok, akik felfedik hamisságukat.

Attól a naptól fogva, hogy Jézus feltámasztotta Lázárt, a zsidók arról tanácskoztak, hogy megölik Őt **(János 11: 53)**. Ez a nap volt számukra a legnagyobb érvágás; Az amúgy is gyűlölt ember olyan csodát tett, amely egyértelműen bizonyította a nép előtt, hogy ő sokkal hatalmasabb náluk. Negyednapi halottat feltámasztani – ez nagyon nagy szó volt. Ez miatt sokan hittek őbenne **(János 11: 45)**. Minél többen hittek benne, minél többen tisztelték Őt, annál inkább csorbult az ő népszerűségük.

Az addigi pozíciójukat nagyon féltették. Ha a nép felismeri Jézusban a többlet képességeket, akkor ők veszítenek a hatalmi helyzetükből. Azért mondták: „Ha ekképpen hagyjuk őt, mindenki hinni fog ő benne: és eljönnek majd a rómaiak és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet.” **(János 11:48)**

Úgy állították be a vallási vezetők, mint ha a népért aggodnának, mint ha számukra a nép biztonsága lenne a legfontosabb, és ezért akarnák Jézust eltávolítani. A főpap így szólt: „Meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen.” **(János 11:50)**

Ez képmutatás volt. Buzgólkodásuk egyáltalán nem a népért volt, hanem saját hiú becsvágyuk miatt. A farizeusok rendkívül hiú emberek voltak, akiknek az volt a legfontosabb, hogy az emberek mit gondolnak róluk, hogy miként tisztelik őket. Korábban mondta róluk az Úr Jézus: „Minden ő dolgaikat pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek: mert megszélesítik az ő homlokszíjjaikat; és megnagyobbítják az ő köntöseik peremét; **(Máté 23:5)** Ez a hiú dicsőségvágy hajtotta őket, Jézusban ezért láttak potenciális vetélytársat. Az Ő bölcsessége, jósága, emberek iránti szeretete vonzóvá tette Őt a nép előtt, ezért a farizeusok második

helyre kerültek. Csupán ezért a dologért is már ennyire gyűlölték Őt.

Sok vallási vezető hiúságának óriási ütést jelent, ha egy másik hívő képességeinél, jelleménél fogva kedves lesz az emberek előtt. Sokszor nyíltan is hangot adnak fájdalmuknak, hogy sokan veszik őt körül, sokan hallgatják őt. Elvisselhetetlen fájdalmat okoz hiú lelküknek az, hogy valaki ismertebb, kedveltebb legyen náluk. Náluk, akiket az első hely illet meg a gyülekezetben, akiknek pozíciójuknál fogva is kijár a tisztelet. Ezt már nem tűrhetik el, valamit tenni kell! El kell tenni az ilyen embert az útból, mert rendkívüli módon veszélyezteti elfoglalt helyüket.

Természetesen soha nem beszélnek arról, hogy milyen indíték rejlik valójában szándékuk mögött. Még maguk közt is ugyanúgy szólnak, mint a főpap: a gyülekezet egysége érdekében tenni kell valamit! Nem nézhetjük tétlenül, hogy félrevezeti a népet!

Micsoda szerető aggodás! És ezt valóban el is hiszik egymásnak. A hatalomvágy, a féltékenység olyan, mint az ital: elveszi a józan megítélést. Megtalálják a legmeggyőzőbb szavakat, hogy miért nem szabad tovább eltérni azt a személyt a gyülekezetben.

A KONCEPCIÓS PER

OTT ÁLLANAK VALA PEDIG A FŐPAPOK ÉS AZ ÍRÁSTUDÓK, TELJES IGYEKEZETTEL VÁDOLVÁN ŐT.

Jézusról eldöntötték, hogy meg kell halnia. Most már csak egy komoly feladat állt előttük: okot kell találni a halálára. A valós okot, a szívük keserű féltékenységét rejtve kellett tartani. Olyan okot kellett találniuk, amit a nép elfogad. Az a nép, amely szerette és megbecsülte Őt. Ez nem volt könnyű feladat, hiszen jól tudták, hogy Jézus ártatlan volt; semmit nem tudtak a törvény alapján rábizonyítani. Hiszen

maga Jézus mondta: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem.” (Máté 5:17)

Jól tudták ezt a farizeusok. Ezért volt szükségük arra, hogy buzgón gyűjtsék a vádakat ellene. Tették is ezt a legkülönbözőbb módon, mindent megmozgattak, hogy valami okot találjanak elítélésére. Ez a fáradozásuk már jóval korábban kezdődött. Volt, hogy szolgákat küldtek hozzá, hogy beszédében foghassák meg: (Lukács 20: 20), vagy maguk az írástudók és a farizeusok tettek fel neki olyan kérdéseket, amivel megfoghatnák őt (Lukács 11: 53-54). A cél mindenestre az volt, hogy előre feltett szándékukhoz, ahhoz, hogy Őt megölhessék, vádat keressenek. Nem vádak alapján ítélték el, hanem az ítélethez kerestek vádakat. Ezt nevezik koncepciós pernek. Amikor elfogyott a türelmük, hogy hosszan tartó fáradozásuk ellenére se tudták elfogni Őt, akkor feladtak a további próbálkozással. Megfogták Őt, és akkor kerestek ellene bizonytságot.

Hasonlóan történik ez Jézus követőivel. Amikor útjukba kerülnek a vezetőknek, akkor azok nagy feladat elé néznek: a gyülekezet által is elfogadható magyarázatot kell találniuk arra, hogy miért zárják ki őket. Hiszen akiket erre a sorsra juttatnak, isteni félelemmel igyekeznek Péter apostol szavait elfogadni: „Jó lelkiismeretetek lévén; hogy a miben rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, megszégyenüljenek a kik gyalázzák a ti Krisztusban való jó élteteket.” (1 Péter 3:16)

Ezért nem könnyű az előre eltervezett ítélethez elfogadható vádat találni. Ehhez éveken keresztül szorgalmasan gyűjteni kell azokat. Sokszor innen-onnan hallott információkra, máskor erősen kitekert és félremagyarázott tényekre építik fel; de a cél a lényeg, hogy fogást találjanak rajta. Ez sokszor hosszú időt vesz igénybe, és amíg nem jön el Jézus követőjének órája, addig nem tudják megfogni őt se. Hasonlóan volt ez a Mesterrel is.

Jézus Krisztus előre mondta az Övéinek: „Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden

gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljétek és örvendeztetek, mert a ti jutalmatok bőséges a menyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, a kik előttetek voltak.” (Máté 5:11-12)

Az ellenük mondott vádak mindig hazugságok, még akkor is, ha valós tényekre épülnek. Azért hazugságok, mert a vád szándéka nem az, amit mondanak. Szó sincs valójában a gyülekezet tisztaságáért való aggódásról, hiszen számtalan hamisság és bűn fölött szemet hunynak. Amit féltének, az a saját hatalmuk.

Ha ebbe a helyzetbe kerülünk, valóban örvendezzünk! Hiszen nagy jutalom vár minket, és efelől ne legyen kétségünk.

Jézust nem a rómaiak akarták megfeszíteni, Őt a vallási vezetők adták kezükbe. Ez sokszor, nagyon sokszor megismétlődött a történelem folyamán. Ezt sokkal nehezebb megérteni és helyére tenni, mint hogyha hitetlen, pogány emberek üldözik és gyűlölik a hívőket. Tudta ezt Jézus is, hogy amikor az övéi ebbe a helyzetbe kerülnek, akkor nagyon nagy küzdelemben lesz részük a tekintetben, hogy vajon valóban az Úr nevéért történik-e mindez velük? Hiszen akik őket kivetik a gyülekezetből, vagy halálra adják, azok mégiscsak vallásos emberek, akik arról tesznek bizonyosságot, hogy ők mindezt isteni félelemben, a Szent Lélek vezetése alatt teszik.

Olvassuk el figyelmesen, mit mond az Úr: „Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkozzatok. A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy a ki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem. Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy a mikor eljő az az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek. De ezeket kezdettől fogva nem mondtam néktek, mivelhogy veletek valék.” (János 16:1-4)

Amikor eljön ez az idő a ti életetekben is, akkor jusson eszetekbe, hogy én előre megmondtam; azért, hogy akkor meg ne botránkozzatok. Ők valóban azt gondolják, hogy is-

teni tiszteletet cselekszenek! Miért? Azért, mert soha nem ismerték meg se az Atyát, se a Fiút! Soha nem volt velük élő kapcsolatuk. Mindig csak vallásos emberek voltak, akik nem szabadultak meg nagyravágyó, emberektől elismerést és tiszteletet elváró énjüktől.

Amikor elkezdik üldözni a híveket, amikor fogást keresnek rajtuk, akkor egyidejűleg lehull a képmutató lepel is róluk, és sok hamisságukra fény derül, hogy az üldözött hívek meg ne botránkozzanak. Hogy tudják meg azt, hogy a bárány soha nem üldözi a farkast, hanem fordítva, még akkor se, ha az egész gyülekezet előtt minden eszközzel bizonyítani akarják, hogy ők az Úr igazságaért teszik azt, amit tesznek.

Pontosan így védelmezték az egyetemes, katolikus egyházat évszázadokon keresztül a papok. Legalábbis e látszat mögé bujtatták a valós okot, tudniillik saját hatalomvágyukat.

Azért örüljünk, ha hasonló hamis vádak érnek minket is, mert ez bizonyítja többek között, hogy mi az Úr Jézus követői vagyunk. Hiszen nem minket üldöznek, hanem Őt magát, Aki azonosul az övéivel, mikor így szól az övéit üldöző Saulushoz: „Mit kergetsz engemet?” Ha ez tudatosul bennünk, sokkal könnyebb elfogadni a háborúságot és a hamis vádakot, hiszen nem is minket érnek azok, hanem Jézus Krisztust, Aki mondja: „Amit azért cselekedtetek eggyel az én kicsiny atyámfiai közül, velem cselekedtétek.”

Ha nem élne bennünk Jézus Krisztus, akkor nem is üldöznének minket. „Sőt, a mennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljétek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vígadozva örvendezhessetek. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, a mit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt.” (1 Péter 4:13-14)

A hazug és hamis vádak e reménység nélkül nagyon nehezen viselhetők el. Amikor az ember tudja jól, hogy amivel megvádolják, az nem igaz, és csak azért teszik, hogy véghezvihessék előre feltett szándékukat, és nincs módjában, hogy

megvédje magát, mivel a nép inkább hisz a vallási vezetőknek, mint neki. Ekkor nagy vigasztalás lehet számunkra, amit az Úr Jézus mond: „Azért ne féljetez tőlök. Mert nincs oly rejtett dolog, a mi napfényre ne jőne; és oly titok, a mi ki ne tudódnék.” (Máté 10:26) Egyszer minden világosságra jön, mégpedig teljesen nyilvánvalóan. Akkor lesz, amikor az Ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhetünk, amikor Ő helyre teszi az igazságot.

„Hát az Isten nem áll-é bosszút az ő választottaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűró is irántuk?” – mondja az Úr azoknak, akik igazságát, becsületét a sárba taposták az emberi érdekek. (Lukács 18:7) Igen, lesz egy nap, amikor az igazság fog győzni, amikor az Úr felhozza az övéinek napját (37. Zsoltár 5.). Hányszor térnek nyugovóra az övéi ezen vádak súlya alatt, de azt a napot már nem követi éjszaka, amelyiken ott állnak Urukkal dicsőségben, amikor az egész világ előtt, a mennyei seregek előtt hozza fel az ő igazságukat. Amikor minden vádoló elnémul, és az övéinek dicsősége örökké ragyogni fog.

Jézus némán tűrte az ellene felhozott hamis vádakat, mert tudta, hogy ezek után milyen dicsőség várt rá. Az Őt követőire is ugyanez a dicsőség vár, ha elszenvedik és hittel várják az ő igazságuk megjelenését. Azért mondja: „A ti béketűréstök által nyeritek meg lelketeket.” (Lukács 21:19)

Különös, hogy azzal vádolták Jézust, amik voltak ők: Azt mondták, hogy félrevezető. Amikor Jézus felfedte a farizeusok álszent viselkedése mögött levő hamisságot, ezzel valóban elvonta tőlük azokat az embereket, akik addig vakon követték őket. A farizeusok számára nem az volt a fontos, hogy az emberek Istent szolgálják, hanem az, hogy őket hallgassák és vezethessék őket. Aki rajtuk kívül hirdette az igazságot, az előttük félrevezetőnek számított.

A másik vádpontjuk az volt – és ez nagyon hatásosnak is bizonyult -, hogy Jézus háborúsággeltő volt. Egyébként ezt ő maga is mondta magáról, hogy: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak a földre... Mert azért jöt-

tem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő anyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt. És hogy az embernek ellensége legyen az ő háznépe.”

Ott, ahol az élő Evangélium hirdetik, háborúságot támaszt. Aki hirdeti az Evangéliumot, az háborúságot kelt. Így volt ez régen is, így van ez most is. Amíg nem hallatszik az Isten Fiának szava, amely életet teremt a halottakban, addig nincs miatta háborúság. Aki ezt az Evangéliumot hirdeti, mely megítéli a bűnöst és életet ad a megtérőnek, az háborúságkeltő lesz; az ő szájából hangzó ige fog háborúságot és gyűlöletet kiváltani.

Jézus azt mondta a tanítványoknak: „Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tieteket is megtartják majd.” Ha Jézus a mi Urunk, akkor nem rejtjük el az Ő igéjét, akkor mi is háborúságot szenvedünk érte.

JÉZUS PEDIG HALLGAT VALA

PILÁTUS PEDIG ISMÉT MEGKÉRDÉ ŐT, MONDVÁN: SEMMIT SEM FELELSZ-É? ÍMÉ, MENNYI TANÚBIZONYSÁGOT SZÓLNAK ELLENED! JÉZUS PEDIG SEMMIT SEM FELELE, ANNYIRA HOGY PILÁTUS ELCSUDÁLKOZÉK.

Jézus Krisztus vádját, kárhoztatását figyeljük meg az igazságtalanság oldaláról.

Ha valamelyikünket igazságtalanság ér, milyen nagyon megháborodik a szívünk. Ha jól tudjuk egy helyzetben, hogy igazunk van, ha világosan látjuk, hogy ami ér minket, az merő igazságtalanság, mennyire tud fájni nekünk. Ilyenkor az ember megpróbál mindent megmozgatni, hogy mindenki előtt nyilvánvalóvá legyen az, hogy igazságtalanság éri, hogy mindaz, amit vele tesznek, nem az igazság alapján áll.

Ilyenkor az ember természeténél fogva igyekszik arra, hogy minél több ember megtudja ezt, hogy minél inkább be-

bizonyítsa, hiszen csak így nyerhet a vele történt méltánytalanságra valami jóvátételt. Fontos számára, hogy az emberek róla alkotott véleménye tiszta, az igazság oldaláról megvilágított legyen. Ezért fontos az embernek az, hogy a sárba taposott igazsága onnan kiemelve és tisztára mosva legyen.

Jézust nagyon nagy igazságtalanság érte. Biztosra mondhatjuk, hogy a lehető legnagyobb igazságtalanság; hiszen Ő volt az, Aki egész életét az emberek szolgálatába állította, Aki bűn nélküli volt. És fizetsége mindezért megvetés, hamis vádak, megalázások és a legkínosabb halál, amit valaha ember kiállhatott a földön.

Ő tudatában volt annak, hogy az ellene felhozott vádak hamisak. Minden bizonnyal meg volt a képessége arra, hogy érvelésével bedughassa a vádolók száját és a jelenlevő tömeg előtt győzelmet arasson a saját igazságával. Miért nem tette ezt mégsem Jézus? Miért hallgatott, azt a látszatot keltve, hogy vádolóinak van igazuk, Ő pedig képtelen védekezni?

Mi azt gondolnánk, hogy a legcélravezetőbb az lett volna, ha elnémítja vádolóit olyan válaszokkal, mint amilyenekkel korábban tette. Akkor mindenki előtt, különösen az ellene felindított nép előtt nyilvánosságra jöhetett volna az Ő igaza, és még ha el nem is kerülhette volna a farizeusok és főemberek elszánt gonoszsága miatt a halált, a nép legalábbis megtudta volna, hogy igazságtalanul szenvedett. Ez – úgy vélekednénk mi – az Evangéliumnak hasznára lehetett volna. Így viszont úgy halt meg, hogy az emberek azt gondolták, valóban úgy van, ahogy a papok fejedelmei mondták: méltó a halálra, mert a nép félrevezetője!

Jézus akkor nem hallgatott, amikor a templomot, Isten házát megszenségtelenítették a kalmárok, amikor a farizeusok képmutatását felfedte. Ő akkor hallgatott, amikor Őt bántották.

*Mint a bárány, úgy szenvedtél
Haragra fel nem gerjedtél;
De ha bántották Atyádat,
Te fölemelted szavadat.*

Istennek útjai és az Ő gondolatai valóban teljesen mások, mint a mieink. Az Úr jó idejében megmondta a tanítványoknak, ezzel nekünk is, hogy az Ő követőit is hasonló igazságtalanságok érik. Minket is hamis vádak alapján fognak vádolni, rólunk is hasonló hazugságokat fognak terjeszteni, és végül eljőhet a mi időnk is, amikor a gyülekezet elé vagy világi hatóság elé állítanak és szembesülnünk kell a hamissággal, akkor, amikor mi tisztában vagyunk azzal, hogy amivel vádolnak, az hazugság. De addig is gyakran találkozunk azzal, hogy nyilvánvaló méltánytalanság, igazságtalanság ér minket.

Azért mondta Jézus: „De amikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, mi módon, vagy mit szóljatok, mert megadatik néktek abban az órában, mit mondjatok. Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a ti Atyátoknak Lelke az, aki szól ti bennetek” (Máté 10: 19-20).

Ha az ember a maga gondolatait szólná, akkor minden módon védekezne. Ha viszont a Szent Lélek szól ilyenkor az emberben, akkor nagyon keveset szól, vagy hallgat. Ez a hallgatás többet mond, mint a beszéd.

A vádlók részére nincs sok jelentősége a védőbeszédnek, hiszen ők nem azért ítélnék el valakit, mert méltó arra, mert valós okot találtak arra az igazság alapján, hanem azért, mert gyűlölik őt. Így viszont addig keresik a vádakat, amíg saját magukat és a könnyen félrevezethető népet meg nem győzik arról, hogy valóban méltó volna az ítéletre.

Ha mi állunk a vádlott oldalán, akkor tudjuk, hogy a mi országunk se ebből a világból való (János 18: 36; Fil. 3: 20). Azt is tudjuk, hogy nincs nekünk igazságunk, úgy mint saját igazságunk, hanem a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságunk a hit által (Fil. 3: 9). Az Isten igazságát pedig nem kell megvédeni, mert az magát fogja megvédeni. A mi békességes türésünk által bírjuk a mi lelkeinket (Lukács 21: 19). Mint akik tudjuk, hogy a mi igazságunk majd az időknek végén fog megjelenni, és számunkra egyre inkább

ez is lesz a lényeg, nem az, hogy az emberek most lássák azt.

A zsoltáríró azt mondja: „Hagyjad az Úrra a te útadat, és bizzál benne, majd Ő teljesíti. Felhozza a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, mint a delet” (37. Zsoltár 5-6).

Hogy a minket ért hamis, hazug vádakra hallgatni tudjunk, át kell formálódnunk Krisztus természetére. Amíg ezt nem érjük el, nagy a kísértésünk, hogy visszavágjunk, hogy a mi igazunkat próbáljuk bizonyítani az emberek előtt. De ahogy Krisztus bennünk növekszik, úgy leszünk mi egyre kisebbek, akiknek egyre kevesebb igazuk lesz. Krisztus igazsága pedig hallgat bennünk, és már kísértésünk se lesz, hogy mondjunk valamit védelmünkre. Hiszen a bennünk lakozó Krisztus igazsága nem szorul emberi védekezésre. Ha ezt tudjuk és megéljük, olyan békességet nyer a szívünk, amely által valóban szívesen hallgatunk.

Amíg szívünk háborog az igazságtalanság miatt, addig nem tudunk hallgatni. Lehet, hogy eltervezzük, hogy nem szólunk és sikerül is visszafogni magunkat, de belül, gondolatainkban még mindig mondunk valamit, még mindig védekezünk és érvelünk. Egyetlen lehetőségünk az, amit Dávid mond: „Csak Istenben nyugszik meg lelkem; tőle van az én szabadulásom” (62. Zsoltár 2). A szívet nem tudja semmi és senki megcsendesíteni, csak Isten. Ha megkeressük és megtaláljuk Őbenne a nyugalmunkat, akkor érhet bármilyen hamisság minket, megszűnik a szívünk háborgása.

Egy pillanatig se kell arra gondolnunk, hogy ha mi nem védjük meg az igazunkat, akkor az az Evangéliumnak, Isten igazságának kárára történik. Éppen ez teszi Isten országát nagyvá és csodálatossá, hogy akkor győz, amikor az emberek előtt annak igazságát sárba tapossák. Isten országa nem evilági dicsőségen és igazságon alapul, és akihez eljut, és aki befogadja az élő Evangéliumot, annak szívében akkor épül ez az ország, amikor a saját igazsága megsemmisül.

Jézus Krisztus így válaszolt Pilátusnak, amikor megkérdezte Őt, hogy valóban király-e: „Te mondod, hogy én király

vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.”

Milyen sokszor bebizonyosodhatott már előttünk is, hogy bármennyire próbáltuk védelmezni az igazságot, azok, akik nem az igazságból valók, nem értik, nem fogják föl. Sokszor már idegörlővé válhat előttünk, hogy a napnál világosabban látszik az igazság, úgy gondoljuk, hogy már egy kis gyerek is megértené; és ott állnak értetlenül. Nem tudjuk eldönteni, hogy valóban nem értik az igazságot, vagy pedig csak megjátsszák, hogy nem értik?

Nem, valóban nem értik, mert az, aki szabad akarata szerint nem fogadja be Krisztust, aki üldözi Őt az Övéiben, mert útjában van neki, mert pusztá jelenlétével is már a saját dicsősége csorbul, az valóban nem érti az igazságot. Érvelhetünk bármilyen jól, bizonyíthatjuk előtte bárhogy az igazságot, nem érti; mert nem akarja érteni.

Aki viszont az igazságból van, az akkor is érti az igazságot, ha hallgatunk. Ezért hallgatott Jézus is vádolói előtt. Ez a hallgatás, a látszólagos veszteség győzött sok-sok ezer ember szívében az elmúlt évezredekben.

Ha így bennünk is kiteljesedhet a krisztusi természet, akkor a mi hallgatásunk is igazságot szól azok felé, akik megnyitják szívüket az Úr felé.

PÉTER MEGTAGADJA JÉZUST

ÉS EGY KEVÉSSEL AZUTÁN MÁS LÁTVÁN ŐT, MONDA: TE IS AZOK KÖZÜL VALÓ VAGY! PÉTER PEDIG MONDA: EMBER, NEM VAGYOK! ÉS ÚGY EGY ÓRA MÚLVA MÁS VALAKI ERŐSÍTÉ, MONDVÁN: BIZONY EZ IS VELE VALA: MERT GALILEÁBÓL VALÓ. MONDA PEDIG PÉTER: EMBER, NEM TUDOM, MIT MONDASZ! ÉS AZONNAL, MIKOR Ő MÉG BESZÉLT, MEGSZÓLALT A KAKAS. ÉS HÁTRA FORDULVÁN AZ ÚR, TEKINTE PÉTERRE. ÉS MEGEMLEKEZÉK PÉTER AZ ÚR SZAVÁRÓL, A

MINT NÉKI MONDTA: MIELŐTT A KAKAS SZÓL, HÁROMSZOR MEGTAGADSZ ENGEM. ÉS KIMENVÉN PÉTER, KESERVESEN SÍRA.

Jézus az utolsó vacsora alkalmával megjövendölte Péternek, hogy még azon az éjszakán meg fogja Őt tagadni háromszor. Péter ezt nem hitte el neki, ezért fogadkozott, hogy ha meg is kell halnia Ővele, akkor se fogja Őt megtagadni. A Megváltó nem szólt erre semmit. Nem mondta, hogy hidd el Péter, ez akkor is úgy lesz, ahogy megmondtam.

Péter nagyon szerette Jézust. Teljesen elképzeldhetetlennek tartotta azt, hogy Őt, akit annyira szeret, egyszerűen megtagadja az emberek előtt. Olyan bensőséges, olyan meghitt volt az a vacsora, az Úrral és tanítványtársaival való közösség. Békesség volt, senki nem háborgatta őket.

Szegény Péter, valóban nem tudta azt, amit Jézus már tudott, hogy a sötétség leple alatt mi készül, hogy alig telik el egy néhány óra, és minden megváltozik. A szeretett Mestert megfogják, ők pedig majd megbotránkoznak és elszaladnak.

Amikor valaki a gyülekezet előtt ígéri, hogy ha eljönnek majd az üldözések Krisztus nevéért, akkor is kitart mellette és nem fogja Őt megtagadni, nem tudja, mit ígér. Olyan könnyű ígéretet tenni egy olyan időben, amikor nem kell attól tartani, hogy bármelyik pillanatban bejöhetnek a katonát, és fogságba viszik azokat, akiket ott találnak. Amikor keresztyénnek lenni nem kerül semmiféle üldözésbe, akkor a megtérő nem tudja, mit jelent az Ő nevéért háborúságot szenvedni. Könnyen ígér, nem érezve ígéreteinek súlyát.

Dehogy fogadkozott volna Péter, ha tudta volna, mi történik vele néhány óra múlva. Dehogy tenne ilyen ígéretet a megtérő, ha tudná, hogy az elkövetkezendő időkben hány-szor tagadja majd meg az Urat, még akkor is, ha nem is kell neki Vele együtt akkor meghalnia.

Hányszor tagadja meg, amikor egy felismert igazság mellett ki kellene állni akkor is, ha olyanok előtt kell bizonyágot tenni, akik jöllehet keresztyének, talán még barátai is, de másképpen gondolják, másképpen élik meg. Amikor sok-

kal kényelmesebb hallgatni, mint bizonyosságot tenni az igazságról; kényelmesebb úgy tenni, mint ha mi is úgy hinnénk, ahogy a másik mondja. Velünk egyformán gondolkozók között mi is könnyen bizonyosságot teszünk; de ha ugyanarról a dolgról kell olyanok előtt szólni, akikről tudjuk, hogy más-
képpen gondolják, akkor már hallgatunk.

Krisztus az igazság. Valahányszor nem állunk ki az igazság mellett, hanem kényelemszeretetből vagy félelemből elhallgatjuk, mindig Krisztust tagadjuk meg.

Ha egyik testvérünkben felismertük Krisztust, az Ő életét és igazságát, szívesen töltünk vele időt. Egymás hite által erősödünk, és bizonyosságot teszünk róla, hogy milyen áldás ő az életünkben. De ha eljönnek az ő életében is az üldözések és megvetések, és akkor mi eltűnünk mellőle, akkor mi is megtagadjuk Krisztust, aki őbenne van. Hiszen Ő maga mondja: „amit eggyel cselekedtetek az én kicsiny atyámfiával, azt velem cselekedtétek. „

„Valaki azért vallást tesz énrólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt. Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyi Atyám előtt” (Máté 10: 32,33). Itt Jézus ugyanúgy azonosul az övéivel, mint mindenben: ha valaki megtagadja őket, akkor magát Jézust tagadja meg.

Pedig még szó sincs arról, hogy minket is háborgatni fognak őmiatta, hogy nekünk is szenvednünk kell majd az igazságért övele. Ugyanúgy, mint Péternél; neki se kellett volna meghalnia Jézussal együtt, ha nem tagadta volna meg Őt, hiszen még akkor nem jött el az ő órája, mint Mesterének.

Nekünk se jön el addig az óránk, amíg a Szent Lélek nem készít fel rá minket. Ha kiállunk üldözött testvérünk mögül, ha komfortosabban érezzük magunkat nélküle, amikor őt háborgatják és megvetett lesz az emberek előtt, akiket a vallási vezetők felindítanak, akkor azzal azt bizonyítjuk, hogy még messze van a mi óránk. Még messze vagyunk attól, hogy minket is az a méltóság érjen, hogy Krisztus nevéért megvessenek és üldözzenek minket. Gyávák vagyunk,

akiknek sokkal fontosabb az emberek elismerése, mint Krisztus gyalázata. Mert úgy gondoljuk, hogy a mi biztonságunk, a mi nyugodt életünk tőlük függ. Ezért tagadjuk meg Krisztust a mi testvérünkben. Mi is ugyanolyan gyávák vagyunk, mint amilyen Péter volt.

Jó, ha felismertük azt, hogy mi is megtagadtuk Őt. Ha a mi szívünkben is megszólal a kakas, a lelkiismeret, mely emlékeztet arra, hogy mi is megtagadtuk azt, akit pedig szeretünk. Ilyenkor összetörük bennünk magunkról alkotott képünk, mint Péternek. Micsoda fájdalmas csalódás lehetett, amikor a kakas megszólalt, és ő abban a pillanatban tudta jól, mit jelent ez számára. Amikor tekintete összetalálkozott a Mester fájdalmas tekintetével. Amikor ő, Péter, aki olyan biztos volt magában, most összetörve a kudarc súlya alatt, látta szeretett Urát megcsúfolva, meggyalázva és megverve, az ellenség gyűlöletének körében; és ő, aki szerette Őt, még ő is megtagadta, hogy soha nem ismerte!

Ha Krisztus útján járunk, mi is átélhetünk hasonlókat, amikor testvéreink, akikkel azelőtt áldott időket töltöttünk, nem akarnak megismerni. Elmennek mellettünk, elkerülnek minket. Ha leülünk az asztalhoz, akkor nem szívesen ülnek mellénk, különösen, ha ott vannak ellenségeink is.

Ez fáj a lelkünknek, mint ahogy fáj Jézusnak is. Nekünk is végig kell menni a fájdalom útjának e szakaszán is. Boldogok lehetünk, ha ebben is hasonló életszakaszt járunk, mint az Úr Jézus. A legnagyobb vigasztalásunk pedig éppen ebben van: tudjuk, hogy ugyanaz történik velünk, mint ami Jézussal történt.

PILÁTUS ELŐTT

ÉS FÖLKELVÉN AZ Ő EGÉSZ SOKASÁGUK, VIVÉK ŐT PILÁTUSHOZ. ÉS KEZDÉK ŐT VÁDOLNI, MONDVÁN: ÚGY TALÁLTUK, HOGY EZ A NÉPET FÉLREVEZETI, ÉS TILTJA A CSÁSZÁR ADÓJÁNAK FIZETÉSÉT, MIVELHOGY Ő MAGÁT AMA KIRÁLY KRISZTUSNAK MONDJA. PILÁTUS PEDIG MEGKÉRDÉ ŐT, MONDVÁN: TE VAGY-É A ZSIDÓK KIRÁLYA? ÉS

Ő FELELVÉN NÉKI, MONDA: TE MONDOD! MONDA PEDIG PILÁTUS A FŐPAPOKNAK ÉS A SOKASÁGNAK: SEMMI BŰNT NEM TALÁLOK EZ EMBERBEN.

Mivel a zsidók római fennhatóság alatt voltak, meg volt tiltva nekik, hogy halálra ítéljenek és kivégezzenek bárkit is. Ezt a rómaiak a saját hatáskörükben tartották. Ezért kellett Jézust is elvinni Pilátushoz, a római helytartóhoz, hogy ítélje el ő, és a római katonák végezzék ki.

Pilátusról azt írják a történelmi feljegyzések, hogy kegyetlen, brutális ember volt. Sokszor került konfliktusba a zsidókkal korábban, amikor a császárok képét a városban felállította. A zsidók szemében, akiknek tiltva volt ember ábrázolása, ez egyenesen bálványimádásnak, a város megszenteltetésének számított. Ezen annyira felháborodtak a zsidók, hogy attól tartott, hogy a háborúság lázadásba torkollik.

Valószínűleg nem az első eset volt Pilátus uralkodása alatt, hogy valakit halálra ítélt, hiszen mindig voltak bűnözők vagy olyanok, akik a Római Birodalom ellen lázadtak. De most egy különös esettel találkozott. A zsidók hoztak elé egy embert, akit azzal vádoltak, hogy királynak mondja magát. Ez a helytartó szemszögéből elég ok lett volna az elítélésre, hiszen ez egy készülő lázadásnak előzménye lehetett. Valószínűleg ő is tudhatott róla, hogy sok követője volt Jézusnak, még a legszűkebb körön, a tizenkettőn kívül is. Azal is vádolták, hogy megtiltja a császár adójának fizetését. Ez hazugság volt (Máté 22: 21).

Pilátus megkérdezte Őt, hogy valóban ő volna-e a zsidók királya. Jézus igennel felelt. Íme, semmi bizonyítékra nem lett volna szükség, hiszen Pilátus ismerte az ország negyedes fejedelmeit, így Jézus csak egy önjelölt király, tehát valószínűleg lázadó lehetett. Ráadásul sokat szólt az Ő országának, Isten országának, királyságának felállításáról, melyet még a tanítványok se értettek, hogy érthette volna egy római konzul?

Mégis úgy tűnik, hogy Pilátus semmiképpen nem akarta megfeszíteni őt. Különösnek tűnt neki ez az ember. Amikor a zsidók vádolták előtte, ő nem szólt semmit. Valószínűleg hozzá volt szokva ahhoz, hogy a bűnözők védekeznek, kegyelemért könyörögnek; de Ő némán hallgatott. Pilátus ezen nagyon csodálkozott.

Jézus bizonytságot tett a helytartónak, hogy Ő valóban király, de az Ő országa nem e világból való, és hogy Ő azért jött el, hogy bizonytságot tegyen az igazságról. Ez még inkább elbizonytalaníthatta Pilátust, aki minden valószínűség szerint a római jogban jártas ember volt, és csak ennyit mondott: Micsoda az igazság?

Abban az órában két királyságnak, két hatalomnak képviselője állt egymással szemben. Az egyik fegyverrel, katonai hatalommal rendelkezett, alaposan kidolgozott jogrendszer szerint ítélte. Az a birodalom, melyet ő képviselt, az akkor ismert világra kiterjedt, erős katonai és gazdasági hatalomra épült birodalom volt. Mondta is Jézusnak: „Nekem nem felelsz-é? Nem tudod, hogy hatalmam van elbocsátani téged, vagy megfeszíttetni?”

A másik oldalon ott állt egy szegény ember, akinek még hajléka se volt, nem hogy katonasága. Királynak mondta magát, de közben már csúnyán meg volt verve és úgy tűnt, hogy tehetetlen volt ellenségeivel szemben. Egy katona előtt nem számíthatott egyébnek, csak szélhámosnak, aki korábban lázadást próbált szervezni, de most tehetetlenül, megszégyenülve állt ott. Beszélt ugyan arról, hogy az ő királysága nem e világból való, de senki nem tudta, hogy akkor honnan van. Állította, hogy ahonnan jött, az sokkal hatalmasabb ország, mint a Római Birodalom, hiszen azt mondta Pilátusnak: „Semmi hatalmad nem volna ellenem, ha onnét felülről nem adatott volna neked.”

És mégis, valami sugárzott ebből az egyszerű, a saját népétől megvetett emberből. Pilátusnak megszólalt a lelkiismerete. Tudta, hogy irigységből adták kezébe Jézust, hogy fessítse meg.

Megpróbálta kivágni magát ebből a kínos helyzetből. Minden ünnep alkalmával el szokott bocsátani egy foglyot, amit a nép kért. A húsvét ünnepe alkalmából felajánlotta nekik, hogy elbocsátja Jézust. Erről a zsidók hallani se akartak. Végre ott volt kezük közt az, akinek halálát olyan régóta kívánták.

Ekkor egy olyan dologhoz folyamodtak, amit hatalmuknál fogva megtehettek. Felindították a népet, hogy Barabást kérje ki Pilátustól, Jézusra pedig kérjen halálos ítéletet.

Mélyen megrendíti és bensőleg felháborítja az igazságot szerető embert az, hogy a zsidók inkább Jézus halálát kívánták, mint Barabásét. Tudjuk, hogy Barabás köztörvényes bűnöző volt, aki valóban lázadó volt és gyilkos.

Jézus átvette Barabásnak, a gyilkosnak a helyét. A gyilkos szabadon elmehetett, az ártatlan embernek szenvednie kellett. Jézus átvette a mi helyünket, hogy mi szabadon mehessünk, Ő pedig szenvedjen helyettünk.

A néptömegek nagyon könnyen befolyásolhatók. Ehhez a befolyáshoz a vallási vezetőknek nagyon hatásos eszköz van a kezükben. Mivel a nép tudja, vagy legalábbis úgy tudja, hogy a vallási vezetők Isten szolgái, akik az Ő akaratát közvetítik az emberek felé, ezért szavuknak sokkal nagyobb súlya van a nép előtt. Ezért tudnak egy ember ellen olyan könnyen felhergelni egy népet. Még olyanokat is, akik korábban szerették, jó bizonyosságot vettek az ember felől. Számukra sokkal fontosabb, mint mond valakiről egy egyházi előljáró, mint az, amit ő maga tapasztalt meg.

Egész valószínű, hogy abban a felizgatott tömegben lehettek többen, akik egy héttel korábban hozsánnát kiáltottak Jézusnak, most pedig azt követelték, hogy feszítse meg Őt. Bizonyára lehettek ott sokan, akik látták a csodákat, amiket Jézus tett, és most mégis azt akarták, hogy tűnjön el az élők közül.

A papok súlyos bűne eme hatalommal való visszaélésük volt; és ugyanilyen bűn sokszor terhelt már egyházi előljárókat, akik egy hívő ellen felindították saját népét, saját gyülekezetének tagjait.

De hol voltak azok az emberek, akiket Jézus kevés idővel azelőtt meggyógyított? A vakok, a sánták vagy leprások. Hol voltak azok, akiket megvendégtelt olyan csodálatos módon? Egyetlen ember se volt, aki felkiáltott volna, hogy ne ítéljétek el, mert ez egy igaz ember. Aki kiállt volna Jézus mellett a sötétség emez órájában.

Ha egyszer a mi életünkben is elérkezik az, hogy hamis vádak alapján ítélnék el minket, olyan vádak alapján, melyeket hosszú idők óta gyűjtenek ellenünk, amit itt-ott hallottak; mi se számítsunk rá, hogy barátaink kiállnak mellettünk, hogy valaki felszólalna mellettünk, az érdekünkben. Lehet, hogy ott, ahol senki se hallja, érzésben mellénk állnak. De nem fogják a felindított népet, az ítéletet hozókat befolyásolni mellettünk.

Jézus magára maradt a sötétség órájában, a fájdalmak útján. Ő ezt előre tudta, és meg is mondta előző este a tanítványoknak: „Ímé eljön az óra, és immár eljött, hogy szétoszoljatok ki-ki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.”

Igen, ez bekövetkezhet az Övéivel is, amikor távolról követik őket, de mellettük nem áll senki. Amikor magára hagyják ebben az esetben. De ahogy Jézus tudta, hogy az Atya vele van, úgy mi is tudhatjuk, hogy Jézus velünk van, mert Ő maga ígérte meg: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végéig!”

Pilátust végül meggyőzték. Letaposta saját lelkiismeretét, mert azt mondták neki a zsidók, hogy ha Jézust nem feszítették meg, aki magát királynak kiáltotta ki, akkor nem lesz a császár barátja. Azt is látta, hogy védő beszéde semmit nem használ, hanem annál nagyobb lesz a háborúság, valószínűleg nem akart lázadást előidézni, ezért engedett a nyomásnak. Pedig még felesége is üzent neki, hogy ne avatkozzon ez igaz ember dolgába, mert álmodott felőle az éjszaka. Vizet hozatott, hogy kezeit mossa. Ezzel jelképesen lemosta magáról a felelősséget, és átadta a zsidóknak Jézust, hogy feszítsék meg.

Jézus vérét nem mosta le ez a víz a kezéről. Bűne megmaradt annak ellenére, hogy a zsidók magukra vállalták az ő vérét. Jóllehet nagyobb bűnük volt a zsidóknak és Júdásnak, akik Őt az ő kezébe adták.

Amikor az embernek nyugtalan a lelkiismerete egy bizonyos dolog felől, de valamilyen érdekből származó nyomásnak enged, akkor „mossa kezeit”. Ártatlannak nyilvánítja magát, és a felelősséget másra tolja. De ezeket a bűnöket semmi víz, semmi magyarázkodás nem mossa le, hanem csak Jézusnak vére.

Pilátusnak fontosabb volt a császár barátsága, mint a felismert igazság. Fontosabb volt hatalmi helyzete, mint az, amit lelkiismerete jelzett. Mindazok, akiknek fontosabb embertársainak, vallási vezetőinek véleménye, elismerése, mint a felismert igazság, Jézus Krisztust, Aki maga az Igazság, halálra adják ma is.

Sokszor nem gondoljuk végig, hogy milyen könnyen csúszhatunk bele Jézus megtagadásába, és nem gondoljuk, hogy az, ami kétezer évvel ezelőtt Jeruzsálemben történt, mennyire megismétlődhet a mi életünkben is. Vagy ott állunk Jézus oldalán mint akik nem ismernek megalkuvást a hitben és készek vagyunk vele inkább meghalni, mintsem hogy az igazságot megtagadjuk; vagy a nép oldalán, akinek fontosabb a látszólagos erő, vagy éppen Pilátus oldalán, akinek a hatalom barátsága, támogatása fontosabb, mint az igazság, melyet lelkiismerete is igazol.

HERÓDES ELŐTT

ÉS MIKOR MEGTUDTA, HOGY Ő A HÉRÓDES HATÓSÁGA ALÁ TARTOZIK, HÉRÓDESHEZ KÜLDÉ ŐT, MIVELHOGY AZ IS JERUZSÁLEMBEN VALA AZOKBAN A NAPOKBAN. HÉRÓDES PEDIG JÉZUST LÁTVÁN IGEN MEGÖRÜLE: MERT SOK IDŐTŐL FOGVA KÍVÁNTA ŐT LÁTNI, MIVELHOGY SOKAT HALLOTT Ő FELŐLE, ÉS REMÉNYLÉ, HOGY MAJD VALAMI CSODÁT LÁT, MELYET Ő TESZ. KÉRDEZÉ PEDIG ŐT SOK BESZÉDDEL; DE Ő SEMMIT NEM FELELE NÉKI. OTT ÁLLANAK

VALA PEDIG A FŐPAPOK ÉS AZ ÍRÁSTUDÓK, TELJES IGYEKEZETTEL VÁDOLVÁN ÓT. HÉRÓDES PEDIG AZ Ő KATONÁIVAL EGYBE SEMMI-NEK ÁLLÍTVÁN ÉS KICSÚFOLVÁN ÓT, MINEKUTÁNA FELÖLTÖZTETTE FÉNYES RUHÁBA, VISSZAKÜLDÉ PILÁTUSHOZ. ÉS AZ NAPON LŐNEK BARÁTOK EGYMÁSSAL PILÁTUS ÉS HÉRÓDES; MERT AZ ELÓTT EL-LENSÉGESKEDÉSBEN VALÁNAK EGYMÁSSAL.

Mikor Pilátus megtudta, hogy Jézus galileai volt, átküldte a területileg illetékeshez, Heródes Antipáshoz. Nagy Heródes, ennek apja volt a király, amikor Jézus megszületett, és megöletett minden két év alatti gyermeket Betlehem környékén. Mielőtt meghalt, négy részre osztotta az országot fiái között, így kapott Heródes Antipás is egy részt, nevezetesen Galileát, Jézus földi hazáját. Ezért nevezték negyedes fejedelemnek.

Testvérének, Archeleusnak Júdeaát adta uralkodásul a fővárossal együtt; de miután egy lázadást kegyetlen kézzel leverte, a rómaiak száműzték őt, és helytartót állítottak Júdea élére. Jézus elítélése idején Pilátus töltötte be ezt a tiszteletet.

Heródes istentelen ember volt, mint az apja. Amikor keresztelő János megfeddette őt paráznasága miatt, hogy tudniillik elvette saját sógornőjét, akkor ő ahelyett, hogy megtért volna, börtönbe vetette Jánost. Jézussal kapcsolatosan nem olvasunk róla egyéb híradást az evangéliumokban, mint hogy meg akarta őt ölni, ezért a farizeusok mondták neki, hogy menjen el onnan. Jézus úgy válaszolt: Elmenvén, mondjátok meg annak a rókának: Ímé ördögöket űzök ki és gyógyítok ma és holnap, és harmadnapon elvégeztetem.

Heródes minden intés ellenére se tért meg, hanem atyja bűnét követve elnémította azokat, akik megintették őt. Megölte saját lelkiismeretét. Ezután az Úr is hallgatott, nem szólt hozzá többé soha.

Amikor Jézust elé vezették, megörült, mivel sokat hallott róla, de még soha nem látta. Hallott róla, hogy sok csodát tesz, és most is azt remélte, hogy valami hasonlót fog tenni. Sok dogot kérdezett tőle, de Jézus egyetlen szót se felelt ne-

ki. Hiába álltak ott a főpapok és az írástudók, minden igyekezetüket belevetve vádolva őt, ő csak hallgatott.

Jézus korábban se tett semmi csudát vagy jelet azoknak, akik nem hittek benne. Most pedig még csak nem is válaszolt.

Ha az ember folyamatosan elnyomja a lelkiismeretét, eltávolítja útjából azokat, akik figyelmeztetik őt, akkor egy idő után az Úr nem szól többé. Egyszerűen hagyja, hogy menjen a maga útján, hogy betöltse gonoszságának mértékét. Ez történt Heródezzel is.

Ezért semminek állította Jézust, kicsúfolta és visszaküldte Pilátushoz, aki végül is kimondta rá a halálos ítéletet, hogy keresztre feszítsék Őt.

JÉZUS MEGCSÚFOLÁSA

PILÁTUS PEDIG ELEGET AKARVÁN TENNI A SOKASÁGNAK, ELBOCSÁTÁ NEKIK BARABÁST, JÉZUST PEDIG KEZÖKBE ADÁ, HOGY MEGFESZÍTSÉK. A VITÉZEK PEDIG ELVIVÉK ŐT AZ UDVAR BELSŐ RÉSZÉBE, AMI AZ ŐRHÁZ; ÉS ÖSSZEHÍVÁK AZ EGÉSZ CSAPATOT. ÉS BÍBORBA ÖLTÖZTETÉK ŐT, ÉS TÖVISBŐL FONT KOSZORÚT TEVÉNEK A FEJÉRE, ÉS ELKEZDÉK ŐT KÖSZÖNTENI: ÜDVÖZ LÉGY ZSIDÓK KIRÁLYA! ÉS VERIK VALA A FEJÉT NÁDSZÁLLAL, ÉS KÖPDÖSIK VALA ŐT, ÉS TÉRDET HAJTVÁN TISZTELIK VALA ŐT.

Menjünk el gondolatban az őrházba, képzeljük el azt a jelenetet, amikor a hatalmas Istennek, a világmindenség teremtményének Fia ott áll a bűnös emberek előtt lehajtott fejjel, szótlánul, a felismerhetetlenségig összeverve, véresen és kimerülten. Odamennek vele szembe, leköpi és gúnyolják: Üdvöz légy, zsidók királya. Mert beöltöztették királynak, bíbor színű palástot adtak rá és tövisből font koronát a fejére.

Ha minket egy kisebb megalázás ér, mennyire tud fájni. A gúnyolás milyen mély sebeket tud ejteni szívünkön. Jézus

pedig ott állt szótlanul, és hagyta, hogy bármit megtegyenek vele kedvük szerint azok a gyűlölettől feltüzelt emberek.

*Itt harc és szenvedés e földi létben részünk,
A keresztünk alatt, ó add, hogy ne csüggedjünk;
És adjál türelmet, ki értünk ontál vért,
Hogy hordjuk békével a gúnyt és megvetést*

Az Úr Jézus sok követőjének kellett már átmenni hasonló megaláztatásokon az elmúlt kétezer év folyamán. A mocskos börtönökben, kiéheztetve, megkínózva, kigúnyolva állták némán a szenvedéseket. Amikor rabtársaikat kényszerítették hogy dolgukat végezzék el fölöttük és sok ehhez hasonló dolgokat kellett elszenvedniük.

Annak titka, hogy mindezt szótlanul eltűrték, az, hogy az a Jézus Krisztus élt bennük, Aki ott a vitézek és a zsidók előtt eltűrt minden megalázást, minden testi és lelki szenvedést. Aki ezeket Krisztusért örömmel végig tudja vinni, ott már nem a régi ember él; ott maga Jézus Krisztus született meg és viseli az összes szenvedést az övéiben.

„Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt” (1. Péter 4: 14)

Ésaiás próféta azt írja Jézus Krisztusról: „Felnőtt, mint egy vesszőszál öelötte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt neki alakja és ékessége; és néztünk reá, de nem vala ábrázata kívánatos. Útált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfia és betegség ismerője! Mint aki elől orcánkat elrejtjük, útált volt és nem gondoltunk vele.”

Jusson eszünkbe ez a kép, amikor a tükör előtt állunk, amikor olyan fontos számunkra, hogy milyen a mi megjelenésünk az emberek előtt. Jusson eszünkbe a Megváltó, akinek külső megjelenése nem volt kívánatos, és az emberek elfordították fejüket Róla. Jussanak eszünkbe azok a szentek, akik hozzánk hasonló testben élő emberek voltak, de a

Krisztus nevéért való szenvedések felismerhetetlenné tették személyüket.

Mi melyik képet kívánjuk magunknak? Fontosabb számunkra a külső megjelenés, vagy pedig szívesen hordozzuk Krisztussal a gyalázatot?

Az Úr egy más fajta szépséget készít azoknak, akik őt szeretik. Ez a belső ember szépsége, mely a bűntől, önmagától megszabadul. Ez a szépség sokszor ott tündöklik, ahol a külső is összetörik. Azt írja Pál apostol: ...ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra épül.

„A kiknek ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és aranynak felrakásából vagy öltözékek felvevéséből való; Hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, a mi igen becses az Isten előtt.” (1. Péter 3: 3-4).

Amiről Péter apostol ír, nem törvényeskedés. Annak, aki Krisztus útján jár, és végigmegy a Gecsemánén és a Golgotán, átformálódik az értékítélete. Számára a szenvedés és a halál olyan életet teremt, mely minden külsőt felülír, és a belső ember, az új teremtés, maga Jézus Krisztus veszi át az első, és egyre inkább az egyetlen helyet életében.

A zyziphus spina nevű növénynek két és fél centi hosszú tövisei vannak, melyek mélyen behatoltak a fej bőrébe. Az eleinte helyi fájdalom később átterjedt az egész fejre, majd a nyakra és a vállakra is. Az erős, éles, szűrő fájdalom egy idő után elviselhetetlenné válik, ráadásul a kialvatlanság és a stressz erősen megnövelte a fájdalomérzetet.

JÉZUS MEGOSTOROZÁSA

AKKOR ELBOCSÁTÁ NÉKIK BARABÁST; JÉZUST PEDIG MEGOSTOROZTATVÁN, KEZÜKBE ADÁ, HOGY MEGFESZÍTTESSÉK.

Könnyen átsiklunk ezen a kijelentésen: megostoroztatá. Mintha ez az összes szenvedés közt egy kevesebb jelentőséggel bírna.

A római ostromzás során az elítéltet egy oszlophoz kötötték, arccal az oszlopnak, teljesen meztelenül. Az ítéletet két katoná hajtotta végre, felváltva ütötték az úgynevezett flagrummal. Ez a rövid nyelű korbács két ágban végződő bőrszíjakból állt, amelyek végén mogyorónyi ólomdarabok vagy éles birkacsontok voltak. Ezek behatoltak a bőrbe és a húsba, és a korbács visszahúzásakor felszakították azt, rendkívül erős vérzést okozva. Az ütések módszeresen a vállaktól lefelé egészen a lábszárakig mérték ki, így a megkorbácsolt hátán és lábán gyakorlatilag nem maradt ép terület a bőrön.

A zsidó törvény és hagyomány legfeljebb 39 ütést engedélyezett, de Jézust a rómaiak korbácsolták meg, akiknél nem volt felső határ: egyes esetekben az ütések száma a százat is elérhette. Csak arra voltak tekintettel, hogy a halálra ítélt ne haljon meg. Ilyenkor általában már nem maradt bőr az áldozat hátán és eszméletlenül függött a kötélén vértócsával körülvéve. A bőrfelület ilyen mértékű megroncsolása az egész test súlyos égésének felel meg, mely önmagában is néhány napon belül halálos kimenetelű.

A KERESZTHALÁL

A KERESZT FELVÉTELE

AKKOR AZÉRT NÉKIK ADÁ ÖT, HOGY MEGFESZÍTTESSÉK. ÁTVEVÉK AZÉRT JÉZUST ÉS ELVIVÉK. ÉS EMELVÉN AZ Ő KERESZTFÁJÁT, MÉNE AZ ÚGYNEVEZETT KOPONYA HELYÉRE, A MELYET HÉBERÜL GOLGOTHÁNAK HÍVNAK:

A kereszthalálra ítélt embernek magának kellett a kereszt vízszintes fáját a kivégzőhelyre vinnie. Ez egy durván megmunkált, közel negyven kiló körüli fa volt, melyet az ítélt vállára kötöttek úgy, hogy a teljes súly a gerincre nehezedett.

Jézust előtte úgy megostorozták, hogy valószínűleg a vállán és a hátán teljesen felszakították a bőrt, így a kereszt arra nehezedve elviselhetetlen fájdalmat okozhatott neki.

A testi és lelki szenvedések úgy kimerítették, hogy nem volt tovább ereje a keresztet vinni. Ezért kényszerítették a Cirénei Simont, hogy vigye azt Jézus helyett.

Jézus korábban azt mondta: „Aki fel nem veszi az ő keresztjét és úgy nem követ engem, az nem lehet az én tanítványom.”

Jézusra a katonák adták a keresztet, de ő megtehetette volna, hogy ne vegye fel. Ő maga mondta, hogy van hatalma letenni vagy felvenni az életét, volna lehetősége angyalok seregét kérni az Atyától, akik megszabadítanák őt a kereszttől.

Aki Krisztust követi a keresztjét felvéve, annak ez szabad akaratából történik. Mindenki felveheti vagy leteheti keresztjét saját választása szerint. Ez nyilván nem olyan, amit minden ember cipel, ha akarja, ha nem. A Krisztusért viselt kereszt teljesen önkéntes; de aki Őt akarja követni, annak kikerülhetetlen.

Miután Jézus a Gecsemáné kertjében letette a saját akaratát, átadta magát az Atya akaratának, hogy kiigya a keserű poharat, megkapta keresztjét. Úgy mi is, ha megtört akaratunk, megkapjuk saját keresztünket, anélkül, hogy azt magunknak kiválasztanánk. A Krisztust követő keresztyéneknek nem kell azt saját maguknak keresni, hiszen a Sátán mindenképpen porba akarja dönteni a megváltás munkáját, és minden áron megpróbálja semmivé tenni azt a hívő életében. Lehetetlen dolog Krisztust követni kereszthordozás nélkül. Ha valaki nem vállalja azt Krisztusért, akkor nem is követi Őt. Ha valaki nem hordoz keresztet az Úrért, akkor az csak névleges keresztyén. Krisztus követése és a keresztviselés elválaszthatatlanul összetartoznak.

Senki nem is érti meg a keresztről való tudományt, csak a hívek. „Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.” (1. Kor. 1: 18). A keresztről nem lehet és nem kell tanítást tartani, hiszen aki nem tagadja meg magát és nem vállal minden árat Krisztus követéséért, az nem érti a kereszt jelentőségét, szó szerint bolondság lesz számára, és amikor beszélnek róla, értetlenül hallgatja. Aki viszont megtagadja magát és része van Krisztus keresztjében, az minden tanítás, minden magyarázat nélkül tisztán tudja, mit jelent ez a kereszt.

Nem a keresztviseléssel, hanem az önmegtagadással kezdődik a hívő ember élete. Amíg nem történik meg az első, nem lehetséges a második. Lehetetlen úgy Krisztus keresztviselő követőjének lenni, hogy saját, jónak látott útját járja az ember és él a világ adta lehetőségekkel. Aki maga választja meg magának életútját úgy, ahogy az neki a legkedvezőbbnek tűnik, az nem hordozhatja Krisztus keresztjét.

Soha nem tehetjük le keresztünket. Számtalan kísértés ér bennünket, hogy elkerüljük az Úr nevéért való háborúságot és elinduljunk egy olyan úton, amelyen kikerülhetjük a szenvedést, a keresztviselést. A hívő ember élete nem ismerhet kompromisszumot, megalkuvást. Soha, még a „békeség” kedvéért se.

Amíg Krisztusra nézünk, addig látjuk a keresztt viselésének célját. Hiszen Ő maga mondta, hogy: „hova megyek én, tudjátok, az utat is tudjátok.” Ha Őrá nézünk, akkor tudjuk, hogy hova ment Ő, és milyen úton ment el előttünk, akkor a keresztt céljának ismerete ad erőt annak viseléséhez, és jól tudjuk, hogy bármilyen nehéz is keresztünk, csak ezzel érhetjük el a célunkat, ahova Jézus is ment.

Akkor kezdünk roskadozni a keresztt alatt, amikor annak fájdmára nézünk. Néha nagyon összezsapnak fejünk fölött a hullámok, és olyan sötétben vezet utunk, hogy annak vége, célja elhomályosul előttünk. Ha ilyenkor roskadozunk a keresztt alatt, akkor számunkra teljesen váratlan helyről kapunk segítséget; gyakran az Úr gondoskodik egy emberről, aki segít hordanunk keresztünket.

Ha elfog a félelem, ha a fájdalom ránk tör ezen az úton, csak nézzünk Jézusra. Ha Krisztus nevéért megvetnek, üldöznek minket, egyetlen erőforrásunk maga Jézus lehet, Aki végigvitte a kereszttet, melyen megdicsőítette az Atyát. Ha látjuk az Ő győzelmét, akkor ez nekünk is erőt ad, hogy mi is győzni fogunk.

*Ó, igen, van szent nyugalma még ott
Isten megváltott hű népének,
Kikkel nem bírt a nyomor fájdalom,
S a Mennybe diadallal mennek.*

„Azért nem csüggedünk el; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról napra épül. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk”. (2. Kor. 4: 17)... „Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongattatásokban Krisztusért; mert amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős”. (2. Kor. 12: 10).

Igen, ez a titka a keresztnek. Ahhoz, hogy Krisztusban erősek lehessünk, nekünk erőtleneknek kell lennünk. A mi saját erőnk pedig a keresztten törik meg. A keresztünket

nem cél nélkül hordozzuk, hanem mint Jézus, úgy mi is a kivégzésünk helyére visszük azt. És éppen az a kereszt, amit olyan nehéz vinnünk, okoz majd további szenvedéseket, melyek minket erőtlenné, majd önmagunk számára halottakká tesznek, hogy Jézus éljen és legyen erős bennünk.

Ez az új élet titka; és amikor kérjük, hogy ha lehetséges, múljon el a szenvedés tőlünk, és az mégse múlhat el, akkor felismerjük, hogy miért nem: Amíg nem hal meg a régi, nem születhet meg az új. Ezért kell elvinnünk keresztünket a Golgotára.

Ha ezt felismerjük, akkor könnyebben viseljük el a számunkra olyan sok fájdalmat okozó embereket, akkor sokkal inkább megértjük, hogy a nekünk olyan sok nehézséget okozó ellenségeink lesznek eszközei annak, hogy énünk a keresztre menjen, szenvedjen, megerőtlenüljön és végül meghaljon.

A TI FIAITOKON SÍRJATOK

KÖVETÉK PEDIG ŐT A NÉPNEK ÉS ASSZONYOKNAK NAGY SOKASÁGA, AKIK GYÁSZOLÁK ÉS SIRATÁK ŐT. JÉZUS PEDIG HOZZÁJUK FORDULVÁN, MONDA: JERUZSÁLEM LEÁNYAI, NE SÍRJATOK ÉN RAJTAM, HANEM TI MAGATOKON SÍRJATOK, ÉS A TI MAGZATAITOKON. MERT ÍMÉ JÓNEK NAPOK, MELYEKEN EZT MONDJÁK: BOLDOGOK A MEDDÓK, ÉS A MELY MÉHEK NEM SZÜLTEK, ÉS AZ EMLŐK, MELYEK NEM SZOPTATTAK! AKKOR KEZDIK MONDANI A HEGYEKNEK: ESSETEK MIREÁNK; ÉS A HALMOKNAK: BORÍTSATOK EL MINKET! MERT HA A ZÖLDELLŐ FÁN EZT MŰVELIK, MI ESIK A SZÁRAZ FÁN?

Krisztus korábban szólt a tanítványoknak Jeruzsálemre következő pusztulásról, miután sírt a város fölött, hogy az nem ismerte fel üdvössége lehetőségét, hanem elvetette a Messiást: „Mert jönek reád napok, mikor a te ellenségeid te körülted palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged. És a földre tipornak téged, és

a te fiaidat te benned; és nem hagynak te benned követ követ; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét.”

Mindez be is következett a városon mintegy negyven év múlva, amikor a rómaiak körülkerítették, kiéheztették, amely idő alatt szörnyű szenvedéseket kellett kiállnia, és végül a földdel egyenlővé tették. Az asszonyok látták gyermekeiket éhen halni, és azt mondták: boldog, aki soha nem szült gyermeket!

Abban az órában, amikor Jézust vitték a Golgotára, ráborult a jövő sötét fellege a városra; eldőlt ítélete, mert elvette a Messiást. Korábban szintén üldözte, börtönbe zárta az Isten küldötteit, a prófétákat, megölt közülük némelyeket. Végül elküldte a saját Fiát, őt is megkínozták és megölték. Erre mondta nekik Jézus: „... elvételük tőletek az Istennek országa, és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.”

Krisztus még előbbre mutat, arra az időre, amikor a pogányoknak hirdettetik az Evangélium, és megvetik azt. Mindarra, aki megveti a Szabadítót, hasonlóan eljön a vég, amikor megjelenik az, akit átszegeztek, akit megvetettek nagy hatalommal és dicsőséggel: „És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak, és minden szolga és minden szabad, elrejték magukat a barlangokba és a hegyeknek kőszikláiba; És mondának a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mi reánk és rejtsetek el minket annak színe elől, a ki a királyiszekben ül, és a Bárány haragjától: Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?” (Jel. 6: 15-17)

De ez az ítélet a keresztyénségen is végbemegy, amely elveti Krisztust. Mennyi keresztyén vér folyt már az egyházon belül, mert a hamis keresztyének nem bírták elviselni bizonyágtételüket, mikor igaz életükkel rávilágítottak azok gonoszságára. Mikor kizárták őket az egyházból, megkínozták és börtönbe vetették abban a tudatban, hogy isteni tiszteletet cselekesznek. Éppen úgy, mint a zsidók Jézussal, akiről azt mondták, hogy káromlást szól.

Igen, eljön a nagy paráznának bukása is, amikor siratják őt (**Jelenések 18**). Ezért mondja Jézus: magatokon és a ti fiaitokon sírjatok!

Most is így van ez: ne azokon sírjatok, akiket háborgatnak, akiket megvetnek, hanem azokon, akik ezt teszik velük. Mert eljön az idő, mikor azok a szentek, akik háborúságot szenvednek, megjelennek együtt Krisztussal, és akkor felismerik üldözőik, hogy kiket háborgattak, kiket vetettek meg. Ne azokat sajnáljuk, akik az igazságért háborúságot szenvednek, mert azoknak így szól Jézus: „Boldogok, a kik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, a kik elöttetek voltak.”

De azokhoz, akik üldözték, megvetették és megölték az Ő küldötteit, így szól: „Küldök ő hozzájuk prófétákat és apostolokat; és azok közül némelyeket megölnék, és némelyeket elüldöznek. Hogy számon kéressék e nemzetségtől minden próféták vére, mely e világ fundamentomának felvettetésétől fogva kiontatott, Az Ábel vérétől fogva mind a Zakariás véréig, ki elveszett az oltár és a templom között: bizony, mondom néktek, számon kéretik e nemzetségtől”.

JÉZUS A KERESZTEN

MIKOR PEDIG ELMENÉNEK A HELYRE, MELY KOPONYA HELYÉNEK MONDATIK, OTT MEGFESZÍTÉK ŐT ÉS A GONOSZTEVŐKET, EGYIKET JOBBKÉZ FELŐL, A MÁSIKAT BALKÉZ FELŐL.

Az evangelisták valószínű többször láttak már keresztre feszítést, ezért egyáltalán nem részletezik annak borzalmain, hanem csak egyszerűen ennyit írnak le: ott megfeszíték őt.

Hogy a keresztre feszítés milyen rettenetes kínokkal járó szenvedést jelentett, olvassunk el egy rövid leírást, mely azt orvosi szemmel ábrázolja:

A keresztre feszítés egyértelműen a legkegyetlenebb kivégzési mód, melyet úgy fejlesztettek ki, hogy közben ne következék be eszméletvesztés, mely csillapíthatná a fájdalmat vagy meggyorsíthatná a halált.

A 15 – 20 cm hosszú és közel 1 cm vastag, külön erre a célra készült szegeket nem a tenyéren ütötték át, mivel az nem tudta volna megtartani a test súlyát, hanem pontosan a csukló közepénél ott, ahol a kézfej átmegy a csuklóba, a hüvelykujj dombja alatt. A kézgyökcsontok ezáltal kificamodtak és eltolódtak, de nem roncsolódtak szét. A csontok elmozdulásával járó fájdalom a csuklótörés vagy ficam fájdalma volt, ezen felül a szög érintette vagy roncsolta az ott áthaladó ideget is. Az ilyen idegsérülés az egyik létező leghevesebb fájdalommal, úgynevezett égő idegfájdalommal jár együtt. A háborúban az ezen a ponton golyó vagy repesz által megsérülteknél még morfiummal se lehetett a fájdalmat csökkenteni.

Az először csak a sérülés helyén érzett fájdalom villámcsapás szerű, heves, égető, perzselő érzéssel végigfutva a karon egészen a gerincoszlopig hatol, annyira, hogy amikor az ilyen sebesültek sérülésére csak ráfújtak, vagy a szellő megérintette azt, magukon kívül kiáltoztak a fájdalomtól. A lábfejek átszögezése is ilyen fajta fájdalommal járt a talpidegek sérülése miatt.

Ezután a keresztet függőleges helyzetbe emelve beleejtették a számára ásott gödörbe, ami miatt az elítélt teljes testsúlya a három szögre nehezedett. Ez a fent leírt elviselhetetlen idegfájdalommal járt.

A halál viszont nem ez miatt következett be, hiszen ezek kevés vérveszteséggel jártak. A felfüggesztett test mellkasa a kezeken lógó teljes testsúly miatt annyira kifeszült, hogy az elítélt csak belélegezni tudott, a levegőt nem tudta kifújni. Emiatt elkezdett fulladni, miközben a súlyosan megterhelt mell, váll és karizmok erősen begörcsöltek. Az oxigénhiány miatt nagyon erős izomláz lép fel. Eközben az áldozat annyira elkezd veritékezni, hogy az izzadság patakokban folyik rajta, és minden izom állandó, rettenetes fájdalommal járó görcsbe kerül. Az áldozat erősen szédül. Ajkai a fulladástól elkékülnek és megdagadnak, nyelve is annyira megdagad, hogy a szájpadról ragad, lábai szintén megduzzadnak.

Ha lábai nem kissé meghajlítva lettek volna felszegezve, az elítélt fél órán belül megfulladt volna. Így viszont a biológiai életösztön ellenállhatatlan készítése miatt az áldozat pokoli fájdalom árán felnyomhatta magát, csökkentve a mellkasára és karjaira nehezedő súlyt, és kifújhatta jobban a levegőt.

Bár a fulladás valamelyest így csökkent, de a gerincoszlopig tartó égő idegfájdalom nem tette lehetővé, hogy sokáig így maradjon. Ezért a keresztre feszítettek állandóan mozogtak, újra meg újra felnyomták magukat, majd visszazuhantak. Minden mozdulat, lélegzetvétel és még a legkisebb levegővétel is borzalmas fájdalommal járt. Jézus esetében ezt tovább fokozta korbáctól szétszagotott hátának állandó érintkezése a kereszt fájával.

Néhány óra elteltével az áldozat testéről patakokban folyt a víz, és testhőmérséklete nagyon megemelkedett. Ezek miatt kegyetlen szomjúság gyötörte.

Jézus Krisztus kereszthalála, melyet emberi testében vitt véghez, nagy jelentőséggel bíró példázat a lelki ember életére. Péter apostol azt mondja: „Mínthogy azért Krisztus a

testben szenvedett, fegyverkezzetek fel ti is azzal a gondolat-tal, hogy a ki a testben szenved, megszűnik a bűntől, hogy többé ne embereknek kívánságai, hanem Isten akarata szerint éljétek a testben hátralevő időt.” (1 Péter 4:1-2) Pál apostol pedig a Római levélben: „Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek” (Róma 6:6).

Amikor a kereszten szenved egy ember, akkor fokozatosan gyengül és válik életképtelenné.

Ez az ember a mi ó emberünk, a mi énünk, a mi régi természetünk. Ki ez az ó ember?

Az ó ember nem a testi, látható világban létezik, hanem a szellemi, a láthatatlan világban. Valahonnan jön, és amikor az ember megszületik ebben a testben, akkor ez az ó ember vele születik. Amíg ez az ó embert, a régi természetünket hordozó test kicsiny és tehetetlen – újszülött gyermek – addig semmi jele nincs létezésének. Ahogy a gyermek fejlődik és cselekvőképessé válik, úgy válik ennek az ó embernek létezése is egyre inkább nyilvánvalóvá.

Ennek a régi ének minden megnyilvánulása a hústestben jelentkezik, azaz ölt látható formát. Ezt nevezzük mi emberek bűnnek. De az Ige rámutat arra, hogy a bűn nem a cselekedetknél kezdődik, hanem a szívben rejlő kívánságokban, az ember önzésében. Minden bűn innen indul ki.

Amíg ez a régi természet, az ó ember él, addig a testben megnyilvánuló cselekedetek is gonoszak. Hiszen ez a test csupán kirakata a benne levő léleknek. Ha a belső romlott, akkor a testben megnyilvánuló cselekedetek gonoszok. Ha a belső jó, akkor a cselekedetek is jók.

Se a világ, se a névleges keresztyénség nem foglalkozik ezzel a régi emberrel. Természetesen az ő fogalmukban is megjelenik a bűn, de csupán úgy, mint erkölcsi hiba. A lopás, az emberölés természetesen bűn számukra is, de a kívánság, a gyűlölet mely azt okozza, az nem. Azokat jobb esetben is csak jellemhibáknak mondják. Ugyanakkor az önbizalom pozitív, az alázat negatív jelenségnek számít. Míg

az első az erő és a teljesítmény forrása, addig a második a gyávaságé – így vélik.

Ahhoz, hogy egy új ember születhessen, meg kell halnia a régi embernek. Ennek eszköze pedig a keresztség; mint ahogy Krisztus meghalt a kereszten a testben, ennek példája szerint a mi ó emberünknek is meg kell halnia a kereszten.

Ha ez a kereszthalál nem megy végbe egy ember életében, akkor csupán egy bizonyos fokú erkölcsi változáson megy keresztül. Egy pusztán erkölcsi változás mindig öncélú; lehet egy jobb anyagi megélhetés, egy egészségesebb élet vagy az emberek általi elismerés az oka. Az ó ember kereszthalála soha nem lehet öncélú, hiszen éppen az énnel kell meghalnia.

Ennek az ó embernek jelenléte mindig boldogtalanságot okoz az ember lelkének. Hiszen a bűn, melyet eredendő bűnnek is neveznek, szakítja el az embert Istentől, az öröm, a boldogság egyedüli forrásától. Amit az ördög helyette kínál, az szalmalángéletű öröm, és soha nem mentes a keserű mellékhatásoktól.

Ahhoz, hogy az ember boldog lehessen ismét, mely boldogsága volt a Paradicsomba, meg kell, hogy szabaduljon önmagától, azaz meg kell, hogy haljon a régi természetét hordozó ó embere. Ahhoz, hogy újjá szülessen – mely nélkül nem láthatja meg Isten országát -, meg kell halnia a régi embernek.

Hogyan lehetséges hát az, hogy még a régi életnek jelei is láthatók egy ember életében, ugyanakkor már az új természet megnyilvánulásai is jelen vannak? Gyakorlati megfogalmazásban azt jelenti, hogy miként lehetséges az, hogy még bizonyos önző megnyilvánulásai vannak egy embernek, ugyanakkor már olyan cselekedetei is vannak, melyek kétség nélkül egy új életnek jelei?

Éppen erről szól a keresztség. A régi ember a kereszten szenved, folyamatosan életképtelenné válik, végül meghal. Ez nem egy pillat alatt végbemenő halál, ez egy hosszú kínszenvedéssel járó folyamat. Amikor Pál apostol arról szól, hogy a mi ó emberünk vele együtt megfeszítettett, hogy

megerőtlenüljön a bűnnek teste, akkor erről a kereszten való kimúlásról szól. De mielőtt az ember a kereszten meghal, még él; csakhogy életereje egyre gyengébb, és egyre kevesebb életjelet is mutat.

Így van ez a hívő ember életében is. Ahogy minden nap halálba adja magát, úgy lesz egyre erőtlenebb a régi embere, úgy lesz egyre kevesebb a megnyilvánulása is.

Csakhogy ennek a régi embernek nagyon erős életösztöne van. Semmiképpen nem akar meghalni, hanem minden maradék erejét arra fordítja, hogy életben maradjon. Amikor a kereszten levő test egy ilyen ellenállhatatlan életösztöntől indítva, pokoli fájdalmak árán felnyomja magát a kereszten, hogy kilélegezhessen, akkor ezt nem azért teszi, mert jó neki élni, hanem ez egy teljességgel legyőzhetetlen életösztön. Ezen az életösztönön csak a kereszten való szenvedés, a lassú kimerülés és kínszenvedés lesz úrrá. Így következik be a test halála.

A mi ó emberünk is ilyen életösztőnnel bír, mely minden szenvedés ellenére még élni akar. Nem jó már nekünk, hogy él, hiszen éppen azért szenvedünk; de ahhoz, hogy meghaljon, végig kell menni a szenvedésen, a teljes kimerülésen, mire ez a régi ember életképtelenné válik, hogy – az apostol szavaival élve – ezután ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól (Róma 6: 6).

Amikor minket megaláznak, háborgatnak, akkor ezzel büszke, hiú, nagyravágyó énünknek adnak halálos ütéseket. Ilyenkor jön elő a mi énünk, válik számunkra is észrevehetővé és éppen ezért nehezen elviselhetővé. Addig, amíg dicsérnek, elismernek és minden jót mondanak rólunk, az énünk jól érzi magát és tovább élhet bennünk nyugodtan. Csak akkor jutunk valós önismeretre, amikor ez a régi emberünk ütéseket kap, és szenvedünk általa. Ezek a megalázások és háborúságok így nem csak az addig rejtett valós énünket hozzák felszínre mások és saját magunk előtt, hanem törik is. Csak addig szenvedünk ezek alatt, amíg él a régi emberünk. Minél erőtlenebb, minél közelebb van a halálhoz, annál érzéketlenebbé válik, annál kevésbé fáj. Ha

pedig meghal, akkor bármennyire is taposnak minket, nem tud fájni, mert érzéketlenek leszünk rá. Egy halott emberrel bármit tesznek, az nem fáj többé neki.

Jóllehet az apostolok több helyen is írnak a hívő ember keresztjéről, annak mibenlétét nem részletezik. Egy olyan embernek, aki végigment azon a tusán, amelyen letette saját maga akarátát, nem is szükséges ezt körülírni, hiszen jól tudja ő azt, mivel minden nap felveszi.

A kereszten való szenvedés abban különbözik a minden ember szenvedésétől, hogy ez a Krisztus nevéért viselt szenvedés. Csak az szenved Krisztus nevéért, aki valóban követni akarja Őt, és nem osztja meg szívét a világ és az Úr közt.

Ha egy ember osztatlan szívvel Krisztus követése mellett dönt, akkor a Sátán se marad tétlen. Az embernek ez a döntése kihívja maga ellen a Sátán haragját, az pedig mindent megtesz azért, hogy eltérítse szilárd elhatározásától.

A Sátán munkáját a gondolatvilágon keresztül fejt ki először; ahol viszont egy ember elváltozott az ő elméjének megújulása által, egyre kevesebb teret nyer arra, hogy ott próbálkozzon megtörni a hívő elhatározását, hitét. Mivel bőven talál magának az emberek közt olyanokat, akik őt szolgálják, ezért minden területen megpróbál ellenségeskedést szerezni általuk a szentek ellen, hogy megtörje őket. Ez az üldözés, melyről azt írja az apostol: „De mindazok is, a kik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.” (2 Timóteus 3:12)

Jézus munkáját meg akarta törni a Sátán, ezért juttatta Őt a keresztre. Ahelyett azonban, hogy elérte volna célját, pontosan az ellenkezőjét vitte véghez; közreműködött a megváltás munkájában.

Jézus követőjét is meg akarja törni a Sátán, azért támaszt ellenséget neki. Ez lehet a saját háza népéből, rokonaiból, a világi emberek részéről vagy éppen a saját gyülekezetétől. De valósággal az ellenkezőjét éri el vele, mint amilyen szándéka van: Krisztus hitvallója nem hogy megtörne, hanem éppen e kereszt által megszentelődik.

Isten a világ ura. Még a Sátán is, a démoni világ tagjai is neki szolgálnak; nem jó szándékból, hanem kényszerből. Csodálatos dolog az, hogy mindenki, aki Őbenne hisz, egy ilyen biztosítékkal rendelkezik. Minél erősebb az üldözés, annál jobban ragaszkodik a szív az Istenhez, ez még erősebb üldözéshez vezet, mely még inkább megszenteli, megtisztítja a szívet. A Sátánnak pedig, aki a Golgotán is vesztett, most sincs esélye a győzelemre, amíg a hívő szív Istenben bíz.

Ha felismerjük ezt és meg is tapasztaljuk, akkor mi is mondhatjuk Pállal: „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, a ki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.” (Galata 6:14) Milyen csodálatos felismerés és átélés ez, melyet maga az apostol is átélt és minden Istenben bízó lélek, mikor ezt mondja: „Annakokáért gyönyörködöm az erőtlen-ségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongattatásokban Krisztusért; mert a mikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.” (2 Korinthus 12:10). Miért? Azért, mert ezekben a háborúságokban, ezen a keresztén az „ÉN”, az ő ember egyre erőtlenebb lesz, hogy Krisztus megerősödhessen benne.

Így az, amit a Sátán embereken keresztül a kárunkra tervezett, a legnagyobb hasznunkra lesz.

A KÉT LATOR

A FELFÜGGESZTETT GONOSZTEVŐK KÖZÜL PEDIG AZ EGYIK SZIDALMAZÁ ŐT, MONDVÁN: HA TE VAGY A KRISZTUS, SZABADÍTSD MEG MAGADAT, MINKET IS! FELELVÉN PEDIG A MÁSIK, MEGDORGÁLÁ ŐT, MONDVÁN: AZ ISTENT SEM FÉLED-E TE? HISZEN TE UGYANAZON ÍTÉLET ALATT VAGY! ÉS MI UGYAN MÉLTÁN; MERT A MI CSELEKEDETÜNKNEK MÉLTÓ BÜNTETÉSÉT VESSZÜK: EZ PEDIG SEMMI MÉLTATLAN DOLGOT NEM CSELEKEDETT. ÉS MONDA JÉZUSNAK: URAM, EMLÉKEZZÉL MEG ÉN RÓLAM, MIKOR ELJÖSSZ A TE

ORSZÁGODBAN! ÉS MONDA NÉKI JÉZUS: BIZONY MONDOM NÉKED:
MA VELEM LESZEL A PARADICSOMBAN

Jézust két gonosztévő közt feszítették meg, hogy az írás beteljesedjen: „És a gonoszok közé számláltatott.”

Ez a kép nagyon beszédes. A két gonosztevő, akiknek neveiről, kilétükről semmi említést nem tesznek az evangéliumok, az emberiséget ábrázolja. Őérte jött Jézus, hozzá hasonlónak lett és felvette az emberi szenvedést. A szenvedés a bűn következménye, melyet viselt a két lator is, amelyet visel az emberiség.

Az egyik lator a Krisztust megvető emberiséget példázza. Nyilván a saját bűnéért szenvedett, de még akkor is szidalmazta Jézust: „Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is!” Igen, pontosan így van az emberiség is. A bűnének következményét szenvedni, és Istent okolja szenvedése miatt. Amikor ránehezedik méltó büntetése, azaz bűnének szenvedést hozó következménye, akkor se száll magába, mint a tékozló fiú, hanem megkeményedik, és nem fogadja el a megváltást.

A másik lator a megtérő bűnöst példázza. Felismeri, hogy méltán, bűnének következményeként szenved. Felismeri Jézusban is, hogy ő ártatlan. De még ennél is többet: felismeri Jézusban a Krisztust, a Megváltót, ezért mondja Neki: „Uram, emlékezzél meg rólam, mikor eljössz a te országodba.” Amikor a nyomorult bűnös felismeri elveszett állapotát, akkor kiált így: Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!

Ez a gonosztévő volt az első, aki felismerte a kereszten levő emberben a Messiást. Ő volt az első, aki hitt a felemeltetett Emberfiában. Nem a tanítványok, ők megbotránkoztak.

Senki nem ismeri fel Jézusban a Szabadítót, a Megváltót, csak az, aki eljut bűnei súlyának tudatára. Aki szenved bűnei súlya alatt, és kilátástalan lesz számára a sorsa, csak az tud Jézushoz jönni, mint utolsó és egyetlen reménységéhez, mint a felemeltetett Messiáshoz.

A tanítványok ismerték Jézust, sokkal jobban, mint az a lator. Mégis a lator ismerte fel először benne azt, Aki valójában volt Jézus.

Mi is bármennyi szépet hallunk vagy olvasunk Jézus Krisztusról, nem ismerjük Őt addig igazán, amíg bűnünk súlya nem tör össze minket. Addig Jézus Krisztus számunkra egy kedves személy, de onnantól kezdve számunkra sokkal több lesz: a mi személyes Megváltónk, egyetlen lehetőségünk, életünk egyetlen értelme, mindenben mindenünk.

*Azért, Jézus, Tégedet mindörökké szeretlek!
Jézus Krisztus Te magad, lelkem mindene maradj!*

MIÉRT HAGYTÁL EL ENGEMET?

KILENCZ ÓRA KÖRÜL PEDIG NAGY FENSZÓVAL KIÁLTA JÉZUS, MONDVÁN: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? AZAZ: ÉN ISTENEM, ÉN ISTENEM! MIÉRT HAGYÁL EL ENGEMET?

Jézus Krisztus szenvedéseinek csúcspontja volt ez! A keresztre feszítés borzalmait, a mérhetetlen testi kínokat sokan átélték már Őutána is a benne hívők. De azt a gyötrelmet, ami abból eredt, hogy az Atya magára hagyta Őt, nem élte át egyetlen hívő se.

Sokféle elképzelés van a kárhozatról, a pokol szenvedéseiről. Mivel senkinek megtapasztalása nincs róla, különböző képekkel próbálják az emberek ábrázolni. Legtalálhatóbb kép a tűz, mely a legnagyobb szenvedést okozza a testben. Ezért használhatta Jézus is példájában a tüzet, amikor azt mondta: „Hol az Ő férgük meg nem hal, és tűzők el nem aluszik” (Márk 9: 44).

A földi életben megtapasztalhatjuk a gonoszság hatalmát és munkáját. Látjuk a hamisságot nevedezni, látjuk, hogy az erőszak milyen borzalmakra képes, hogy milyen irgalmatlanul képes egyik ember a másikat kínozni, lemészá-

rolni. És mégis, a Sátánnak nincs korlátlan hatalma a Földön. Amíg a szentek itt vannak, addig létezik rend, addig van bizonyos törvény az emberek közt. Amíg a gyülekezet itt van, addig a hívek belesugároznak valami fényt ebbe a gonosz világba, addig a só megőrzi a világot a teljes romlottságtól (Máté 5: 13-14). Vannak törvények, melyek féken tartják az indulatokat, az erőszakot.

Ott, ahol a bűn a tetőfokára hág, ahol az istentelenség annyira megnövekedik, ott az isteni törvény is egyre inkább kiszorul. Ott a Sátán egyre nagyobb hatalommal és fék nélkül uralkodik, mint ahogy ezt sokan megtapasztalhatták már az istentagadó, gonosz rendszerek „poklában”, ahogy nevezni szokták.

Jézus Krisztusnál a bűn erre a tetőfokára hágott. Ő nem képletesen vette fel bűnünket, hanem úgy, mint ha Ő maga tette volna meg. Mert aki vétkezik, annak meg kell halnia. És mivel a mi bűneinket magára vállalta, ezért neki kellett meghalnia! Mivel ott volt rajta a világ összes bűne, ezért volt Istentől elszakított átok. Ő csak addig volt Istennek tiszta, szeplőtlen Báránya, amíg vitték az áldozati helyre, mint annak idején az áldozati bárányt. De miután az oltárhoz ért a bárány, ott a bűnös rátette kezét – jelképezve ezzel bűnének ráhelyezését. Ugyanígy ment a vesztőhelyre az Istennek Báránya, de mikor odaért, akkor a te bűnöd és az én bűnöm rá lett helyezve, és úgy állt ott az áldozati oltár előtt, mint a világ legbűnösebb embere.

Nem volt más lehetőség, csak az, hogy Isten elhagyja Őt. Neked és nekem kellett volna ott lennünk, nekünk kellett volna a korbácsütéseket elszenvedni, nekünk kellett volna ott vonaglanunk a kereszten, mert mi vétkeztünk. Minket kellett volna Istennek elhagynia, hogy örök sötétségben, a pokol tüzeiben szenvedjen lelkünk.

De Ő ott állt, mint a minden bűnnel megterhelt ember, megvetve ellenségeitől, elhagyva barátaitól, és teljesen elhagyatva Istentől. Attól, Akit Atyjának nevezett. Attól, Akinek akaratát teljesíteni élete célja volt, Akin mindig csüngött és figyelte minden akaratát. És most teljesen elhagyatva Tőle,

megvetve az emberektől függött a kereszten. Ekkor már nem kérhette az Atyát, hogy adjon mellé tizenkét sereg angyalt, mert az Atya elfordult már tőle. Nem volt többé segítség. Túl késő! Túl késő! Nincs vissza út!

Igen, ez a kárhozat. Ez az, amit nekünk kellett volna megélnünk, de Ő átvállalta. Sok szenvedésen kell átmenni az embernek, de a kárhozatot megélnünk nem kell, mert azt Jézus Krisztus, az Isten Báránya, a világ Üdvözítője átélte már helyettünk. Őt hagyta el az Atya helyettünk, Ő lett a megvettett, az utált és kitaszított. Azt írja Ézsaiás: „Utált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfja és betegség ismerője! Mint a ki elől orcánkat elrejtjük, utált volt; és nem gondoltunk vele. (Ézsaiás 53:3)

Jézus Krisztus nem eltörölte a mi kárhozatunkat, hanem magára vállalta. Meghalt, nem csak testben, hanem lélekben is. Ő már halott volt az Atya számára, nem volt többé gyermeke, gyűlölt és megvetett bűnös, akiről az ember elfordítja az arcát. Azért nem úgy kiáltott, hogy Atyám, hanem: Én Istenem, Én Istenem!

Még hallhatta a csúfoló emberek kiáltását: „Bizott az Istenben, szabadítsa meg most, ha akarja!” Nem volt lehetséges többé! A kárhozatból nincs szabadulás, nem szabadíthatta meg Ő se.

Jézus korábban mondta: „Nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. Tudta ezt, bizott az Atyában, és most így kiáltott: „Miért hagytál el engemet?” Miért? Nem értette, hogy lehet, hiszen Ő bizott benne. Még a csúfolók is ezt mondták, és most hol van Ő, Akiben bizott?

Sok ezer vértanú szenvedett azóta kínzásokat, és azzal a tudattal bírták ki ezeket a szenvedéseket, hogy az Atya velük van. Velük volt, mert az Atya helyettük a saját Fiát hagyta el. De Jézusnak a szenvedések poklát úgy kellett végigjárnia, hogy az Atya elhagyta Őt.

A mi helyettünk bűnössé lett ember a helyére került, a kárhozatba, a sötétségbe, a lélek legsivárabb, legborzalmasabb helyére, ott, ahol nincs Isten, ahol az örök halál és a borzalmak tartják vasláncon megkötve a bűnöst. A bűnöst,

aki jóllehet Isten Fia volt, de érted átkozott bűnössé lett, hogy Te, mint elveszett bűnös Isten Fia lehessél!

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3:16) Az ember semmit nem ad oda olyan dologért, ami értéktelenebb volna. Ha valamit elcserélünk, akkor olyanért cseréljük el, ami legalább annyira értékes.

Gondoljuk meg: az Atya a saját Fiát, az Ő egyszülöttét adta oda értünk. Azért, mert annyira értékesek vagyunk számára, mint az Ő egyszülött Fia. Az atya ugyanannyira szerette a tékozló fiút, mint azt, amelyik nem ment el otthonról.

Jézus a főpapi imájában ezért imádkozhatott így: „Én ő bennök, és te én bennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, a miként engem szerettél.” (János 17:23) Igen, Ő annyira szeretett minket, mint magát Jézus Krisztust. Ebben mutatkozott meg az Isten szeretete irántunk. Ebben a szeretetben bízhatunk, és az apostollal együtt bátran mondhatjuk: „A ki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róma 8:32)

A kárhozat azért van, mert Isten ilyen nagy árat fizetett az elveszett emberért, és az emberek semmibe veszik ezt. Közönyösen mennek el mellette, mint ahogy sokan annak idején, amikor keresztre feszítették Őt. Ha valaki visszautasítja ezt a tökéletes és felmérhetetlen áldozatot, melyet Krisztus vére jelképez, annak nincs más lehetősége, csak a kárhoztatás. Jézus így kiáltott: „Én Istenem, Én Istenem, miért hagytál el engemet?” Aki nem fogadja el ezt az áldozatot, az szintén kiáltani fog: Isten, miért hagytál el engemet? Ez a kárhozat!

Amikor Jézus, mint győzelmes megjelent az Övéinek, azt mondta: „Íme, én veletek vagyok a világ végéig.” Így már

egyikünknek se kell megtapasztalnia a kárhozat borzalmát, hogy mit jelent Istentől elszakítottak, teljesen kivetettnek lenni.

Amikor nagy mélységekbe jutunk, amikor a kísértések és megvetések, rágalmak érnek, amikor elhagynak az emberek, akkor Istenhez kiálthatunk: Ó, el ne hagyj, én Istenem! És mi biztosak lehetünk benne, hogy nem hagy el. De gondoljuk el Jézus helyzetét, amikor minden szenvedés és megvetés közt a legborzalmasabb sötétség borította el: „Én Istenem, Én Istenem, miért hagytál el engemet.” Ő már nem számíthatott Istenre, mint ahogy mi számíthatunk rá.

Jézus átvállalta helyetted ezt is. Most még akkor se hagy el téged Isten, ha nem foglalkozol vele. Hiszen Ő az, aki felhozza a napot és esőt ad mind az igazaknak, mind a gonoszoknak. Ő az, aki testi épségedet védi, aki a mindennapi kenyeredet megadja, még akkor is, ha te soha nem hálálod meg neki. De ha nem fogadod el Jézus Krisztus keresztáldozatát, ha nem térsz meg, akkor egy napon te is kiáltani fogsz: Isten, miért hagytál el engem?

Akkor már késő lesz, örökre késő! Megtérhettél volna, elfogadhattad volna Jézus érted áldozott vérét, de akkor örökre elvesztél, örökre elhagyott Isten!

De minden megtérőnek keresztül kell mennie azon az érzésen, hogy mit jelent a bűnnek fizetése, a halál. Mit jelent az elveszettség, mikor semmi lehetőséget nem talál önmagában a nyomorult bűnös ember arra, hogy megszabaduljon a kárhozattól. Amikor bűneinek súlya rászakad és menthetetlenül elveszettnek érzi magát élete legsötétebb óráiban.

„És a miképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3:14-15) Mindenki, aki így elveszettnek és a kígyó által halálosan megmarnak találja magát, feltekinthessen arra az áldozatra, melyet Jézus Krisztus helyette vitt véghez, és higgyen benne, hogy bűneiből, a kígyó halálos marásától való egyetlen szabadulás Őbenne van. Az elveszettségnek és kétségbeesésnek legsötétebb órájában felemeli Mózes (a tör-

vény) a bűnös ember szeme előtt a Megváltót, aki a világ bűnét magára vette. Akkor és ott, amikor a nyomorult ember mindent megtett, hogy bűnéből megszabaduljon, de csak a halál nehezedik rá és az elveszettség, amikor semmi reményt nem talál a halálból való szabadulásból; igen, akkor emelkedik fel előtte a Megváltó a kereszten, a szabadulás egyetlen lehetősége.

Miért nem egy bárányt emelt fel Mózes a pusztában, ha Jézus Krisztust akarta ábrázolni vele? Mert Ő akkor, amikor a bűnös ember rátekint, a bűnnek jelképe már. Azt mondja az apostol: Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne. (2 Korinthus 5:21)

Ő helyet cserélt velünk. Ő lett bűnné miértünk, hogy mi legyünk Isten igazsága őbenne! Ő ott a kereszten a bűnt jelképezte, ezért emelt fel Mózes érc kígyót, mint a bűnnek, a hamisságnak jelképét.

JÉZUS ANYJA ÉS A TANÍTVÁNY

JÉZUS AZÉRT, AMIKOR LÁTJA VALA, HOGY OTT ÁLL AZ Ő ANYJA ÉS AZ A TANÍTVÁNY, AKIT SZERET VALA, MONDA AZ Ő ANYJÁNAK: ASSZONY, ÍMHOL A TE FIAD! AZUTÁN MONDA A TANÍTVÁNYNAK: ÍMHOL A TE ANYÁD! ÉS ETTŐL AZ ÓRÁTÓL MAGÁHOZ FOGADÁ AZT AZ A TANÍTVÁNY.

Jézus a szeretett tanítvány, János gondjaira bízta Máriát. A legnemesebb szív a szenvedésben is mással törődik, más gondját veszi fel.

Minél inkább meghal az énünk a kereszten, annál inkább hasonlítunk Krisztushoz, annál inkább nem leszünk fontosak magunk számára, hanem mások lesznek fontosak nekünk.

Amikor az ember mélységekben van és másra szorulna, még inkább ő maga tud másoknak segíteni. Ezt csak az önmagától megszabadult, krisztusi természet képes megtenni.

Jézus korábban mondta: „Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az Ő életét váltságul sokakért.”

Ahogy törik az énünk, úgy szűnik az önsajnálatusunk is. Énünk egyik megnyilvánulása az, hogy szeretjük sajnáltatni magunkat, ha szeretjük, hogy az emberek észreveszik nyomorúságunkat, szenvedéseinket.

BOCSÁSS MEG NÉKIK!

JÉZUS PEDIG MONDA: ATYÁM, BOCSÁSD MEG NÉKIK, MERT NEM TUDJÁK MIT CSELEKESZNEK!

Vajon nem tudták, mit tesznek, amikor egy embert enygyire megkínóztak? Valóban nem tudták, hogy mit visznek véghez. Nem tudták, hogy a világtörténelem legnagyobb eseményében vettek részt, amikor Jézust megölték. Jóllehet a próféták előre megjövendölték, hogy miként fog beteljesedni, előre jelezték, hogy miket fog Jézus mondani, és mindez ott be is teljesedett előttük. De mégse ismerték fel mindazt. Azért, mert a bűn elsötétítette őket, és még ha a napnál világosabban látható lett volna is, akkor se ismerték fel.

Jézus soha nem úgy nézte az embereket, mint azok egymást. Ő tudta azt, hogy a szerencsétlen ember a bűnnek rabszolgája; ő ezért sajnálta őket. Az isteni szeretet képes csak erre. Azokért imádkozott, akik őt megkínózták.

Jézus nekünk is mondja: ”Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket.”

Ha megtanuljuk az embereket, akik nekünk sok bosszúságot okoznak, úgy tekinteni, mint a Sátán tudatlan és szerencsétlen eszközeit, akkor mind a magunk sorsát, mind az ő állapotukat jobban megértjük, és nem a harag, hanem a sajnálat lesz bennünk irántuk.

Az, amit Krisztus mond, nem keresztyéni kötelességünk, hanem keresztyéni életünk. Amíg nem válunk Krisztus természetéhez hasonlóvá, addig elmondhatunk ellenségeinkért bármilyen hangzatos imát, azok üres szavak maradnak. Szívből csak akkor jön ez az ima, ha mi is olyan indulattal leszünk, mint Krisztus. Ahhoz pedig nekünk is ott kell lenni vele együtt a kereszten, onnan kell látnunk nekünk is az embereket.

Mi is csak akkor tudunk így imádkozni: Bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek! Nem tudják, hogy amikor minket üldöznek és háborgatnak, akkor kit háborgatnak. Nem tudják, hogy akkor, amikor nekünk annyi fájdalmat okoznak, éppen azt a munkát végzik el bennünk, ami megtöri és halálba adja régi természetünket, hogy ezen a kereszten meghalva, mindinkább Krisztus természete legyen a mienk.

A számunkra legnehezebb, legtöbb fájdalmat okozó emberek a leghasznosabbak lelki életünkre nézve. Ők nem tudják, mit tesznek, de az Úr jól tudja, Aki utunkba hozza őket. Azok, akik gyűlölték és halálba adták Krisztust, a legnagyobb műben tevékenykedtek: a megváltás művében. Azok, akik ellenséges érzésekkel vannak irányunkban, a mi régi emberünk megtörésében és halálában segítenek. Adjunk hálát értük, mint a mindennapi kenyérért!

A hívő ember legcsodálatosabb jelleme az, hogy ellenségeit szeretni tudja. Ez nem szép gesztusok dolga, nem irányukban való udvariasság. Ez egy, a szív mélyében rejlő őszinte szeretet, őszinte sajnálat. Ebben nincs harag, nincs neheztelés.

Ez a krisztusi szeretet bennünk csak szenvedések által formálódik ki. Nincs más út hozzá, csak a fájdalmak útja.

SZOMJAZOM!

EZUTÁN TUDVÁN JÉZUS, HOGY IMMÁR MINDEN ELVÉGEZTETETT, HOGY BETELJESEDJÉK AZ ÍRÁS, MONDA: SZOMJÚHOZOM. VALA PEDIG OTT EGY ECETTEL TELI EDÉNY. AZOK AZÉRT SZIVACST TÖLTVÉN MEG ECETTEL, ÉS IZSÓPRA TÉVÉN, ODA VIVÉK AZ Ő SZÁJÁHOZ

A pokoli szenvedésben Jézust a szomjúság kibeszélhetetlenül gyötörte. Azt már tudjuk, hogy a szomjúság önmagában véve is milyen szenvedést okoz az embernek, de a sok vér és vízveszteség, a fájdalmak okozta sokk által kiváltott szomjúságot soha nem éreztük még át. Azt mondja az egyik énekünk:

*„Kiáltja: szomjazom! S így nincsen olyan kín,
mit legjobb barátunk nem tűrt el keresztjén.”*

Ennek a szomjúságnak nem kis vonatkozása van a mi szenvedésünkben sem. Amikor az ember szenved a kereszten, akkor így szól a zsoltárossal: „Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád óh, Isten.”

Ha lelkünk szenved, semmit nem kívánunk annyira, mint az Isten közelségét. Valósággal szomjúhozzuk az ima vigaszát, erősítését, az Úrral való mély kapcsolatot.

ELVÉGEZTETETT

MIKOR AZÉRT ELVETTE JÉZUS AZ ECETET, MONDA: ELVÉGEZTETETT. ÉS LEHAJTVÁN FEJÉT, KIBOCSÁTÁ LELKÉT.

Az Úr Jézusnak ebben a kiáltásában nagyon mély dolog rejlik. Az, amiről évezredek óta szóltak a próféták, amit a mennyei seregek nagy csodálkozással vártak, ott, abban az órában beteljesedett. Az a váltságmű, mely az emberiség

bűnét kifizette, mely lehetőséget adott arra, hogy a négyezer évvel korábban, a földi dologban kiábrázolt édenkerti bűneset után a bukott ember ismét visszakerülhessen a Paradicsomba, az Istennel való közösségbe.

Ez a váltságmű bevégeztetett, ehhez senki semmit nem tehet. Azzal, hogy Jézus kiitta a keserű pohárnak utolsó cseppjét is, nem hagyott hátra semmit a megváltás munkájában.

Elvégeztetett minden ember bűne, aki hittel fogadja el ezt az áldozati munkát. Semmit nem tehet az ember bűneinek bocsánatáért, mindent Krisztus tett meg. Az egyetlen feltétele annak az, hogy elfogadja ezt az áldozatot, megvallja bűneit.

Az, hogy nekünk is végig kell menni a fájdalmak útján, a Gecsemánéban és a Golgotán, nem azért van, hogy bűnünkért bűnhődjünk. Isten nem hagyja a bűnt büntetés nélkül, és Ő így Jézus Krisztusban büntette meg a mi bűnünket.

Nekünk saját akaratunkat letéve azért kell végigmenni a fájdalmak útján, hogy meghaljon az énünk, mely amíg él, nem lehetünk boldogok. Hogy a fájdalmak útja végével mi is mondhassuk: elvégeztetett!

Higgyünk benne, hogy ezt is elvégzi bennünk Isten. Azt írja Pál apostol: „Meg lévén győződve arról, hogy a ki elkezdte bennetek a jó dolgot, elvégzi a Krisztus Jézusnak napjáig.” (Fil 1: 6) „Hogy erősekké tegye a ti szíveteket, feddhetetlenné a szentségben a mi Istenünk és Atyánk előtt, amikor eljő a mi Urunk Jézus Krisztus minden Ő szenteivel egyetemben.” (1. Tess 3: 13).

Földi életünk szenvedésének célja az, hogy megszenteljen, hogy tökéletessé tegyen bennünket. Hogy semmi ne maradjon vissza az énünkben, hanem az teljesen meghaljon; hiszen a Mennyországba semmi nem juthat be, ami tisztátalan, vagy megfertőzött.

„Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálához; Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy

már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, a miért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiái, én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna: De egyet cselekszem, azokat, a melyek hátam megett vannak, elfelejt-vén, azoknak pedig, a melyek előttem vannak, nekik dől-vén, czelegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.”(Fil 3: 10-14)”

Amíg a földön vagyunk, amíg szenvedünk keresztünkön, addig nem vagyunk tökéletesek. De el kell hinnünk azt, hogy azok leszünk, hiszen enélkül lehetetlen Istent meglát-nunk. „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők Istent meglátják”. Boldogok leszünk mi is, mert mi is meglátjuk Őt, de ehhez teljesen meg kell tisztulni szívünknek. Mózes, aki hív ember volt, nem láthatta meg e testben Istent, mert Ő maga mon-dta: „Nem láthat engem ember él-vén.”

A bűneset előtt az ember szemtől-szembe beszélt Terem-tőjével, mert tökéletes volt. Csak akkor vesztette el ezt, amikor bűnbe esett.

Ha véget ér a fájdalom útja részünkre is, akkor mi is ki-álthatjuk: Elvégeztetett. Atyám, kezedbe teszem le az én lel-kemet.

A KÁRPIT KETTÉHASADT

ÉS ÍMÉ A TEMPLOM KÁRPÍTJA FÖLÉTŐL ALJÁIG KETTÉ HASADA;
ÉS A FÖLD MEGINDULA, ÉS A KŐSZIKLÁK MEGREPEDEZÉNEK;

Jézus halálának egyik kísérőjelensége az volt, hogy a templom kárpitja kettéhasadt. Ennek nagyon nagy jelentő-sége van, mintegy jelképe annak, ami az Ő halálával történt.

A templomban a szenthelyet a szentek szentjétől egy nagy függöny, egy kárpit választotta el. A szentek szentjé-ben, vagyis a szentélyben volt elhelyezve a szövetség ládája, a kőtáblára írt tízparancsolattal. Ide bemenni nem volt sza-bad a papoknak se. Ezt a helyet elválasztotta tőlük a kárpit.

A szentek szentjébe, ahol maga Isten lakozott, ember nem léphetett be, mert bűnös volt, ezért nem közelíthetett hozzá. Ember nem láthatja meg az Istent élve, mert Ő tökéletes, bűnnélküli (2. Mózes 33: 20). Ahhoz, hogy valaki az Istent megláthassa, tiszta szív kell, bűnnélküli állapot (Máté 5: 8).

A szentek szentjébe évente egyszer ment be a főpap, hogy vérrel áldozzon magáért és a nép bűnéért (Zsid 9: 7). Ez a szertartás Jézus Krisztusra, az örökkévaló Főpapra utalt, aki egyszer ment be a szentélybe a saját vérével áldozva, hogy örökre megtisztítsa azokat, akik hit által elfogadják az Ő áldozatát. „Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.” (Zsidók 10:14) „Mivelhogy azért atyámfiái bizodalmonk van a szentélybe való bemene- telre a Jézus vére által, azon az úton, a melyet ő szentelt nekünk új és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az ő teste által” (Zsidók 10:19-20).

Jézus vére az egyedüli lehetőség arra, hogy a bűnös ember az Atyához menjen, mely által megtisztulhat a rossz lelkiismerettől.

A zsidók jól ismerték a főpap szertartását, amint évente egyszer bement a szentélybe az áldozattal, ezért fedi fel nekik az apostol, hogy minden addigi áldozat csak példaként utalt Krisztus tökéletes áldozatára. És mivel a papok és maga a főpap is csak a mennyei dolgok ábrázolásában szolgáltak, melyek kézzelfogható, szemmel látható dolgok voltak, ezek adattak azért, hogy általuk megérthető legyen a mennyei valóság. A valóság azonban sokkal nagyobb, sokkal különb, mert itt Jézus Krisztus hoz áldozatot az Ő saját vére által, egyszer s mindenkorra megszentelve és tökéletessé téve azokat, akikért ezt az áldozatot hozza.

Így ír erről a Zsidókhoz írt levél: „Krisztus pedig megjelenvén, mint a jövődő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül, és nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve. Mert ha a bakoknak és bikáknak a vére, meg a tehén hamva, a tisztátalanokra hin-

tetvén, megszentel a testnek tisztaságára: Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, a ki örökké való Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek. (Zsidók 9:11-14)

Sok vallás azt tanítja, hogy az Istenhez jutáshoz, a vele való szövetséghez emberi közbenjárás szükséges. Arra rendelt szolgálk kell, hogy megkereszteljenek valakit ahhoz, hogy Istennel szövetséget köthessen. Ehhez bizonyos feltételeket szabnak, melyek ehhez a keresztséghez szükségesek. Ha pedig nem keresztelkedik meg valaki – általuk, akkor nem lesz üdvössége.

Ez nagyon súlyos bűn, mely Jézus Krisztus vérét hiábavalóvá teszi. Beáll a kettéhasadt kárpit elé, és azt tanítja, hogy csak rajta keresztül lehet Istenhez eljutni. Ő magát teszi közbenjáróvá, a kezében gondolja tartani a kulcsot, mellyel megnyitja vagy bezárja az utat az ember előtt, aszerint, hogy engedelmeskedik-e neki, vagy nem. Sok-sok ember próbál meg így eljutni Istenhez, és reméli üdvösségét egyházán keresztül.

Ó szegény emberek, akik soha nem tisztulnak meg a rossz lelkiismerettől, és mindig megfelelési kényszer alatt állnak. Azt gondolják, hogy ha vallási vezetőiknek engedelmesek lesznek feltétel nélkül, akkor vár rájuk az üdvösség. Mindig kínosan odafigyelnek arra, hogy az elvárásoknak megfeleljenek. Sokan közülük, akik komolyan veszik az erkölcsös, tiszta életet, depresszióba kerülnek, meghasonlanak önmagukkal, mert soha nem képesek a rossz lelkiismerettől így megszabadulni. De ahelyett, hogy Krisztus áldozatával megelégednének, még egyházi vezetőikre figyelnek, és még inkább igyekeznek megfelelni az elvárásaiknak.

Bűnök szörnyű bűne, melyet még fokoznak azzal, hogy csakis őrajtuk keresztül lehet eljutni, és más evangélisták, más közösségek hamis pásztorok. Így az ilyen vezetőket hallgatók nem is akarnak meghallani olyat, aki az igazi evangéliumot, Jézus Krisztust hirdeti, Aki egyedül képes a benne való hit által a bűntől megszabadítani.

Önmagában a vízkeresztség által lehetetlen Istenhez jutni, vele szövetséget kötni, mert aki ezt hiszi, az kikerüli az Újszövetség egyetlen közbenjáróját (Zsid. 9: 15). Aki az élő és győzedelmes Krisztust hirdeti, az azokat kereszteli meg az ő bűneik bocsánatának bizonyosságára, akik egyedül és kizárólag Őrajta keresztül járultak Istenhez, és immár bocsánatot nyertek a tökéletes Bárány áldozatában való hit által.

Ez az egyetlen út és nincs másik. Az összes vallás, aki ezen kívüli feltételeket állít fel, az csaló és félrevezeti az embereket. Súlyosan vétkezik a kegyelem vére ellen, amikor megkötözve tartja azokat, akik lelkiismeretét megbélyegzi azáltal, hogy úgy tanítja őket, hogy az üdvösséghez csakis az ő közbenjárása által lehet eljutni. Ehhez feltételeket szab, melyet a szegény emberek elfogadnak üdvösségük reménye érdekében, és hisznek abban, hogy csakis őáltaluk lehet eljutni Istenhez. Ezért, bár szájvallomással hisznek Jézus áldozatában, cselekedetükkel mégis azt vallják, hogy ez nem elégséges az üdvösséghez.

Jézus Krisztus azt mondta a bűnös embereknek: „Az Istennek országa bennetek van.” Hogy lehet az, hogy ezt a bűnösöknek mondja?

Amikor az embert megteremtette az Úr, akkor vele közvetlen kapcsolatban állt, beszélt vele az Éden kertjében, a boldogság állapotában. Amikor az ember bűnössé vált, akkor elveszítette a boldogságot, ezt jelképezi, hogy kiűzetett az Éden kertjéből, és megszakadt az élő Istennel való kapcsolata. Az Éden kert bejáratához Kérubokat és villogó pallos lángját állított, hogy őrizték az élet fájának útját.

A bűn elzárta az embertől az élet fájához, az élet forrásához, magához az Istenhez vezető utat. Ez egy titok, mely azt mutatja, hogy Isten országa, az eredeti állapot az emberben van, minden lehetőség az Istennel való boldog kapcsolatra. Az egyetlen dolog, ami elválasztja, ami hozzáférhetlenné teszi, a bűn. Az a kárpit, mely Jézus Krisztus halálával hasad el, mely így lehetővé teszi azt, hogy az ember

önmagában ismét megtalálhassa Isten országát, melytől a benne lakozó bűn miatt el volt választva.

Jézus Krisztus ezért jött el áldozni, ezért halt meg, hogy ezt a kárpit kettészakítsa mibennünk. Mivel ezt az utat magában az ember lelkében nyitja meg, ezért ehhez semmi-féle emberi hozzájárulás, közbenjárás nem szükséges.

Csodálatos megtapasztalás az, amikor valakiben elhasad ez a kárpit, eltörölve lesz minden bűne és ismét közösségbe kerülhet a Teremtő Istennel!

Ezt az ember csak a kereszthez érkezve élheti át:

*Terhettel jöjj a kereszthez, fáradt, bűnös szív,
Krisztus megbocsát békéd lesz, csend van itt.
Lásd, mint tör rá az ítélet fent a keresztfán,
Lásd, mint szenved s vérzik érted a Bárány!
Békén hordta a kereszten bűnöd terheit
Nézd, Ő mindig szeret téged s megsegít
Minden fájdalmad enyhíti s szenvedésedet,
Béke érzetével tölti szívedet.
Élet, vigasz, bűnbocsánat léssen itt veled;
Itt az égi nyugodalmat megleled.*

A NÉP MEGTÉRÉSE

LÁTVÁN PEDIG A SZÁZADOS, A MI TÖRTÉNT, DICSÓÍTÉ AZ ISTENT, MONDVÁN: BIZONY EZ EMBER IGAZ VALA. ÉS AZ EGÉSZ SOKASÁG, MELY E DOLOGNAK LÁTÁSÁRA MENT ODA, LÁTVÁN AZOKAT, A MIK TÖRTÉNTÉK, MELLÉT VERVE MEGTÉRE. AZ Ő ISMERŐSEI PEDIG MIND, ÉS AZ ASSZONYOK, A KIK GALILEÁBÓL KÖVETÉK ŐT, TÁVOL ÁLLÁNAK, NÉZVÉN EZEKET.

A farizeusok és írástudók, akik szintén ott voltak a tömegben, nem ismerték fel a természetfeletti dolgokban sem, mint a pogány százados, hogy Jézus valóban Istennek Fia volt.

Jézus az Ő szenvedései előtt, amikor Jeruzsálembe ért, sírt a város felett, ezt mondva: „Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, a mik néked a te békességre valók! De most elrejtettek a te szemeid elől.” (Lukács 19:42) Pedig mennyi csodát láthatott a város lakossága, a farizeusok és a nép vezetői. Ők maguk tettek róla bizonyosságot, hogy: „Mit cselekedjünk? Mert ez az ember sok csodát mivel.”

És mégis, lehetett az bármi csoda akár életében akár halálában, nem hittek neki. Ha valaki nem hisz az egyszerű Evangéliumnak, akkor nem fog hinni a csodáknak se. Azért mondta Ábrahám is a gazdagnak, aki a pokolban szenvedett: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.” (Lukács 16:31)

Az Ige azt írja: „A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának.” (János 3:18-19)

Ezért van a megsötétedés, mert aki inkább szereti a sötétséget, hogy az ő bűnei elrejtve maradjanak, az arra igyekszik, hogy kerülje a világosságot. Ezért tették el útjukból a zsidók Krisztust, a világ világosságát. Ezért maradtak sötétségben és nem ismerhették fel Őbenne az Isten Fiát, a Messiást, se akkor, amikor életében sok csodát tett, se akkor, amikor természetfeletti jelenségek kísérték halálát.

A százados, aki pedig pogány volt, egy olyan nemzetnek tagja, amely bálványimádó volt, felismerte. Mekkora bizonyosság ez a farizeusok ellen, akik a kiválasztott nép közül voltak, akik hitték az egyetlen, teremtő Istent, de szívük keménysége elvakította őket, és még ott se ismerhették fel benne az ígért Messiást!

Nagyon vigyáznunk kell; ha a mi életünkben levő bármilyen bűnös cselekedetre, érzésre vagy gondolatra rávilágít a Szent Lélek, az Ige, nehogy mi is a sötétségbe keressünk

menedéket! Jézus a világ világossága; csak ha hiszünk Őbenne és hozzá jövünk bűneinkkel, akkor járhatunk a világosságban, akkor fogjuk Őbenne a Krisztust és az Ővéiben az Ő küldötteit felismerni.

A sokaság pedig, akik ott álltak, verték a mellüket és megtértek. Ezt írja le Lukács a történetben.

Amikor Akháb idejében a Baál tisztelete szinte teljesen elnyomta az igaz istentiszteletet, Illés próféta hatalmas csodát tett, hogy könyörgésére tűz szállott le az égből és megemésztette az áldozatot. A nép megijedt, arcra borult és ezt mondta: Az Úr az Isten! Az Úr az Isten!

De mi történt utána? Jézabel, amikor ezt hallotta, üldözni kezdte Illést. A nép pedig tovább folytatta a bálványozást.

Milyen sokszor történt már egy ilyen szalmalángszerű megtérés egy-egy csoda után. Hasonló lehetett a nép megtérése is a Golgotán, mivel még a tanítványok is veszve látták az ügyet, és később azt mondták Jézusról: „Mi pedig azt reméltük, hogy Ő az, aki meg fogja váltani az Izráelt.”

Ez a jelenség felismerhető mindnyájunk életében. Ha valami csoda történik, ha egy közelebbi hozzátartozó halála által közelebb kerül hozzánk az elmúlás gondolata, ha egy élő igehirdetés megragadja a szívünket, felbuzdulunk. Azután következnek a hétköznapiak, és kopik a vágy, az elhatározás.

Természetesen a népnek ez a jelenség is, amit ott látott Jézus halálánál, nem múlt el nyomtalanul, hiszen Péter apostol prédikációja alatt sokan ott lehettek közülük, akik megtértek és az első keresztyéni gyülekezetet alkották.

A mi életünkben is csak akkor lesznek hatással azok, amiket láttunk és megtapasztaltunk, ha felvesszük a keresztet és a fájdalmak útján követjük Jézust. Azért, mert akkor már nem a csodák látása, az érzelmek felindulása, hanem a Jézusban megélt hittapasztalat lesz lelki életünk alapja.

KRISZTUS SZENVEDÉSÉNEK MARADÉKA

MOST ÖRÜLÖK A TI ÉRETTETEK VALÓ SZENVEDÉSEIMNEK, ÉS A MAGAM RÉSZÉRŐL BETÖLTÖM A MI HÍJA VAN A KRISZTUS SZENVEDÉSEINEK AZ ÉN TESTEMBEN AZ Ő TESTÉÉRT, A MI AZ EGYHÁZ;

A váltságmű elvégeztetett, a bűn zsoldja ki lett fizetve, de Krisztus szenvedésének még sincs vége. Ő most is szenved a testében, tudniillik az egyházban. Azzal, hogy a gyülekezet – mely az Ő láthatatlan teste – szenved, Ő maga is szenved.

Mindaz, ami történik az Övéivel, az vele is történik. Aki élő tagja ennek a testnek, az szintén szenved a test minden fájdalma miatt is. Pál apostol így írja: „Mindezekén kívül van az én naponkénti zaklattatásom, az összes gyülekezetek gondja. Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék? Ki botránkozik meg, hogy én is ne égnék?” (2 Korinthus 11:28-29)

Krisztus olyannyira azonosul az Ő gyülekezetével, hogy annak minden szenvedése Őt is éri, hiszen Ő egy test vele. Ő szenved, ha botránkozás, ha széthúzás vagy meghasonlás van a testében, azaz a gyülekezetben. Ő akkor is szenved, ha az Övéit üldözik és azok az Ő nevéért szenvednek. Azért mondta Saulusnak, amikor az üldözte a gyülekezetet: Saul, Saul, mit kergetsz engemet?

Mi is részesei lehetünk így Krisztus szenvedéseinek, ha mi is az Ő szenvedő testének tagjai vagyunk. Ez a szenvedés, mely Krisztus szenvedéseinek maradéka, a bizonyítéka, hogy mi is az Ő testének tagjai vagyunk.

JÉZUS TEMETÉSE

ÉS IMÉ EGY EMBER, KINEK JÓZSEF VALA NEVE, TANÁCSBELI, JÓ ÉS IGAZ FÉRFIÚ, KI NEM VALA RÉSZES AZOKNAK TANÁCSÁBAN ÉS CSELEKEDETÉBEN, ARIMATHIÁBÓL, A ZSIDÓK VÁROSÁBÓL VALÓ, KI MAGA IS VÁRJA VALA AZ ISTENNEK ORSZÁGÁT; EZ ODA MENVÉN PILÁTUSHOZ, ELKÉRÉ A JÉZUS TESTÉT. ÉS LEVÉVÉN AZT, BEGÖNGYÖLÉ AZT GYOLCSBA, ÉS HELYHEZTETÉ AZT EGY SZIKLÁBA VÁGOTT SÍRBOLTBA, MELYBEN MÉG SENKI SEM FEKÜDT. ÉS AZ A NAP PÉNTEK VALA, ÉS SZOMBAT VIRRADA RÁ. AZ ŐT KÖVETŐ ASSZONYOK IS PEDIG, KIK VELE GALILEÁBÓL JÖTTEK, MEGNÉZÉK A SÍRT, ÉS HOGY MIKÉPEN HELYEZTETETT EL AZ Ő TESTE. VISSZATÉRVÉN PEDIG, KÉSZÍTÉNEK FŰSZERSZÁMOKAT ÉS KENETEKET. ÉS SZOMBATON NYUGOVÁNAK A PARANCSOLAT SZERINT.

Pál apostol azt írja: „Eltemettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba.” (Róma 6: 4) A halott énnak a temetését jelképezi a vízkeresztség. Nincs több jelentése, nincs újjászülő ereje. A keresztség nem misztikum, hanem a régi ember halála utáni temetésének jelképe. Ami a láthatatlan, szellemi világban megtörtént, annak egy látható bizonyága.

Úgy is szokták mondani a temetésről: nyugvóhelyére kerül a test. A sírokon ez a felirat olvasható: Itt nyugszik...

*Szent síroknak porában fekszik a mi bűnünk,
Bízunk a Te szavadban, ellen nem árt nekünk.*

A szombat jelentősége itt érthető meg. Ami addig, amíg Krisztus nem jött el, vagy amíg valaki számára Krisztus még nem világosodott meg, csupán egy hetedik napot jelentett, most megtelik tartalommal. A szombat a nyugalom napja. Ímmár nem a törvény értelmében véve a hetedik nap, hanem az újjászületett ember nyugalma. Így ír róla az Ige: „Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének. Mert a ki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott

cselekedeteitől, a miképen Isten is a magáéitól, Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy valaki a hitetlenségnek ugyanazon példájába ne essék.” (Zsidók 4:9-11)

Jézust a szombat előestjén temették el. Miután ez a test megszűnt a szenvedéstől, nyugalomba helyezték a nyugalom napján.

Ez az Isten népének szombatja, miután véget ér a kereszt viselése, a fájdalmak útja, megszűnik a bűntől, bemegy a nyugalmába.

*Szent nyugalmat e nap terhe után
Isten ád az örök hazában
Ő, ki engem szólított, mint Atyám,
hogy kövessem, bízam szavában.
Édes lesz küzdelmünk elmúlta,
ha bemegyünk felkészülten a nyugalomba.*

JÉZUS FELTÁMADÁSA

A HÉTNEK ELSŐ NAPJÁN PEDIG KORA REGGEL A SÍRHOZ MENÉNEK, VIVÉN AZ ELKÉSZÍTETT FÚSZERSZÁMOKAT, ÉS NÉMELY MÁS ASSZONYOK IS VELÖK. ÉS A KÖVET A SÍRRÓL ELHENGERÍTVE TALÁLÁK. ÉS MIKOR BEMENTEK, NEM TALÁLÁK AZ ÚR JÉZUS TESTÉT. ÉS LŐN, HOGY MIKOR ŐK E FELETT MEGDÖBBENÉNEK, IMÉ KÉT FÉRFIÚ ÁLLA MELLÉJÖK FÉNYES ÖLTÖZETBEN: ÉS MIKOR ŐK MEGRÉMÜLVÉN A FÖLDRE HAJTÁK ORCZÁJOKAT, AZOK MONDÁNAK NÉKIK: MIT KERESITEK A HOLTAK KÖZÖTT AZ ÉLŐT? NINCS ITT, HANEM FELTÁMADOTT: EMLÉKEZZETEK RÁ, MINT BESZÉLT NÉKTEK, MÉG MIKOR GALILEÁBAN VOLT, MONDVÁN: SZÜKSÉG AZ EMBER FIÁNAK ÁTADATNI A BŰNÖS EMBEREK KEZÉBE, ÉS MEGFESZÍTETNI, ÉS HARMADNAPON FELTÁMADNI. MEGEMLEKE-ZÉNEK AZÉRT AZ Ő SZAVAIRÓL.

Jézus Krisztus még életében ugyanúgy szólt feltámadásáról, mint szenvedéséről és haláláról; a tanítványok pedig ugyanúgy elfelejtették ezt, mint am azt. Amikor meghalt, összeomlott bennük minden remény, pedig Ő előre megmondta, hogy ez fog következni. Miután bekövetkezett, várhatták volna a feltámadást, de nem ezt tették.

Jézus Krisztus feltámadásában nagyon sok üzenet van számunkra. Azok, akik végigmennek a fájdalmak útján Ővele és meghalnak a kereszten, szintén feltámadnak. Immár nem az az ember, aki meghalt, hanem egy új. Egy teljesen új teremtés. Ez mind szellemben, mind testben megtörténik velük, mégpedig teljesen hasonlóképpen.

A LÉLEK FELTÁMADÁSA

MERT HA AZ Ő HALÁLÁNAK HASONLATOSSÁGA SZERINT VELE EGGYÉ LETTÜNK, BIZONYÁRA FELTÁMADÁSÁÉ SZERINT IS AZOK LESZÜNK.

Miután az ő ember meghal a kereszten, feltámad egy új ember. Ez az új ember isteni természetű, mely természeténél fogva nem vétkezhet. Így ír róla János apostol: „Senki sem cselekszik bűnt, a ki az Istentől született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istentől született.” (1 János 3:9) Pál apostol pedig így ír: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.” (2 Korinthus 5:17)

Az Úr Jézus szólt erről az embereknek. „Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és a kik hallják, élnek.” (János 5:25) Azok, akik befogadják Jézus Krisztus szavát, az élő Igét, azok feltámadnak lelki halálukból, egy élet kezdődik el bennük. Ez az újonnan való születés, mely hasonlóan, mint a testi születés, fájdalommal jár. Mindenki, aki újjá születik, akiben egy új élet jön létre, végigmegy a fájdalmak útján, mint ahogy Krisztus is végigment. Ez a bűnnek következménye, mint ahogy Isten mondta az asszonyoknak a bűneset miatt: „Fájdalommal szüled a te gyermekedet.”

Tehát a feltámadást, az újonnan való születést meg kell előznie a halálnak, ezért jár fájdalommal. Ahhoz, hogy a földbe vetett gabonamag új életet hozzon, és pedig sok új életet, először meg kell halnia a földben.

Ugyanígy, hogy bennünk és általunk új élet keletkezzen, először meg kell halnunk. A halál pedig a szenvedéssel van összekötve.

Ez az új élet Jézus Krisztusban vetett hit által lehetséges, mint ahogy Ő mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él;”

Ez az új élet csak akkor lehetséges, ha először Krisztussal együtt megfeszítettünk, majd vele együtt fel is támadunk, így maga Krisztus él bennünk, az új teremtés: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem.” (Galata 2:20)

Erről szól Krisztus feltámadása bennünk, az Ő élete a mi halandó testünkben. Ott, ahol a régi meghal és az új feltámad, nincs már régi természet, hanem a krisztusi. Ott nem a betűnek törvénye uralkodik, hanem az élet lelkének törvénye. „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. Mert a mi a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtlén vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira.” (Róma 8:1-5)

Ha feltámadunk a Krisztussal, akkor nem azért nem vétkezünk, mert a törvény azt mondja, hogy ne vétkezzünk, hanem akkor az Ő élete van bennünk, és Ő nem vétkezhet. Nem tud vétkezni! Ez a titka az újjá születésnek, ez a titka a feltámadásnak.

Ha meghal a régi, akkor megszületik, feltámad az új, mely az igazságnak szelleme. Akkor ennek már nem kell megtiltani a bűnt, mert nem tud vétkezni: Aki Istentől születik, nem vétkezhet, mert annak magva marad abban. Nem teremhet a búza paréjt; ugyanígy nem teremhet az új élet bűnt.

Így szabadul meg az ember a törvénynek nyomasztó átkától, mert a törvény csak addig uralkodik az emberen, míg él (Róma 7: 1). Ha meghal a régi, akkor értelmét vesztette a

törvény; aki feltámadt és új teremtés, arra nem vonatkozik a törvény, hiszen nem ütközik vele.

Az, hogy Jézus nem csupán meghalt, hanem fel is támadt, jelenti számunkra, hogy mi se csupán meghalunk a régi embernek, hanem fel is támadunk egy új életre. Ennek az új életnek pedig jele a szeretet: „Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait. A ki nem szereti az ő atyjafiát, a halálban marad.” (1 János 3:14)

Ez az új élet. Az új életben járó nem tud nem szeretni, nem tud nem jót cselekedni, mert az új élet természete csak a jóra képes: „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Átala a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” (Efézus 2:10)

A TEST FELTÁMADÁSA

MERT HA HISSZÜK, HOGY JÉZUS MEGHALT ÉS FELTÁMADOTT, AZONKÉPEN AZ ISTEN IS ELŐHOZZA AZOKAT, A KIK ELALUDTAK, A JÉZUS ÁLTAL Ő VELE EGYÜTT.

Ennek a testnek meg kell halnia a bűn következménye miatt. Az, amit Isten mondott az embernek az Édenben, hogy „amely napon eszel a jónak és gonosznak tudása fájáról, bizony meghalsz.” És meg is halt szellemben, de onnantól megindult a halál folyamata is a testben.

Ez a test megöregszik, és bármekkora is a tudomány, annak elmúlását nem sikerült megakadályozni. „A test meghal a bűnért” – mondja az apostol.

De ez a test is fel fog támadni. Erről így szólt Jézus: „Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, a melyben mindazok, a kik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, És kijőnek; a kik a jót cselekedték, az élet feltámadására; a kik

pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” (János 5:28-29)

Testben feltámadnak mind az igazak, mind a gonoszok. A korintusiak ezt nem értették, ezért az apostol elmagyarázta nekik, hogy ez hasonló a gabonamaghoz, mely miután a földbe kerül, elpusztul, de a benne levő élet csírája kikel, és új élet lesz belőle.

De ez az új tes, már romolhatatlan lesz, nem lesz többé hatalma rajta a betegségeknek, fájdalmaknak és a halálnak. „Tudván, hogy Krisztus, a ki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik” (Róma 6:9).

Akik viszont nem hisznek benne, akik nem halnak meg vele együtt a régi embernek, azok nem az életre, hanem a kárhozatra támadnak fel.

„Aki elveszíti az életét, megtalálja azt, aki pedig megtartja, elveszíti azt!”

Olyan jó lenne, ha mindenki megértené, hogy nem lehet része az élet feltámadásában, ha nem veszíti el e földi életét; nem tagadja meg kívánságát, akaratát, elképzeléseit és vágyait. Ez élet-halálkérdés; ezt nem lehet könnyelműen venni. Ahogy nem lehet a testben élni is és halottnak lenni is, ugyanúgy nem lehet lélekben se; de ugyanúgy nem lehet két Úrnak szolgálni se: a Mammonnak is és Istennek is.

*Jézus él, s élek én is, Halál, hol van a fullánkod?
Él Ő, vele testem is egykor a sírból feltámad.
Fényében megdicsőít: él bennem ez erős hit.*

JÉZUS MENNYBEMENETELE

ÉS MIKOR EZEKET MONDOTTA, AZ Ő LÁTTOKRA FELEMELTETÉK, ÉS FELHŐ FOGÁ EL ŐT SZEMEIK ELŐL. ÉS A MINT SZEMEIKET AZ ÉGRE FÜGGESZTETTÉK, MIKOR Ő ELMÉNE, ÍMÉ KÉT FÉRFIÚ ÁLLOTT MEG MELLETTÜK FEHÉR RUHÁBAN, KIK SZÓLTAK IS: GALILEABELI FÉRFIAK, MIT ÁLLOTOK NÉZVE A MENNYBE? EZ A JÉZUS, A KI FELVITETÉK TŐLETEK A MENNYBE, AKKÉPEN JÓ EL, A MIKÉPEN LÁTTÁTOK ŐT FELMENNI A MENNYBE.

Mi emberek, akik az idő korlátja közé vagyunk szorítva, sokszor nem értjük meg, hogyan lehetséges, hogy életünkben egyszerre van jelen Gecsemáné, a Golgota, a feltámadás. Hogyan lehetséges, hogy még szenved, tehát él a régi emberünk, ugyanakkor már feltámadtunk a Krisztusban. Hogy lehetséges az, hogy bár Istentől születtünk, még mindig vétkezünk, mint ahogy az apostol írja: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk.” (1 János 1:8) Ugyanakkor azt is mondja: „Senki sem cselekszik bünt, a ki az Istentől született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bünt, mivelhogy Istentől született.” (1 János 3:9)

Isten előtt nincs idő, csak állapot. Amit mi múltnak és jelennek látunk és a jövőről hiszünk, az Őelőtte mind jelen. Ő azért lát minket tökéletesnek, mert látja a jövőt, amikor teljesen átformál minket Jézus képére. Ha Őelőtte ezer esztendő annyi, mint egy nap, akkor a mi földi életünk is annyi, mint egy pillanat.

Mint ahogy a térben és az időben való végtelenséget se vagyunk képesek felfogni, ugyanúgy ezt se vagyunk képesek még megérteni. De ha átmegyünk ebből az álmvilágból a valóságba, akkor fogjuk megérteni a váltságművet.

Egy kis hasonlóságot vehetünk az álomból: ami álunkban egy hosszú történet, azt a valóságban egy pillanat alatt álmodjuk. Amikor egy zajra felébredünk, az egy hosszú

álmunk végét jelenti. A külső zaj okozza álmunkat, mégis úgy tűnik, hogy ez csak egy nagyon hosszú történet vége. Pedig ami az álomban egy hosszú történet, az a valóságban egy pillanat. Ugyanígy van a mi földi életünk, mely álomhoz hasonlít. Szenvedésünk egy hosszú történetnek tűnik, a valós világban, az örökkévalóság végtelenjében csupán egy pillanat.

Ez a „felébredés” a test feltámadásakor, az elragadtatás alatt fog megtörténni. Akkor az egész életünk annyi lesz, mint egy gyorsan elmúlt álom.

Jézus mennybemenetele ezt jelképezi számunkra. Ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fel is támadtunk, akkor vele együtt fel is megyünk a Mennybe. A mennybemenetelben benne van az üzenet is: aképpen jön el, amiképpen látátok Őt felmenni. Azt írja a Jelenések könyve: „Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még a kik őt által szegeztek is; és siratja őt e földnek minden nemzetsége. Úgy van. Ámen.” (Jelenések 1:7)

„Ezt mondja, a ki ezekről bizonyrágot tesz: Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram Jézus!” (Jelenések 22:20)

*Te eljössz, Jézus, ismét mint néped királya,
Hogy elvigy minket innét a menny szent honába.*

*Ott zengünk öröm-zsoltárt hosszú küzdés után
És lengetjük majd pálmánk az üdvünk hajnalán!*

TARTALOMJEGYZÉK

Út a dicsőségbe	3
<i>Miért létezik fájdalom?.....</i>	<i>3</i>
<i>Az egyetlen út.....</i>	<i>5</i>
<i>szenvedésen át a dicsőségbe.....</i>	<i>7</i>
Krisztus földre jött előtt	11
<i>Az út kezdete.....</i>	<i>11</i>
<i>Krisztusról az Ószövetségben.....</i>	<i>13</i>
Út a szenvedés felé	19
<i>Mózes és Illés</i>	<i>19</i>
<i>Jeruzsálem felé.....</i>	<i>20</i>
<i>Bevonulás Jeruzsálembe</i>	<i>24</i>
<i>Júdás.....</i>	<i>27</i>
Az utolsó vacsora.....	31
<i>A húsvéti bárány.....</i>	<i>31</i>
<i>Az Úrnak vacsorája</i>	<i>32</i>
<i>A megtört kenyér.....</i>	<i>33</i>
<i>A szövetség vére.....</i>	<i>37</i>
<i>Egy testből és egy vérből valók.....</i>	<i>39</i>
<i>Ama nagy vacsora.....</i>	<i>40</i>
<i>A lábmosás.....</i>	<i>41</i>
<i>Jézusban megbotránkoztak</i>	<i>43</i>
<i>Jézus utolsó beszédei.....</i>	<i>48</i>
A Gecsemáné kertben.....	52
<i>A Te akaratod legyen meg.....</i>	<i>52</i>
<i>A tanítványok elaludtak.....</i>	<i>66</i>
<i>Angyal jelenék meg néki</i>	<i>69</i>
<i>Jézus elfogatása.....</i>	<i>70</i>
<i>...elhagyák Őt a tanítványok.....</i>	<i>72</i>
Jézus elítélése.....	74
<i>Kajafás előtt</i>	<i>74</i>
<i>A koncepció per.....</i>	<i>77</i>

<i>Jézus pedig hallgat vala</i>	82
<i>Péter megtagadja Jézust</i>	86
<i>Pilátus előtt</i>	89
<i>Heródes előtt</i>	94
<i>Jézus megcsúfolása</i>	96
<i>Jézus megostorozása</i>	98
A kereszthalál	100
<i>A keresztfelvétele</i>	100
<i>A ti fiaitokon sírjatok</i>	103
<i>Jézus a kereszten</i>	105
<i>A két lator</i>	112
<i>Miért hagytál el engemet?</i>	114
<i>Jézus anyja és a tanítvány</i>	119
<i>Bocsáss meg nekik!</i>	120
<i>Szomjazom!</i>	122
<i>Elvégeztetett</i>	122
<i>A kárpit kettéhasadt</i>	124
<i>A nép megtérése</i>	128
Krisztus szenvedésének	131
maradéka	131
Jézus temetése	132
Jézus feltámadása	134
<i>A szellem feltámadása</i>	135
<i>A test feltámadása</i>	137
Jézus mennybemenetele	139
tartalomjegyzék	141